

BIBLIOTEKA

BESTSELER

Витомир Васић
МИСТЕРИЈЕ СВЕТА

Издавачи:
Беокњига, Беолетра, Хобиспорт
www.beoknjiga.rs

За издаваче:
Радован Илић
Виолета Илић

Уредник:
Весна Петриновић

Лектура:
Радован Илић

Графичка припрема и дизајн:
Весна Петриновић

Штампа:
Беокњига, Београд

Тираж: 300

ISBN 978-86-7694-443-9

Пласман:
Тел: 063 380-458; 065 22 700 22
e-mail: beobook@drenik.net
distribucija@beoknjiga.rs
www.beoknjiga.rs

ВИТОМИР ВАСИЋ

МИСТЕРИЈЕ СВЕТА

**МИСТЕРИЈА ОТИСАКА
БОЖЈИХ ПРСТИЈУ**

Беокига 2014.

ОВУ КЊИГУ ПОСВЕЋУЈЕМ МИСТЕРИЈИ ЖЕНЕ

Моћни људи у првобитној хришћанској цркви обманули су свет тако што су пропагирали лажи које су обезвредиле жену и покренуле тас на ваги у корист мушкарца. Константин и његови мушки наследници су преобратили свет паганског матријархата у хришћански патријархат, тако што су покренули пропагандну кампању која је сатанизовала женско божанство и свети женски принцип заувек прогнавши богињу из савремене религије. Католичка инквизиција објавила је књигу која се може сматрати најкрвавијим издањем у људској историји: *Malleus Maleficarum* или у преводу, Вештичији чекић.

У њој је упозорен свет на опасност од жена које слободно мисле и упутио је свештенство како да пронађе, мучи и уништи такве жене. Међу „свештеницама“ налазиле су се све образоване жене, свештенице, жене мистици, жене обожаваоци природе, скупљачице биља и све „сумњиве“ које су нагињале свету природе. Током три стотине година лова на вештице, Црква је на ломачи спалила преко пет милиона жена. Жене које су некада слављене као неопходна половина духовног просветљења, прогнане су из храма широм света. Није било жена ортодоксних рабина, хришћанских или исламских свештеница. Зашто?

Црква се никада није извинила женама? Жене ни данас не могу да уђу у Манастир Хиландар на Светој Гори. Зашто? Да ли су на овој планети грађани другог реда.

Жене су овладале свим професијама многима далеко успешније него мушкарци. Само не могу да буду свештенице. Зашто?

**МИСТЕРИЈЕ
РЕЛИГИЈЕ**

МИСТЕРИЈА ПОСТОЈАЊА БОГА

За епоху у којој живимо сачувана су многа открића. Но, много тога нам Бог нуди за истраживање, а неке од понуда спадају у највеће авантуре људскога духа. Ми смо схватили да о Богу практично ништа не знамо. То је огроман корак, јер кад он наступи, долазимо до жеље да се сазна шта је Бог.

Постоји ли Бог? Ако постоји, зашто допушта толике патње? Зар наука не даје врло адекватне одговоре и без разматрања Бога? Оваква питања не дају мира нашим најдубљим мислима док трагамо за истином о свом пореклу, својој сврси и својој крајњој судбини. Мало људи може да игнорише те збуњујуће загонетке које нам се стално намећу док, чудећи се, размишљамо о тајнама свог постојања. Питање постојања Бога је питање које једноставно неће никада нестати.

Срећом, кад се дође до крајњих питања о постанку, није све нагађање. Последњих година је више значајних научних открића показало такву прецизност и комплексност у постојећем свету да постаје врло тешко сугерисати да је све што постоји настало само по себи, просто случајно. Изгледа да је један врло разуман Бог морао бити умешан у планирање чудесних сложености које налазимо свуда по универзуму.

Неки научници ће одмах рећи да наука не може да разматра Бога, јер наука и Бог представљају одвојена под-

ручја мисли. Нажалост, такво становиште намеће науци ограничен поглед на ствари, који ограничава њену способност да нађе сву истину. Наука не може наћи Бога све док га искључује из свог домена објашњења. Ако наука жели да изнесе смислене и истините одговоре на наша најдубља питања, она треба да изађе из затвора секуларизма у којем је сад заробљена. Наука треба да је отворена према могућности да Бог постоји и да га не искључује као нешто што припада другој области истраживања. Наука јесте, или би бар требало да буде, отворено трагање за истином и да ћемо допустити чињеницама из природе да нас воде, ма куда то било. Да би била доследна, наука треба да буде вољна и да размотри могућност да постоји Бог. Таква отвореност ума могла би бити важна у случају да Бог заиста постоји.

Сада су научници поново заинтересовани за Бога. Томе су делом узрок скорашња значајна открића, какве су врло тачне вредности потребне за основне силе физике, и врло комплексни биохемијски феномени код живих организама. Ти налази буде велике сумње у то да је такво стање ствари настало просто случајно, и постаје разумније веровати у Бога него у крајње невероватности које се за оно што налазимо у природи морају претпоставити, ако Бог не постоји.

Најзначајнија оспоравања Божјег постојања потекла су из науке. Имају ли људска бића икакво значење или сврху? Обични подаци нас у суштини присиљавају да закључујемо да се дешава нешто необично, и изгледа да је разумни трансцедентни Бог био укључен у стварање комплексности које откривамо.

Ако оставимо науку и окренемо се вери, онда се питамо: да ли су вера и разум заиста у раскораку? Да ли је могуће у исто време бити мислилац који употребљава здрав

разум и човек који верује у Библију? Разум и религија су два искључива појма, они немају додирних тачака, тако тврде атеисти. Религија представља веровање без разума, односно, упркос разуму.

Нама није потребна наивна религија изграђена на крхким темељима маште и измишљотине. Потребна нам је религија која је у сагласности са разумом, а не противречна њему; потребна су нам веровања која су утемељена на стварности, а не одвојена од ње. Погледајте само ове контрадикторности око постојања Бога само у хришћанству.

Атеиста каже да Бог не постоји.

Хришћанин и Јеврејин кажу да Бог постоји.

Агностици каже, не може се сазнати, не каже да не зна, већ да не може да сазна.

Скептик сумња да Бог постоји, али скептик сумња и да Бог не постоји.

Модерни свет је пун људи који се тако чврсто држе догми да чак и не знају да су то догме.

Ако кренемо као атеисти, потпуно уверени да Бог није створио људе, већ да су људи створили Бога у очајничком настојању да објасне оно непознато и да ублаже страх од смрти.

Данас, како нам се чини, не постоји добар разлог да интелигентна особа прихвати илузију атеизма или агностицизма.

Наука без религије је хрома;
религија без науке је слепа.

Алберт Ајнштајн

МИСТЕРИЈА АТЕИЗМА

Сеизмички потрес свеопштег атеизма изазвао је велике таласе широм Европе и још даље, будући директно одговоран за убиства и масакр преко сто милиона људи и то само у веку који је за нама. Човечанство је платило стравичну цену за грозне експерименте у склопу свесног антитеизма који су спровели Лењин, Хитлер, Стаљин, Мао Це Тунг и други, а на сваког од њих су велики утицаји имали списи промоитера атеизма.

...Сада, када смо видели како изгледа кад атеизам напредује.... јасније је него икад.... да смо без Бога изгубљени.

Да ли се Бог потчињава логичким законима?

Бог се не потчињава логичким законима, јер он је Логос, надлогичан, него се логици потчињава човек и тако долази до идеје о Логосу.

Човек упознаје Бога који постоји од вечности, пре икаквих доказа и апсолутно независно од њих. Дакле, докази не доказују Бога него само упућују на Њега и указују на Његову егзистенцију.

Интересантна је појава у прошлом веку, када се идеологија, под називом атеизам, хтела да наметне као наука. Нешто што не постоји хтело је да се наметне као нешто што постоји.

Атеисти поричу Бога, али побуна против Бога или његово негирање је могуће само уз претпоставку постојања

Бога, јер је борба или негирање нечега што не постоји бесмислено. Атеизам тако несвесно пориче нешто што јесте, а не што није. Атеизам је уместо негираног Бога успоставио новог Бога и то више њих, Маркса, Енгелса, Лењина. Негирање Бога уствари изазива интерес за Бога, зато је атеизам тако брзо пао.

Почне ли атеиста себе и свој став да одређује у односу на Бога, он већ показује да има појма о Богу – иначе, како би се дистанцирао од њега? Сви они научници који кажу да Бог не постоји, прихватају постојање Апсолута, Вационе, Супер Разума, а најчешће Природе, а под тим уствари подразумевају Бога.

Да ли се свет може објаснити само уз помоћ науке?

Не, свет је исувише компликован, да би се објаснио само уз помоћ науке. Како објаснити нешто уз помоћ науке ако је то, а јесте, изнад саме науке. Само уз помоћ натприродног можемо покушати да разумемо мистерију постојања. Срећа је што сада вера и наука опет постају пријатељи. Теологија и наука данас улазе у један нов однос. Уместо као пре да подривају веру и осећај духовности, научна открића је данас потврђују.

Физичари су данас открили знаке према којима је космос идеално створен за живот и појаву разума. На пример, гравитација, однос електрона, протона, атома су тако идеално подешене да би се у било ком другом односу атоми расули, па не би могли бити међусобно повезани, па би се звезде и цео космос растурили и не би било ничега.

Сада се поставља питање: какве то везе има са науком?

Наука само постепено открива део по део нечега што већ постоји и што је створио неко други а не наука, рецимо васионски Супер Разум или Универзална Свест.

Религија вековима не нуди ништа ново, јер се ушанчила у своје догматске ровове и веру је апсолутно материјализовала у своју личну материјалну корист.

Неки научници ће одмах рећи да наука не може да разматра Бога, јер наука и Бог представљају одвојена подручја мисли. Наука треба да је отворена према могућности да Бог постоји и да га не искључује као нешто што припада другој области истраживања. Да би била доследна, наука треба да буде вољна и да размотри могућност и да постоји Бог. Таква отвореност ума могла би бити важна у случају да Бог заиста постоји.

Најзначајнија оспоравања Божјег постојања потекла су из науке. Већина научника прихвата научне тврдње које се противе здравом разуму. То је кључ разумевања стварне борбе између науке и натприродног. Они стају на страну науке упркос очитој апсурдности неких њених конструкција, упркос њеном неуспеху да испуни многа од екстравагантних обећања о здрављу и животу, упркос толеранцији научне заједнице према неаргументованим причама, јер смо се претходно предали нечему - предали смо се материјализму. Нису методи и институције науке оно што нас нагони да прихватимо материјалистичко објашњење света, већ нас, напротив, наша *a priori* приврженост материјалним узроцима нагони да стварамо апарат испитивања и скуп концепата који производе материјална објашњења, без обзира колико она била контраинтуитивна, колико била мистификујућа за непосвећене. Еволуција је један од великих играча у искључивом ставу науке; она обезбеђује искључење Бога и свих немеханицистичких објашњења настанка. Научна заједница грозничаво брани еволуцију; и мада се наука сад осећа слободном да искључи Бога, водеће научнике изгледа да шокира кад неко покуша да искључи њихову еволуциону теорију.

Зато морам увек да се враћам науци у којој има неких јасних чврстих чињеница природе од којих се може кренути. То је нарочито случај са физичким наукама какве су физика и хемија и ту налазим неке од најјачих доказа за Бога. Биологија је комплекснија и теже је доћи до чврстих закључака. У психологији и социологији, до чврстих закључака је још теже доћи.

Наука, нажалост, тежи да буде превише искључива и елитистичка. Просечни научници гледају на науку као на неосвојиву тврђаву која се диже високо над равницом незнања. У стварности наука као једна од важних кућа међу другим кућама, какве су историја, уметност и религија, све са својим снагама и слабостима. Све су куће важне у трагању за истином. Проблем са науком је то што је превише научника у научној кући навукло завесе и не могу да виде цркву која је одмах у суседству.

МИСТЕРИЈА НАД МИСТЕРИЈАМА ИМА ЛИ БОГА?

Зар не бисте волели бар једном да Вам неко једноставно покаже доказ који потврђује Божје постојање? Без изјаве као што су:

„Ти једноставно мораш да верујеш.“

Па, ево покушаја да се на отворен начин понуде неки разлози који наговештавају да Бог постоји.

Када дођемо до могућности да Бог постоји, Библија нам каже да постоје људи који су видели довољно доказа, али су потиснули истину о Богу. С друге стране, онима који желе да упознају Бога ако постоји, он каже:

„И тражићете ме, и наћи ћете ме, кад ме потражите свим срцем својим. И даћу Вам се да ме нађете.“

Пре него што погледате чињенице које желим да Вам изложим које окружују и доказују Божје постојање, запитајте се:

„Ако Бог заиста постоји, да ли бих ја желео да га упознам?“

Ево, дакле, неких разлога које можете размотрити.

Сложеност наше планете указује на паметног Створитеља који не само да је створио наш свет, већ га и данас одржава.

Могу се дати многи примери који указују на Божје стварање, вероватно без краја, али ево неколико њих:

Земља... Њена величина је савршена. Земља са својом сразмерном гравитацијом садржи танак слој који се углавном састоји од гасова азота и кисеоника, пружајући се само на око 80 километара изнад површине земље. Да је Земља мања, постојање атмосфере би било немогуће, као на планети Меркур. Да је Земља већа, њена атмосфера би садржала слободни водоник као Јупитер. Земља је једина позната планета која је опремљена таквом атмосфером која се састоји од праве мешавине гасова како би омогућила живот биљкама, животињама и људима. Да је Земља само мало даље од Сунца, сви бисмо се посмрзавали. Да је само мало ближа, сви бисмо изгорели. Земља одржава своју савршену раздаљину од Сунца притом ротирајући око Сунца приближном брзином од око 108 000 километара на час. Она се такође ротира и око своје осе омогућавајући читавој површини земље да се довољно загреје и охлади сваког дана.

Наш Месец је савршене величине и раздаљине од Земље ради гравитационог привлачења. Месец ствара важне океанске мене и кретања како се океанска вода не би устајала, а опет наши огромни океани су уздржани и не преливају се преко континената.

Вода... безбојна, без мириса и укуса, али ниједно живо биће не може да преживи без ње. Биљке, животиње и људска бића се већим делом састоје од воде (око две трећине људског тела јесте вода). Вода је универзални разређивач. Ова одлика воде значи да се хиљаде хемикалија, минерала и хранљивих материја могу разносити кроз наше тело и доспети у најситније крвне судове.

Вода је такође хемијски неутрална. Без утицаја на састав супстанце коју носи, вода омогућава телу да апсорбује и користи храну, лекове и минерале.

Деведесет и седам процента воде на Земљи налази се у океанима. Али, на нашој Земљи постоји осмишљени систем који уклања со из воде, а затим ту воду разноси широм света. Испаравањем се узима вода из океана, остављајући со, формирају се облаци које ветар са лакоћом помера и распршује воду над земљом, намењеној вегетацији, животињама и људима. То је систем прочишћавања и снабдевања који одржава живот на овој планети, систем рецикловане и поново коришћене воде.

Сложеност људског мозга указује на много већу интелигенцију која стоји иза њега.

Ако Бог не постоји, онда би то значило да је све што постоји око нас настало природним узроком и насумичном случајношћу. Оно што је Пастер покушао да докаже пре више векова, а наука потврђује, то је да живот не може да изникне из беживотног. Одакле су онда настали људски, животињски и биљни животи?

Такође природни узрочници не могу да дају прикладно објашњење за количину прецизних информација садржаних у људском ДНК. Особа која избацује Бога из слике остаје при закључку да је све ово настало без икаквог разлога, без плана и једноставно је у питању добра срећа. Неразумно је посматрати компликован пројекат, а приписивати га срећи.

Овим не желим рећи да ако довољно људи верује у нешто да оно тиме постаје и истинито. Научници су, на пример, открили нове истине о свемиру које одбацују предходне закључке. Али кроз напредак науке, ниједно научно откриће није могло да се супротстави нумеричкој вероватноћи да један интелигентан Ум стоји иза свега тога. Заправо, што више наука долази до открића у вези људског живота и свемира, то више схватамо колико су они сложено и прецизно осмишљени. Уместо то да нас

све више удаљава од Бога, све је више доказа који указују на један извор интелигенције. Међутим, објективан доказ није све.

Постоји много веће питање. Кроз историју, милиони људи у свету су посведочили о својим чврстим и суштинским убеђењима о Божјем постојању до којих су стигли кроз своје субјективно, односно лично заједништво са Богом. Милиони људи данас би могли да дају детаљан извештај својих искустава са Богом. Они би указивали на одговорене молитве и одређене и невероватне начине на које је Бог подмиривао њихове потребе и водио их кроз важне личне одлуке. Они би понудили не само опис својих уверења, већ и детаљне извештаје о ономе што је Бог чинио у њиховим животима.

Мораћемо да посматрамо настанак света много другачије, не само као наше околине, већ као и наше Земље као и нас самих, па самим тим као и целог космичког простора и свих материја у њему. И не само материје, већ и времена као димезије збивања! Како је све настало, да ли из „нечега“ или из „ничега“, кад је почело да тече време и кад је започео почетак почетка. Наука увек прикупља знања о свету и о нама у њему и тај подухват траје вековима и присутан је одувек од самог освита људског ума.

Захваљујући квантној теорији и теорији релативности наслутили смо оквирни сценарио по којем се одиграо велики чин Стварања. Питање настанка свемира није обичан научни проблем, већ укупна мисаона делатност и нас и оних после нас који ће располагати бољим мозговима и инструментима. Ипак, наша знатижеља нас тера да истрајемо у том дуготрајном подухвату. Космологија се бави проучавањем свемира као целине, његовог настанка, развоја до данас и у будућности. Ја се нећу бавити тиме. Посветићу се филозофским питањима, питањима о при-

роди космоса, о Почетку и Свршетку, трајању као таквом, о смислу времена и простора, суштини материје, односно енергије. Космологија не даје коначне одговоре на све то и зато ћемо да осмислимо незамисливо и спознамо непознатљиво.

У космологији су Бог и наука блиски сарадници, али и супарници. Целокупно знање људског рода заправо је укидање и претварање необјашњивог у објашњиво. И граница која постоји између научног и метафизичког стално се помера у корист науке а на уштрб метафизике. У том освајачком походу науке остао је можда и последњи, али и најчвршћи бастионсамо Стварање. Јуриш науке потрајаће још дуго, а за сада само магловито наслућујемо како је настало све постојеће. Зашто за то наука нема ни приближно одговоре? Наука је била стално запослена описивањем шта је шта и како то делује. Није имала снаге ни храбрости за право филозофско питање, зашто? Са развојем науке, технологије и саме технике, филозофија као наука је постала сувишна и изгубила је сваки смисао.

Према данас прихваћеној слици настанка свемира, сва је материја и енергија произашла из једне титанске експлозије из нечега о чему и не можемо дати прави физички облик и величину. Кад је праатом експлодирао, а учинци те експлозије још трају и свемир се још увек шири, беше то тренутак „нула“. Али, шта је било пре тог тренутка? И одакле то „нешто“, као и тај праатом?

Ако пођемо од великог праска, онда је Богу остало само као Створитељу да изабере законе којима ће се универзум покоравати.

НАЈВЕЋА МИСТЕРИЈА, ГДЕ ЈЕ БОГ?

Секуларна наука и технологија нису дале никакве добре одговоре на питање првих почетака, али ми смо сигурни да нешто заиста постоји.

Питање где је Бог или одакле је стигао универзум су стварна, али уопште нису иста питања као она да ли постоји Бог или универзум. Само што не знамо где је Бог или одакле је универзум не значи да они не постоје! Ја сам врло вољан да прихватим постојање многих ствари, иако не знам како су настале.

Ако ме јури лав спреман сам да признам да он постоји пре него што знам како, зашто и одакле је дошао. Тако и у природи можемо да видимо доказе о Творцу, мада можда не знамо како, зашто или одакле је тај Творац дошао.

Не знамо где је Бог. Упркос том озбиљном недостатку, верујемо да Он постоји. Мада можда не видимо Бога, постоји обиље убедљивих доказа да је Он реалан. Ако на пропланку у некој густој шуми нађемо лепо уређену и одржавану башту, без корова и са уредним лејама цвећа и поврћа, могу да не видим баштована, али су докази тако убедљиви да сам сигуран да он или она постоји. Докази могу бити тако убедљиви да остављају врло мало сумње.

Можемо се са правом упитати, ако постоји Бог, зашто не учини Себе видљивим? Немамо много информација о томе, али је интересанто мишљење да се Бог у контексту

борбе између добра и зла изолује да би заштитио нашу слободу избора. У том сукобу би наша слобода да бирамо и Божја правичност могле бити компромитоване кад би Он превише доминирао и тако манипулисао одлукама. Ево једне грубе аналогије: ако отац седи у кухињи цео дан да осигура да деца неће јести колаче, та деца ће имати мало слободе да изаберу, односно да једу колаче. Дакле, тој деци ће бити ускраћена шанса да се науче поштењу и да практикују снагу карактера да не једу колаче пре оброка. Можемо да учимо велике лекције из живота некада боље ако смо самосталнији него ако нас стално надгледају. Ако је Богу потребно да нам да слободу да Га прихватимо или одбацимо, Он може остати ван сцене. Можда постоје и други разлози. Током битке војници не разумеју увек ратни план.

То биће влада целим светом, не као душа света, већ као Господар над свим; Бог је Биће вечно, бескрајно, апсолутно, савршено. Да ли је Бог лично биће, које нас воли и кога треба да волимо и поштујемо? Морамо веровати да постоји један Бог да би смо га се бојали и покоравали му се, поштовали Његове законе и одавали му почаст и славу. Морамо веровати да је Он отац од кога су све ствари потекле и да Он воли своје људе као своју децу тако да и они заузврат могу волети Њега и покоравати му се као свом Оцу. Да ли је Бог лично биће, је ли Он принцип, или природа?

Сад постоји снажан тренд у пракси науке да искључи Бога, и ако покушате да Га укључите, то се сматра ненауочним. Бог је једноставно искључен.

МИСТЕРИЈА УНИВЕРЗУМА

„Најнесхватљивија ствар о Свemiру
је да је он схватљив“.

Алберт Ајнштајн

Ми смо уткани у нешто што се назива космичка шема и ми смо део те шеме, те стварности. Савремена астрологија и физика су производ Универзума који је доступан људском оку и уху. То је Универзум којим управљају закони и силе које повезују нашу планету Земљу и цео Космос у једну целину, а ти закони су тако фино подешени да омогућавају живот и научно откривање.

Кад не би постојало нешто попут гравитације да материју држи на окупу, не би постојале звезде, планете, а ни организми. Кад не би постојала нуклеарна сила не би постојало ништа што би протоне и атоме држало заједно у оквиру језгра, тако да не би било ни хемијских елемената а тиме ни хемије, па ни живота на Земљи. Кад не би постојала електромагнетна сила, не би било светла и не би било живота на Земљи.....

Избришите један од тих закона и нема живота на Земљи. Кад би сте њихове вредности врло мало изменили никада не би постојао Универзум, јер је све то фино избалансирано да би омогућило живот. Ако би било које фундаменталне константе изменили, па би биле мало јаче

или слабије, не би било живота. На томе почива идеја о финој подешености Свемира. Ако би сте гравитацију само мало повећали, на Земљи би могао да опстане само живот мањи од зрна грашка. Гравитација је само један од предуслова са дугачког списка за живот. Запањујуће је како закони функционишу. Зато мислим кад основни принципи Универзума буду откривени да ће бити лепа и врло једноставна. Али, требаће доста времена за то и не заборавимо да су математичари 400 година проучавали математику једноставних једначина, а Свемир се може откривати само уз помоћ математике. Космос има елегантну математичку структуру коју можемо да откријемо, јер нам је дато да је откријемо. Уз помоћ математике видећемо како је лепо подешен за одржавање живота.

Творац је желео свесне посматраче са могућношћу откривања и налазимо се на месту где је то најбоље за нас, где је најбоља локација у Свемиру а то је планета Земља. Она има најбољу локацију у Сунчевом систему, у Галаксији где су најбољи услови за откривање Космоса. То је тај механизам Универзума, систем који је за нас поставио изузетно добар Створитељ. То се не може објаснити безличним силама природе и хаотичним сударима атома. У потрази за објашњењима морамо да посегнемо за нечим што је изван Универзума, а то је у основи саме науке да схвати Творца као уметника који је знао за ред и симетрију стварања где ништа није створено случајно и где све има неку своју сврху и циљ. Ако ми то не видимо и не схватамо, то не значи да не постоји сврха постојања било чега. Ми као становници Земље никада нећемо престати да истражујемо, а крај свих наших истраживања биће да стигнемо одакле смо и пошли и да по први пут упознамо то место.

Да би постојао живот на Земљи, планета Земља мора да буде удаљена од Сунца тачно онолико колико је и удаљена. Да је мало даља или ближа био би немогућ живот. Мислим да више нема дилема да ли је цео Универзум само склоп случајности или неког безличног процеса или је резултат сврсисходности неког дизајнера, Творца. То је систем који је за наше добро успоставио наш Створитељ који је знао за ред.

Свемир је производ Разума и он је разумљив јер је сам Универзум производ интелигенције и самим тим је то откривање Божје творевине у функционисању света и тако ћемо једино моћи да бацимо поглед у Божји Ум и да схватимо механизме како је Бог створио свет, скривени процес у природи који се може експонирати кроз процес који називамо науком. Сад нам натуралистичка теорија изгледа много наивна кад говори да живимо у Свемиру који није створен за бића попут нас, јер је живот настао случајно на овој нашој планети у огромном Универзуму који нема никакву сврху и циљ. Све ово што смо до сад доказивали указује на један сасвим другачији концепт, а то је да Универзум има сврху и циљ, а то је да бића попут нас која постоје у оквиру земље можемо и да изађемо из овог нашег света да погледамо и откријемо Универзум као целину. На крају да изведемо закључак да такав Универзум указује да неко стоји иза њега и док будемо зарањали све дубље у Свемир враћамо се на праисконска питања.

МИСТЕРИЈА ПЛАНЕТЕ ЗЕМЉЕ

Како је настала планета Земља? Кад је настала? Конвенционалисти кажу да се пре 4,5 милијарди година од једне звезде, просто од Сунца одвојио један делић који се хладио, хладио и тако је настала Земља. Знамо да је Сунце звезда.

Први је то учење оповргао Исак Њутн, а после њега и многи други. Сви они заснивају свој концепт на Библији, на ономе што је записао Мојсије. Да би смо стекли поверење у тачност онога што је он записао, то ћемо и проверити. Мојсије каже:

„За шест дана створи
Господ небо и земљу
Море и што год је
У њима.“

2. Мојсијева 20, 11

Мојсије тврди да је добио извештај лично од Творца. Значи да се Земља није хладила милијардама година него је настала одједном, за врло кратко време.

Многи научници годинама не верују у Библију и говоре да је то измишљотина. Недавно се појавио у Америци у научним круговима чланак који је носио провокативан назив „Отисци Божјих прстију“, где научници-физичари доказују да је планета Земља створена у једном трену.

Какво је то откриће? Доктор физике Роберт Цетр је дуго сматрао да тих шест дана из Библије у ствари симбо-

лично представљају шест дугачких временских периода и почео је то сада озбиљно да проучава. Сетио се да под микроскопом проучава најплеменитију стену у природи, а то је био гранит од кога се праве надгробни споменици. Схватио је да се гранит не прави и да никада више не може да се направи никаквом еволуцијом. Једноставно, он је подлога у Земљи на којој се стварају и издижу све остале стене. Он је практично база за све остале стене.

У лабораторијским условима је схватио да се гранит направио за само 3 минута. Очврснуо је и унутра је остао заробљен гас полонијум који је у граниту оставио траг. То је тврдио и Мојсије да Бог ствара у тренутку. Неко је морао да убаци полонијум у гранит као витамин Ц у воду и да се замрзну мехурићи у води. То је немогуће! Треба ло би да постоји толико јак фрижидер да замрзне у трену мехуриће витамина Ц. То наука на данашњем степену не може да уради. Наука данас то не може, али је зато Бог могао и као да је намерно оставио траг свог присуства да би смо га пронашли и да схватимо да он постоји.

Гранит и Земља су настали тренутно. Концепт стварања је заснован на Мојсијевом извештају који је он записао у књизи Постања.

Ако смо већ објаснили како је настала планета Земља, да видимо колико је она стара. Конвенционална наука спомиње милијарде и милијарде година. Ако смо већ почели да верујемо Мојсију на основу доказа, зашто му не бисмо веровали да је Земља јако млада и стара (хипотетички) рецимо тек само 600.000 година. Да ли постоје научни докази? Постоје свакако, постоји ерозија! Захваљујући свакодневной ерозији планине се полако смањују. Ако су планине старе неколико милиона година, онда би оне несатале и Земља би била апсолутно равна. Да је планета стара не само милијарду већ 140 милиона година, не би смо имали ни једно брдо, Земља би била равна.

МИСТЕРИЈА БИБЛИЈЕ

Да бисмо схватили сам живот и шта је то живот морамо да почнемо из почетка. Прво да видимо шта каже Библија, шта каже јеврејски историчар Мојсије, који је живео пре 2500 година, а он прича причу од пре 4.300 година. Откуд њему ти подаци, јер то није могао сигурно да измисли? Он каже да му је то дао Творац Универзума и човека да запише и да се никада не заборави. Због чега? Да би смо знали ко смо и одакле потичемо. Мојсије каже да је Бог упозорио и људе из доба Ноје да престану да се понашају лоше у моралном погледу како су се понашали, јер су људи постали јако зли. Нису га послушали! Мојсије тврди да је пре нас постојала једна много развијенија цивилизација коју је Бог такође створио као и ову нашу садашњу и дао им је начин свог сопственог избора. Уосталом, као и сада. И шта ми радимо? Зар то не треба да схватимо као поуку или чак поруку за будућност? Творац је то прекинуо на један драстичан начин. Ко нама гарантује да то неће опет учинити ако се не уразумимо? Погледајмо нашу историју препуну ратова, убистава и крви. То је наш избор, сами смо то изабрали. Тако је било и са прошлом цивилизацијом која није достигла степен атомског наоружања да би могла да уништи сама себе. Ова наша цивилизација то може да уради. Можда нам Бог да би нас казнио отвара могућност да пронађемо све разорнија средства за самоуништење, па ће нас Бог тако посредно казнити за неморално понашање, јер ћемо уништити сами себе и то јако брзо ако не схватимо да треба да се уразумимо. Та ци-

визација је морала бити уништена због моралног пада саме цивилизације. Бог је одабрао само једну малу групу људи којој је пружио прилику да поново покрене нову цивилизацију. Сетимо се приче о Ноје и Нојевој барци. Мојсије у Библији, односно у књизи „Постања“ тврди да је постојао један огроман водени појас око Земље који је стварао ефекат стаклене баште и да је клима била изванредна и која је омогућавала да се та цивилизација лепо развија. Тачно пре 4.300 година сав тај водени омотач сручио се на Земљу, а из саме Земље покуљала је вода тако да је прекрила целу Земљу за неких 40 дана. Тако пише и Мојсије да је падала киша 40 дана и ноћи и да је за 150 дана сва Земља била прекривена водом и тако је уништен сваки живот на Земљи. Тако је нестала та цивилизација. Тада су настале планине и мора кад се вода повукла.

То каже Библија, а шта каже наука? Треба Мојсијево учење или Мојсијево поруке пропустити кроз сито науке да видимо колико је то све тачно.

Конвенционална, еволуционистичка наука тврди да је Земља хиљадама година обликована и стварана. Та тадашња наука је погрешно тумачила геолошка истраживања.

За потврду или одбацивања Мојсијевог писања најбољи је пример Колорадо кањон, као највеће чудо природе. Кањон Колорадо се налази на локалитету четири америчке државе. Дугачак је 400 километара, широк 15 до 30 километара а дубок 1.500 метара. Зашто кажем да је то чудо природе? Зато што је све супротно данашњој науци и самој логици и садашњим природним законима. Река Колорадо се спушта са севера према океану где се улива. На свом путу наилази на масивну и огромну планину дугу 400 километара. Вода што је нормално има природан пад и уместо да заобиђе ту огромну планину, она иде право кроз њу и прави кањон дубок 1.500 метара. Да ли је

то могуће? Свакако да је могуће, али како се то десило? Садашња конвенционална наука нема објашњење за тако нешто. За конвенционалну науку то је мистерија.

Конвенционална наука објашњава постанак планина и океана на један еволуционистички начин где се све то стварало постепено милионима година. За неких 600 милиона година океан је почео да нестаје, планине да се постепено уздижу и река Колорадо је себи полако продубила кањон. Кањон је наводно почео да се издубљује у задњих 70 милиона година.

Ако знамо како су се формирали мали кањони, знамо и то да је увек била у питању огромна вода и да после Колорада највећи кањон има само 150 метара високе литице. Знамо да је он настао изливањем огромног суседног језера. Извлачимо закључак да се са конвенционалистима ту слажемо. Значи за кањон Колорадо који је 10 пута дубљи и 400 км дугачак колико и сама планина коју је преполовио на два дела требала је много, много већа количина воде. Где наћи толику воду која је 1.500 метара изнад површине мора? Значи да је тачна библијска прича о потопу огромних размера.

Значи, десило се геолошко и пантеолошко чудо у природи. То је најчувенији научник свих времена Исак Њутн одавно открио и говорио, али је садашња наука одбацила то његово учење. Зашто? Зар то није највећа научна грешка свих времена?

Имамо следећи пример у прилог Мојсијевог учења, десило се такође у Америци кад је експлодирала планина Света Хелена. Пре избијања вулкана, односно експлозије целе планине, планина је подрхтавала и геолози су обавестили људе да ће доћи до катастрофе. Значи Бог увек прво упозорава, јер Бог не жели људске жртве, али већина људи није то схватила озбиљно и кад је 18. маја 1980.

године планина експлодирала, град Акима са неколико десетина хиљада становника је збрисан са лица Земље, 400 кв. километара шуме је збрисано и добар део планине је склизнуо у суседно језеро Спирит и подигао страшно ниво воде. Вода је преплавила цео регион. Мала ерупција је покренула огромне количине воде. За неколико сати настао је кањон дубине 150 метара. Значи да није тачна конвенционална наука, никаква еволуција ту није потребна, јер кањон дубок 150 метара створио се за неколико сати. Шта је онда требало да се деси да се направи кањон Колорадо дубок 1500 м.? Тврдећи да су за таложење стена потребни милиони година сада смо схватили да то може да се деси и за пар сати.

Доказе о Потопу имамо свуда! Свуда где су кречњачке планине, јер кречњачке планине, односно кречњак прави се само на дну мора, на дну неке велике воде. Најбољи пример је Црна Гора. Она се састоји од кречњачких планина, па и целокупан Дурмитор. Значи, то је некада било морско дно а изнад је била огромна вода.

Конвенционалисти кажу да се стене стварају таложењем једна преко друге. Како онда објаснити вертикалне стене које нису настале таложењем? Једино неком огромном поплавом и то је први доказ да је Мојсије у праву, да је књига „Постања“ у праву, да Библија није плод нечије маште већ створена Божјом руком.

МИСТЕРИЈЕ НАУКЕ

ДА ЛИ ПОСТОЈЕ ПРЕЛАЗНЕ ФОРМЕ?

Зашто је то важно? Важно је зато што конвенционална наука, где спада већина научника, то тврди. Ако ми науком докажемо да је живот на Земљи створен, то значи да он може опет бити створен и да није настао из мртве материје сам по себи. Тако би смо решили и проблем смрти на Земљи. Питате се свакако, како? Па био би опет створен од стране онога који га је и створио, од стране Творца.

Ако се сада вратимо на конвенционални концепт да је све на Земљи настало само по себи, биљке, животиње и човек, то је концепт еволуције. Ако узмемо само један баналан пример, кокошку и јаје, еволуционисти немају одговор на то питање. Ми имамо! Старија је кокошка, јер је створена! Зашто смо тако сигурни? Зато што у природи постоји Закон по коме се све одвија и закон како је све то створено.

Еволуционисти кажу да је живот настао сам један из другог. У бази еволуционистичког дрвета имате једноћелијске организме од којих су настали на једној страни биљке, а на другој животиње. Живот се развијао од једноћелијских организама па све до човека.

С друге стране, концепт стварања може се приказати шумом, не једним стаблом. Одједном је створена цела шума. У тој шуми свако дрво представља један тип организма. Свака створена јединка може да егзистира само у оквиру своје врсте. Не може мачка да постане коњ или

папагај. Супротно нама, конвенционалисти кажу да су се организми развијали један из другог и да имамо прелазне организме. Ако је тачан концепт стварања ми никада нећемо наћи у природи прелазне форме. Значи да човек није настао од мајмуна, не постоји ниједна прелазна форма. Ако су прелазне форме некада живеле у прошлости, ми бисмо те фосилне остатке морали да нађемо. Музеји широм света су препуни тих фосилних остатака, али прелазних бића једноставно нема. Чиме ми поткрепљујемо нашу теорију?

Сваки живи систем има записан свој програм у ланцу ДНК-а. Да би човек могао да еволуира, да се мења, мора да се почне од ћелије, од ДНК. У тим генима су записане све наше физичке особине. Мора да се дође до програма у ћелији, што је немогуће. Најсложенији програм у ћелији има човек.

Први живи систем на Земљи који је настао јесте бактерија. Та бактерија је сложенија него милијарду компјутера заједно. По конвенционалистима та бактерија је настала од мртве материје и касније путем мутације развијала се у све сложеније и сложеније организме, све до бескичмењака. Еволуционисти немају одговор како је дошло од бескичмењака до кичмењака, како је створена кичма. Тај период они једноставно прескачу и то је енигма за њих.

Питање порекла човека је основно питање. Ако постоје закони живота ми морамо да их откријемо да бисмо живели квалитетније. Кад проучавамо природу ми се сучавамо са Творцем. Ко је он? Ми у ствари знамо ко је Творац, ми њега можемо да идентификујемо, јер нам се он открио, показао нам је своју личну карту у Старом Завету кроз историчара Мојсија.

Надам се да смо већ сви стекли поверење у Мојсија и зато ћемо сада из његових записа погледати шта он

каже о периодима постанка људи на земљи. Према књизи Постања период на Земљи можемо поделити на два периода, пре потопа и после потопа.

Кад је Земља створена, прво су створени услови за живот на Земљи. Ми не можемо да знамо како је стварана планета Земља, али можемо да знамо на основу тога што нам је сам Творац открио преко историчара Мојсија који је све то лепо записао у првој књизи Старог Завета.

- Првог дана је створена сирова материја.

- Другог дана је створена светлост.

- Трећег дана је створен водени омотач изнад атмосфере који је на Земљи давао ефекат стаклене баште и као последица тога на целој Земљи била је иста и умерена блага клима. Енергија која стиже са Сунца на Земљу стиже са само 50% јачине, а када би стигла сва енергија на Земљи не би постојао живи свет. Да се то не би десило постоји омотач око Земље који се зове атмосфера и који штити Земљу.

- Четвртог дана створене су биљке, јер су оне једини произвођач хране на планети Земљи, што је и логично. Творац ствара алтернативне изворе светлости, Сунце, месец и звезде, а своју првобитну светлост повлачи.

- Петог дана Творац ствара животиње.

- Шестог дана Творац ствара човека.

Из записа историчара Мојсија знамо да је некада на Земљи бујао живот и да сада на Земљи живи само 1% живих бића од свих живих бића која су настањивала Земљу. Не само на основу Старог Завета, већ и на основу садашње савремене науке то знамо, као и на основу фосилних остатака. На половима где се у снегу и леду проналазе фосили животиња које живе искључиво у тропској или умереној клими, то значи да је тачно да је ту некада бујао

животињски и биљни свет. Ту су живели људи много другачији од нас. Постоје окамењени докази да су они били дивови на основу отисака стопала величине 65 сантиметара и на основу тих отисака зна се да су били тешки око 500 килограма. Живели су заједно са диносаурусима који су могли да буду њихови кућни љубимци, а не да изгледају тако страшно са аспекта данашњег малог човека. Већ смо говорили да су почев од Адама живели око 900 година, а сам Адам је живео 930 година.

По записима Мојсија људи и диносауруси живели су пре неких 6000 година. На основу родослова од Адама па преко његових синова можемо да знамо шта се дешавало са Земљом, односно, од њеног настанка. Знамо да је потоп био пре 4.300 година. Значи, од стварања до потопа је прошло 1656 година и тај период називамо предпотопски, када су живели људи дивови и диносауруси.

После потопа нема више тог заштитног воденог омотача и услови на Земљи се нагло погоршавају и почиње да се смањује животни век човека. За само 16 генерација животни век је спао на 80 година. За тих 18 генерација предпотопа сматра се да је на Земљи живело око милијарду људи. Сви смо ми потекли од јако малог броја људи који се поделио и населио по целој Земљи. Бог је само два пута дозволио инцест. Код Адама и Ноје и после тога то је најстрожије забрањено, тако да се деца из инцеста рађају са разним психофизичким деформацијама.

МИСТЕРИЈА ЋЕЛИЈЕ

Дарвинизам полази од тога да живи организми имају просту структуру, јер није ни чудо кад су у XIX-том веку располагали са примитивним микроскопима са којима нису могли да виде ни бактерију, а о ћелијама да и не говоримо. Онда кад су знали само за просту грађу онда им је било најлакше да изведу закључак да су прости организми настали сами по себи, случајно. Са развојем науке, са усавршеним микроскопима који су увеличавали сада милион пута, видело се да су организми много, много сложенији него што је Дарвин могао да наслути. Сама ћелија представља врло сложен систем. Да би смо схватили живот, прво морамо да схватимо ћелију, а да би смо схватили ћелију морамо је увеличати уз помоћ савремених микроскопа хиљаду милиона пута. Онда се пред нама открива један запањујући свет, тако да је ћелија сложенија него цео град Лондон. Кад уђемо у ћелију као да се налазимо у неком огромном васионском броду где је све испланирано до најситнијих детаља да би ћелија функционисала као један сложен систем.

Укратко на један најједноставнији и најпростији начин да објаснимо како то отприлике функционише. Почећемо од ћелијског спољног окружења, од хормона. Када се хормон приближи ћелији, прво потражи једна једина врата кроз која би прошао и ушао у ћелију, али врата су затворена. Пред самим вратима треба сваки молекул да се провери да ли је за ћелију потребан или не и да ли је у реду. Ако је потребан и у реду је, то значи да је прошао

контролу и врата се аутоматски отварају и молекул улази унутра. Врата се отварају само корисним молекулима ако немају неки штетни материјал на себи, као на пример вирус. Такав молекул не може да уђе у ћелију, јер се врата неће отворити. После проласка кроз врата са унутрашње стране ћелије врши се још једна анализа молекула и ако је материјал штетан избацује се натраг кроз врата и врата се дефинитивно затварају до доласка следећег молекула и процедура је иста.

Кад микроскопом уђемо у саму ћелију открићемо савршену технологију и одличну сложеност саме ћелије. Кад добар материјал који није одбачен уђе у ћелију још једном га проверавају протеини који се зову ензими. Ако је новодошли материјал у реду ензими одмах почињу да користе тек пристигле хормоне. Ако хормони нису потребни одмах, одлазе у складиште где чекају да одатле буду позвани. Ако анализирамо неки молекул као, на пример, инсулин који носи шећер, он је велики и не може да прође кроз врата ћелије, али ћелија има додатни механизам да он буде усисан, увучен у ћелију. Уз још једну безбедоносну проверу, тек тада се појављују специјални носачи који преузимају шећер од њега. То су ензими који преносе молекуле шећера које су добили од инсулина и носе га до митокондрија, а то је у ствари генератор у буквалном смислу. Митокондрија, односно генератор има за задатак да разложи, односно преради те молекуле као прави генератор да би могле да га користе ћелије.

После тога се врши транспорт у ћелије. Једро је мозак тог сложеног система, као неки савремени информативни центар. Ако знамо да се у ћелијама налазе хромозоми а сваки од њих представља базу података, сада сви ти подаци који се налазе у њима саставни су део ДНК, јер су хромозоми саставни део ДНК ланаца, а ДНК је у ствари

спирална завојница која је направљена од секвенци четири различита молекула. На хиљаде шифрованих информација налази се у ДНК. Ово објашњење надам се да је довољно да се схвати да ћелија поседује изузетан дизајн и такав сложени систем који није могао да настане случајно како тврде еволуционисти.

Кад су захваљујући техници и усавршеним микроскопима ови детаљи били откривени теорија еволуције је свакако побijeна. Значи, сам живот који се зачео и одакле потиче у ћелији није могао да настане случајно, како тврде многи савремени научници и сада је јасно да се у позадини свега тога налази један супердизајнер који је то дизајнирао и створио, а то је наш Творац. Све показује да је све то било планирано и да су производ једне интелигентне активности. Ова научна сазнања не долазе од онога што не знамо, већ од онога што смо сазнали за задњих 50 година. Сва бића су почела да постоје као резултат планираног стварања. Еволуција није успела да објасни сложене системе у ћелијама кад није ни знала да погледа шта се налази у ћелији, јер је располагала примитивним микроскопима. Ако то није успела, како да јој онда верујемо да је схватила постојање целог организма, који функционише са милијарду функција.

Како да еволуционисти објасне аеродинамичност птичјих крила?

Како да објасне невероватан метод који у лову примењује паук?

Како да објасне маскирање неког инсекта да би личио на лист и избегао смрт?

Како да објасне дизајнирано око на крилима лептира, кад знамо да сова са крупним очима лови крупне инсекте, а крупни инсекти лове мале лептире? И кад се сада тај велики инсект приближи лептиру он отвори крила и

на крилима су дизајнирана два велика совина ока. Велики инсект се уплаши и побегне.

Како може да се објасни нешто невероватно, кад ловци који хватају даброве због њихових мошница од којих се праве скупочени мириси и кад се дабар нађе у безизлазној ситуацији опкољен од стране ловаца он сам себи откине и поједе мошнице и подигне ногу да ловци виде да нема мошнице и да нема потребе да га због тога убију? То скоро увек упали и тако спасе живу главу.

Кад изађете у поље и све што видите близу Вас и далеко од Вас, све је то резултат једног сложеног процеса који се одвија у телу. На пример, око. Оно има 48 делова једног система за посматрање. Кад би недостајао само делић једног ока тај процес посматрања био би немогућ. Најсавременији уређаји на свету за посматрање које је створио човек су много примитивнији у односу на око које нам је створио Творац. Ми не само да видимо, ми чујемо, осећамо укус, мирис, имамо и чуло додира. Ово што смо константовали за око важи за сва чула, све су то сложени процеси који функционишу беспрекорно. У међувремену милиони процеса се сваке секунде одвијају у нашем телу да би се живот наставио даље. Ово Дарвин није могао ни да замисли, јер сви ти процеси, као пример ока не могу да настану случајно. У XIX-том веку Дарвин је уз помоћ доступне му технике могао да посматра само анатомију ока и никакве процесе он није могао да види. Сваки посебан део садржи биохемијске сложене процесе који се не могу речима описати. Еволуција није објаснила ни један једини процес у ћелији а камоли појаву живота у целини.

Као што се да закључити, живот није производ непла-нираних догађаја, већ је он резултат савшеног стварања. Творац који је покренуо живот, то је онај који је створио и остала бића.

МИСТЕРИЈЕ ЖИВИХ БИЋА У МОРУ

Све рибе, изузев неколико највећих, су у опасности да буду ухваћене од стране већих риба које се хране њима и зато је Творац свима њима дао одбрамбене механизме за живот у мору. Рибе немају ни свест ни интелигенцију, па ипак њихове одбрамбене способности су невероватне. Само да набројимо неколико примера и да на крају извучемо закључак о чему се ради.

Неке се бране од непријатеља подражавајући друге организме, а неке користе отровне бодље. Неке се крију показујући сличност у бојама средине у којој живе и то је метод маскирања или камуфлаже који је доведен до савршенства. Вештим маскирањем постају невидљиве за своје непријатеље. Не само да се крију од нападача, већих риба, него тако замаскиране лакше лове мање рибе које не могу да их примете.

Рак се закопа у песак и ту остане док опасност не прође. Само му виरे очи из песка као перископ.

Неке рибе мењају боју зависно од тла где се налазе, изнад песка су сиве, а изнад траве мењају боју у зелену. То ради риба иверак.

Сипа мења облик и боју коже за кратко време.

Риба која нема способност да мисли, планира и реализује, не може све сама то да ради, већ је тако створена. То се све дешава мимо њене воље. Она је тако дизајнирана.

Ови сложени системи код промене боја нису настали случајно. Онај ко је створио ове системе је у почетку створио свако биће и дао им је могућност помоћу које могу да се заштите. То је само један од начина. Постоји и начин када промене облик тела.

Риба балон, кад је ухвати нека већа риба, надува се тако да ова не може да је прогута и пусти је.

Риба бодљикаво прасе има бодље и она се надује и добије облик неколико пута већи од њеног првобитног и нормалног облика. Са бодљама делује застрашујуће тако да одбија од себе потенцијалне нападаче кад јој се приближе.

Овде је све врло интелигентно испланирано и синхронизовано. Тела им служе да одврате непријатеља, а систем рефлекса им служи само кад је то неопходно. Немогуће је да таква бића која немају свест створе такве рефлексе. Јасно је да су ти организми створени са тим особинама. Онај ко је створио целу природу дао је рибама могућност да се бране на исти начин као што је дао и свим бићима на копну, првенствено да се прилагођавају свакој средини. Апсолутно све рибе имају систем заштите који им је дао Творац. Набројаћу још један интересантан пример дизајна.

Постоји риба која на репу има лажне крупне очи док се праве очи налазе скривене испод црне траке. Кад је неко нападне, напада прво њен реп мислећи да је то глава са очима и то даје риби могућност да побегне.

Све ове рибе немају ни интелигенцију ни логику, настављају да живе захваљујући системима створеним за њих. Само Творац је могао да им да таква својства и да их постави на таква места где и сада живе.

Како би другачије објаснили различите врсте симбиоза у мору? Постоје неке врсте великих риба или корњача које не могу саме да се ослободе разних живих створења која живе на њиховим леђима или телу. Ту постоје мале рибице које се хране свачим што нађу на њиховим телима. Постоји једна симбиоза између великих и малих организама где се они допуњују.

Можда највеће чудо у морима представљају електричне рибе. Неке веће од њих су толико моћне да могу да произведу напон јачине 500 волти. Најважније да у фосилним записима нема уопште трагова да су постојале неке прелазне форме код риба. Све ово што смо до сада навели даје важан закључак да су све рибе настале одједном и да их је Творац створио све одједном, као и животиње на копну. Све се рибе разликују по неким својим својствима. Како објаснити рибу звану риболовац? Она има прави штап за пецање, на њега стави мали мамац и кад наиђе мала риба да прогута мамац у ствари она тад буде прогутана. Зар то еволуција може да објасни!

Друга врста рибе такође живи у реци Амазон и може да искочи из воде неколико метара у висину и да ухвати инсекта који се налази на грани изнад воде. Сви су они живи доказ и све то иде у прилог ономе који је створио све то, у прилог Творцу. Сваки организам представља уметничко дело са сложеним органима, чак и обликом и бојом којом се одликују. Свако такво уметничко дело сведочи о уметнику који га је створио, а тај уметник, тај дизајнер је сам Творац. Лепота стварања у мору нам открива великог Творца, господара мора, Земље, неба и целог Универзума.

МИСТЕРИЈЕ ЛОСОСА, ЛЕПТИРА

У рекама које теку западноамеричким континентом живе организми који мигрирају и који спадају у ред најзанимљивијих организама. У храброј борби за живот риба лосос прелази реке и мора до свог коначног циља.

Живот лососа почиње кад његова мајка полаже јајашца у речни ток. Прва храна му је у јајашцету. После неколико недеља способан је сам да нађе храну у речном току. У току свог раста лосос ће провести око годину дана у реци. Он је оспособљен да живи у слаткој води, али исто тако и у сланој. Та способност му омогућава чудесно путовање кроз океан који ова риба прође у току свог трогодишњег живота. Једног јутра на хиљаде лососа кренуће реком низводно. За неколико недеља они ће стићи у океан. Чим су стигли у океан у организму се дешавају нагле промене које им омогућају да могу да живе у океану, односно сланој води. Сада почиње њихово кружно путовање, напустиће америчке воде, проћи ће поред Аљаске, ићи ће према Јапану и ту негде испред Јапана заокрећу и враћају се натраг без неког видљивог разлога. Враћају се тамо одакле су и пошли, враћају се у свој речни ток и још више, враћају се тачно тамо где су угледали живот. Дотле су већ сазрели и спремају се сада за најтеже путовање у њиховом животу, вратиће се кући у речни ток где су рођени. Сада ће кренути да путују узводно, тачно у супротном правцу од онога којим су дошли пре две године. За њих нема препрека да би стигли кући, они могу да скачу у вис

и по неколико метара тако да прескачу сваку препреку на путу чак и водопаде. Они пређу око 3200 километара. На свом путу не користе никакву храну, већ користе енергију коју су сачували док су били у океану. Они који преживе без грешке ће се вратити у речни ток где су се излегли и где ће положити своја јајашца. Тиме су обавили своју мисију и после тога угину. Лососово путовање је једно од највећих мистерија природе. Како је могуће да после две године живота у океану пронађу баш свој речни ток кад их има на хиљаде? Кад су већ у речном току који се много пута рачва како они увек знају на коју страну треба да иду, односно у који речни ток да уђу?

Како то успевају? Истраживачи су доказали да су они створења са најјачим чулом мириса на свету. Они проналазе свој речни ток, јер следе свој сопствени мирис који се задржао у том току. Сваки водени ток на свету има свој сопствени специфични мирис, јер имају различит хемијски састав воде и на основу тога имају свој сопствени мирис. Разлике су минималне и једино лосос може да их препозна док друге рибе не могу. Има један интересантан пример који потиче са фарме за размножавање риба у Калифорнији. Радници на фарми обележили су 100 лососа гуменим плочицама на којима су били бројеви. После две године у тај рибњак вратила су се 72 лососа, док су остали угинули или су их појеле неке друге веће рибе.

То је доказ где се јасно види ко их је створио. Видели смо да је свака фаза лососовог путовања испланирана. Постоји програм који лососа усмерава да се врати тамо одакле је пошао. Није случајно што лосос поседује природни компас који му омогућава да се оријентише да би дошао до океана и вратио се натраг.

Узећемо још један необичан пример, а то је царски лептир који живи у Канади. Има посебну занимљивост,

а прва је што постоје у једном циклусу четири генерације тог лептира. Прве три генерације живе шест недеља, док четврта живи осам месеци. Друга занимљивост је њихова миграција. Она почиње из јужне Канаде и то из свих делова јужне Канаде и сви крећу на југ. Одмах у почетку деле се на две групе. Једна иде према Калифорнији, док она већа група полази према јужном Мексику. Они прелазе из различитих делова и сви лете према Мексику и негде на средини пута сви се скупљају на једном месту, не на Земљи већ у ваздуху и од тог њиховог окупљања крећу сви заједно према топлим шумама јужног Мексика и као да су добили команду из неког центра кад да пођу и да се нађу у истом тренутку на истом месту. Просто невероватно да одатле сви заједно настављају миграцију. Још нешто што такође збуњује јесте почетак миграције која је такође испланирана из једног центра, јер се не упућују на свој пут било којег дана у години, већ полазе тачно оног дана кад је јесења равнодневица када дан и ноћ имају исти број сати. Тада лете два месеца и стижу до топлих јужних шума.

Од децембра до марта ови лептири живе у шумама Мексика и не праве никакву штету, јер за ова четири месеца не једу ништа, већ се хране само масноћама које су акумулирали у телу и пију само воду. Ту чекају четири месеца да се расцвета пољско цвеће и онда се хране нектаром који ће им бити потребан за повратак и враћају се назад. Полазе кад је пролећна равнодневица и сви полазе одједном и иду заједно до оне тачке у Мексику где су се скупили, а одатле се поново разилазе и свака група иде у свом правцу, тамо одакле су и дошли, у Северну Канаду. Пре него што крену они се паре, јер су уз помоћ нектара скупили довољно енергије за тај чин. Кад стигну у Кана-

ду рађају нову генерацију и недуго затим угину и следећи циклус се опет наставља. Свака четврта генерација иде за Мексико.

Постављају се сада логична питања, како то да свака четврта генерација живи дуже за шест месеци од претходних три?

Како долазе на свет увек у исто време?

Како полазе увек кад је равнодневица и како знају кад је равнодневица?

Како зна пут свака нова генерација кад никада није мигрирала, па о томе немају никакво искуство?

То све показује да су они створени са прецизним миграционим планом и да до танчина следе свој план тих миграција. Да постоји само једна грешка у том плану они не би били у стању да преживе и да изведу ову чудесну миграцију већ би угинули и нестали као врста.

МИСТЕРИЈА ДИЗАЈНА

Јасно је да су створени са овим нарочитим квалитетима и да их је створила виша сила, Творац.

Сад да узмемо један пример кад је човек опонашао природу. Човек не треба ништа да измишља, јер све већ постоји у природи, само треба да опонаша природу. Ради се о савршеној летећој машини која се зове вилин коњиц.

Измишљено је преко 1000 различитих модела авиона и хеликоптера, али ниједан није ни приближно направљен као вилин коњиц са његовим карактеристикама. Људи су правили хеликоптере који могу вертикално да узлете и који могу да лебде у ваздуху имитирајући вилиног коњица, али је савршена хеликоптерска технологија прилично заостала у поређењу са вилиним коњицем, овим малим створењем који може да лети. Вилин коњиц је дизајнирано чудо које надмашује све што је човек створио. Због тога је најновији хеликоптер Сикорски дизајниран по угледу на вилиног коњица. Он је чудесни дизајн који може само Бог да направи. Он се креће брзином од 150 километара на сат, с обзиром да шампиони у трчању на 100 метара трче 39 км на сат, онда се лако схвати предност тако малог организма у односу на људе.

За добар лет треба и добар визуелни систем. Савремени авиони и хеликоптери се труде да имају што бољи визуелни систем и имају га само напред. Вилин коњиц има 30000 микроскопских очију и свако око је усмерено на различиту тачку визуелног поља које се преноси до моз-

га који обрађује информације као компјутер. Захваљујући томе има фантастичне маневарске способности у ваздуху.

Ко је ставио у тело тог малог организма тако сложене системе којих он није ни свестан да их има, па чак и стручњаци који су узели модел за авионе и друге летелице? Ко му је подарио та савршена крила и моћне моторе који их покрећу, ко му је поставио визуелни супер систем? Ко је аутор те извршне машинерије?

Да би један систем не само опстао већ уопште почео да ради, сви системи морају да постоје у пуном саставу. Шта то значи? То значи да је све настало одједном а не еволуцијом постепено, корак по корак. Чак и фосилни записи доказују да не постоје прелазне форме, већ је све настало одједном. Како је изгледао први створени фосил тако исто изгледа и данашњи.

Ово до сада речено су само неколико примера чуда Божјег стварања која налазимо на сваком кораку у природи. Творац је подарио свим бићима у природи њихове чудесне способности и карактеристике и свако живо биће показује уметничке способности Бога и његову моћ. Важно је да уочимо ту чудесну творевину у природи, да схватимо њихову сврху, јер Бог тражи од нас да размишљамо о његовој творевини и извучемо одређене закључке.

Можемо сада да обратимо пажњу на нешто јакано необично што би смо назвали светлећи организми. Томас Едисон је један од највећих научника у свету. Он је пре двеста година изумео сијалицу. Тешко је замислити живот човека данас без тог изума, сијалице. Да ли је он стварно толико моћан и паметан, да видимо да ли је он једини то изумео. Видећемо да у природи много пре њега и његовог изума постоји нешто исто само много савршеније. Постоје мала бића која светле. Најраспрострањенији је мали свитац. То светло које видимо у тами је прилично јакано и светло, али

се оно прилично разликује од обичне сијалице. Није реч о неживој материји као што је сијалица, већ је реч о живом бићу. Свитац има светло у свом телу и ако не поседује сијалицу. Светли без сијалице! Како је то могуће? Он не поседује електричну енергију али поседује још моћнију технологију него што је струја. Светлост овог малог створења је јача од једне сијалице која претвара само 10% енергије у светлост док остало одлази на топлоту и одлази у ваздух. Свитац производи 91% светлости од своје енергије. Ту се већ показује савршенство природног организма над вештачком технологијом.

Сада да се подсетимо како Морзеова азбука ради на принципима кратких и дугих таласа због комуникације између људи који су удаљени једни од других. Исто то ради и свитац за комуникацију са другим свицима посебно са супротним полом. Свитац пали и гаси светло како би послао поруку женки, а она исто тако њему одговара и каже му да ли је њен тип и да ли хоће да се са њим пари. Исто тако му паљењем и гашењем објашњава да јој се не свиђа или да је заузета и да већ има свог свитца који је већи и лепши од њега. Свитац на тај начин користи шифру, али исту шифру користи и женка да би послала повратну поруку.

Сваки свитац чим се излегао зна како да шаље поруку и зна како да одговори на њу. Никакво претходно искуство нема, нити га је ко научио томе. Тај необични дизајн што видимо ноћу као безброј малих звезда је производ Творца који га је створио и оспособио тиме.

Нису свици једини обдарени тиме. У мору постоје морски црви који имају исту способност да производе електричну енергију и да светле. Женке су обасјане светлошћу и њима прилазе мужјаци са много мање светлости као да носе мале буктиње.

У мору живе на великим дубинама медузе које имају исту способност да светле. Ово чудесно створење је сво у светлу и само производи светло и стално сија као права сијалица, а живи у великим океанским дубинама где је прави мрак. Оне себи осветљавају пут. Ова створења су створена ради неке посебне сврхе коју ми не разумемо али разумемо да нису настала случајно већ их је Творац тако дизајнирао из само њему знаних разлога.

Моћ Бога показује се не само на овим набројаним примерима, већ се показује у целом свету и које год живо биће да смо анализирали дошли би смо до истог закључка као и овде. Мудрост дизајнирања Бога није заобишла ништа и никога.

На крају ћемо обрадити једну од најважнијих особина живих бића. Сви они некога лове и сви буду уловљени од некога. Бог им је подарио једну особину, а то је прикривање. Кад лове треба да се прикрију и да се прикраву жртви да би је лакше уловили, а са друге стране треба да се прикрију да не буду они баш те жртве. Цео живи систем се састоји на једној суровој логици:

“Мораш да поједеш да би опстао, али пази да те не поједу.“

Бог је пазио на ту размеру како би све животиње опстале. Рецимо, ако 100 лава треба да остану живи морају да поједу за годину дана око 1000 зебри, али зебре се размножавају и увек их има много више од 1000. Тако је и са свим осталим живим бићима. Више се размножавају него што постану жртве, али има и изузетака, па се деси да су неке изумрле, односно нестале, али то су само изузеци.

Неке се користе мимикријом, док друге користе друге тактике. Камуфлажа је најважнија у природи, па и код човека. Колико је важно сакрити се од непријатеља исто

је тако важно приближити се непријатељу да Вас он не примети. Човек мисли како да се камуфлира, док се животиње рађају са телима која имају исту боју као и животна средина где живе. Неко други очигледно мисли на њих. Камуфлажа је специјално створена техника за свако биће посебно. Тигрови су створени да живе у жутој трави, док су лавови такође прилагођени средини у којој се крећу. И тигру и лаву је лако да се шуња непримећен према свом потенцијалном плену. Узећемо сада један невероватан пример, тј. поларне птице. Оне живе на половима где је већином снег. У то време оне су потпуно беле и не могу да се разликују од снега. Кад наступи пролеће и кад почиње цвеће и трава да се пробија њихово перје постаје шарено исто као и подлога, али ту није крај. Кад дође кратко лето и кад је природа сва зелена њихово перје се мења у зелену боју. То је више него јасан доказ да је неко њих тако дизајнирао. Оне нису свесне ни свог перја да имају, а камоли да буду у стању да га саме мењају и прилагођавају се средини у којој живе.

Да не помислимо да се мимикрија дешава само на копну. Узећемо неколико примера из мора. На пример, октопод. Он не само да мења боју кад се нађе у зеленој трави, већ мења и облик и личи на траву која је зелене боје. Кад наиђе на камен он промени боју и прилагоди се том камену и чак промени и облик и личи на камен. Кад смо већ код мора интересантна је једна већа риба која је створена са једним израштајем у облику штапа. На врх тог штапа она стави неког мртвог малог инсекта и тако хвата мале рибе. Риба, риболовац, зар то није лудо! Творац хоће по неки пут мало и да се нашали. Не само да се нашали него све што ради доводи до перфекционизма. Узећемо за пример инсекте. Инсекти који живе на листу не само да

имају боју тог листа него на телу имају и исту боју трулежи листа. Па инсект и кад би имао ту способност да сам себи одређује боју и кад би имао способност да мисли, ипак се не би сетио да тако уради. И то је још један доказ да у мору доказа постоји дизајнер који тако ради, а то је наш вољени Творац.

Оне животиње које немају ту способност камуфлаже као на пример хоботница, прибегава једном лукавству. Она сакупи доста шкољки и онда се покрије њима и тако се сакрије и чека свој плен.

Интересантан је пример морског рака који ухвати сунђер, рашије га и од њега направи себи одело, односно, уђе у њега, али и то му је мало, па залепи горе гранчице или лишће и тако камуфлиран чека своју жртву. Неко га је надахнуо овом интелигентном методом заштите. Већ смо схватили одавно да је то Творац и нема потребе да то више понављамо.

Имамо пример и једне мале птице која живи у Патагоњији. Кад види да се непријатељ приближио њеном гнезду, она да би заштитила своје младунце излази брзо из гнезда и лети што даље од гнезда, затим застане и почне да имитира да јој је сломљено крило. Непријатељ то наравно уочи и потрчи према њој, а онда она опет залепрша и кад дође на пристојну раздаљину опет понови то са изломљеним крилом и то уради неколико пута како би одвукла непријатеља од свог гнезда. Затим се у широком луку враћа натраг у гнездо. Не мора само да се камуфлира ако то већ не може, јер постоје и многи други начини као овај рецимо да се сачува живот младунчади где се мајка жртвује за њих.

Што више посматрамо природу све више уочавамо истину да организми поседују тако добро организоване и сложене структуре које побијају еволуционистичку

теорију да су организми настали случајно. Свако живо биће показује да су камуфлажа, интелигентно понашање, пожртвовање за младунчад, као и то да поседују карактеристике и супериорност своје врсте. Ми треба да проучавамо ову Божју творевину и не само то, већ и да славимо њеног Творца.

МИСТЕРИЈА САМОПОЖРТВОВАЊА

Јединство, сарадња, самопожртвовање, преданост. Ово се може сматрати примарним особинама у свим друштвима. Људи би требало да се понашају у складу са тим принципима, али се они тако не понашају, већ се зато неко други тако понаша, а то нису људска бића. То су чудесна Божја створења из животињског царства. У прилог тој констатацији навешћемо неколико примера

Новорођено створење је слабо и беспомоћно. Оно није свесно опасности које га вребају и зато му је потребна заштита док не одрасте и буде у стању да се само суочава са опасностима и да их отклања. Оно мора прво да буде храњено да би ојачало и преживело. Њега ће његова мајка хранити и ако треба жртвовати и свој живот за њега. Видећемо чудесну емоцију коју је Бог удахнуо у жива бића. То можемо назвати материнском љубављу и жртвом које она подноси за своје потомство. Тиме се суочавамо са једним од највећих чуда стварања.

Птице родитељи су најпожртвованија бића на планети. Оне неуморно раде за своје птиће. Мали птићи по цео дан држе отворене кљунове и родитељи неуморно трче и доносе храну стављајући им у кљунове. На сваком кораку имате примере пожртвованости. Кад мајка примети да иде лисица према њеном младунцу обоје беже према мору. Кад мајка схвати да су неизбежни плен она не полети, не бежи како тврди еволуција да су животиње без осећања и

да раде само по свом сопственом инстинкту за самоодржање. Да је то тачно птица би одлетела, али она пружа шансу младунцу да побегне до воде док се она баца на лисицу у нади да ће је задржати док њу буде јела. Али то младунче које се спасло нема шансе да преживи без мајке. Зато га остале птице одмах прихватају као да је њихово и оне се сада жртвују за њега као за своје птиће.

Птице су најпожртвованији родитељи, али исто тако и све остале животиње. Гепард да би одбранио своје младунце, ако наиђе лав он неустрашиво скаче на лава и наравно буде убијен и поједен, али се лав засити са одраслим гепардом и тако младунци остану живи.

Еволуција која тврди да животиње гледају само сопствене интересе не може да објасни како отац пингвин држи четири месеца јаја на својим стопалима и за то време не једе ништа јер се не креће. Код неких људи та теорија не може да се примени, јер постоје многи несавесни родитељи који одбацују своју децу и брину само о себи, док су деца препуштена сама себи. Код животиња нема таквих примера. Ко надахњује таква створења самопожртвовањем да пингвин четири месеца не једе ништа и да се бори против хладноће? Свакако Творац! Ово самопожртвовање можемо наћи на целој земљиној кугли, од најхладнијих до жарких крајева и свуда је увек исто. Ако зађете у претоплу џунглу на Тајланду видећете роде како наизменично стално држе раширена крила да би заштитиле младе од врелине. На свим рекама где живе патке у целом свету видимо једно те исто, како мајке носе своје мале на леђима док плива и чим изађу на обалу мали пачићи се одмах сакрију мајци испод крила.

Знамо да у реци Нил живе најдивљија и најбруталнија жива створења, а то су крокодили. А та брутална створења су предивне и нежне мајке. Крокодили остављају јаја у

песак и мајка тачно зна кад да дође до обале где је оставила јаја и да их вади полако из песка. Како које јаје вади тако пуца кора и из њих излазе мали крокодили. Дуго су посматрачи-научници сматрали да крокодили једу своју децу. То је била велика заблуда. Мајка крокодил узима тек излегле мале крокодиле и ставља их у уста, јер ту је за њих најбезбедније место на свету. Онда са њима одлази до унапред изабране локације, до плићака где отвори уста и они излазе. Интересантно је да та крволочна створења знају да буду хумана и осећајна према малим корњачама. Они уопште не нападају корњаче које безбрижно пливају око њих. Ако се изгуби нека мала корњача и не може да нађе пут брзо до воде то би значило њену смрт. Крокодил мајка брзо покупи те мале корњаче, ставља их у уста и са њима улази у реку, одлази до плићака и ту их пушта. Бог је свако биће надахнуо са неким осећањима и особинама које су само њему својствене, па и ово о крокодилима да се брину о малим корњачама.

На овом примеру видимо да еволуција која је доживела колапс у судару са савременом науком није тачна, да постоји борба свих живих бића и да само најјачи опстају док слабији нестају. Као прво, видели смо да се јака одрасла бића брину за мала, немоћна и слаба бића. Да није тога живот не би ни постојао, јер би сви млади угинули и не би било потомака који би наставили врсту. Видећемо у природи на милионе примера сарадње, љубави и пожртвовања за друге, чак и самопожртвовања. Како објаснити мајчинску љубав, ако се говори о борби јачих и слабијих и природној селекцији. Ако не постоји љубав, осећање и саучешће које религија приповеда и право на живот свих створених живих бића онда је Дарвинова теорија тачна, али она заправо и није тачна, јер све ово постоји у природи и Творац је то надахнуо свим живим бићима.

Многи екстремни еволуционисти који за себе тврде да су прави предлажу да сви болесни и неспособни који не могу да имају користи сами од себе а ни друштво од њих, као на пример губавци или оболели од неизлечиве болести о којима мора да се стара неко други, треба да буду убијени. Иду толико далеко да чак предлажу да се свака жена генетски прегледа у четвртном месецу трудноће и да се униште све дефектне бебе. Део тих накарадних схватања прихватили су и нацисти и нешто од тога су у својим експериментима и применили. Они се позивају на природу. То није тачно! Природа показује нешто сасвим супротно. Узећемо само два примера. Кад лавови појуре бизоне и они почињу да беже, сустигну једног, окруже га и спремају се да га нападну, а бизони који су побегли чују његов позив за помоћ и сви се одмах враћају и жртвујући своје животе растерају лавове. Или други пример, такође из Анголе са снимака видео материјала где је мали слон болестан и не може да иде даље. Остаје да лежи болестан и чека да угине. Слонови морају да иду даље у потрагу за храном и одлазе, али остају мајка и његов старији брат поред њега. Остају да угину и они са њим или да му помогну да устане и пођу даље за крдом. После неколико дана мали слон се опорави, устане и сво троје оду да сустигну крдо.

Да закључимо, природа се не састоји само од борбе и сукоба за опстанак како нас уче еволуционисти. Већина живих бића не понаша се себично и дивљачки како то еволуционисти тврде. Напротив, многа бића испољавају велику оданост, боре се са многим тешкоћама да би подигли своје.

МИСТЕРИЈА ДАРВИНИЗМА

Почело је то још пре 4.000 година када су се у Месопотамији појавиле идеолопоклоничке религије које су сујеверја и легенде о постанку живота подигле на ниво религија. Тад је настала прва еволуционистичка теорија много пре Дарвина. Она се постепено развијала и преносила преко Сумера, најстаријег народа на свету који су нам о томе оставили записе на чувеним сумерским плочицама од глине. Касније се она развила дотле да је нашла погод-но тло у идеолопоклонству у Старој Грчкој. Тада се први пут појавило учење о материјализму, а о постанку света и самог живота прихватили су легенде Сумера. Тада су се ујединили материјализам и Сумерска легенда. Ове две идеје чекале су јако дуго да се развију и тек са доласком XIX-тог века оне су процветале. Прво су прихватили мате-ријализам из Старе Грчке, затим атеизам. То је био кобан и страшан спој по човечанство који су направили неколико научника у исто време, а посебна заслуга припада Чарлсу Дарвину. Његова теорија добро је послужила политичким снагама које су владале у XIX-том веку. Он је имао по-грешно схватање о расама у том смислу да су се неке расе брже развијале а друге спорије, док су неке скоро на нивоу мајмуна. Ако томе додамо и његову главну теорију, а то је борба за опстанак, онда је јасно да јачи побеђују слабије, а самим тим је омогућен и њихов развој. То је пренео на људско друштво и дошао је до закључка да је у односу на друге расе био доминантан бели човек, док су азиј-ске и афричке расе заостале у борби за живот. Он је био

прави расиста, јер је тврдио да ће бели човек временом да истисне и уништи остале обојене расе. Некако у исто време појавио се огроман политички покрет у Немачкој који је баш чекао тако нешто и као да је наручио ту расистичку теорију. Од XVI-тог века европске земље су почеле колонизацију Африке, Азије и Америке. После открића Америке Европљани су нагннули у нову земљу, Америку која је обећавала нов живот. Први су били Шпанци који су поробили домороце, тј. локално становништво. Затим се прикључују Португалија и Холандија. Мада Енглеска задња улази у освајање, ипак је била далеко најмоћнија, па је заузимала колоније од Индије до Јужне Америке. Сви они нису желели да буду запамћени као пљачкаши што у суштини и јесу били, већ су хтели да прикажу то локално становништво као примитивно скоро као животиње и зато им је ова Дарвинова теорија била добродошла, јер је оправдавала њихове пљачке.

У XX-том веку иста та теорија служи за још веће пљачке. Нацизам који је настао у хаосу после Првог светског рата имао је за подлогу Дарвинову теорију о борби за опстанак. Основу Хитлеровог погледа на свет чинио је расизам. Он је сматрао да је аријевска раса најдоминатнија и да она треба да управља светом.

Ако мислимо да су нацизам са Хитлером и фашизам са Мусолинијем на челу једини направили страхоте у двадесетом веку, онда се грдно варамо. Филозофија материјализма преузета из Старе Грчке достигла је своју кулминацију са комунизмом. Свакако највећи допринос у теорији припада Карлу Марксу и Фридриху Енгелсу.

Материјализам је постојао, али они су му дали нови приступ који су назвали дијалектика, а дијалектика је наука о кретању. Дијалектика је била теза по којој су се сви догађаји на Земљи догодили сукобом. Целу дотадашњу

историју чине сукоби, као што између радника и капиталиста постоји непремостива разлика која се једино може решити сукобом. Није примаран само сукоб између радника и капиталиста чији су интереси били антагонистички, већ су сви били атеисти и заговарали су да треба истовремено уништити и религију и верска осећања код људи. Њима је као и Хитлеру била добро дошла Дарвинова теорија о дијалектичком сукобу у природи међу свим живим врстама па и људима. Пројекат комунистичке револуције коју су засновали Маркс и Енгелс реализовао је у пракси Лењин. Лењин је био лидер бољшевичког комунистичког покрета у Русији. Бољшевици на челу са Лењином путем оружја и грубе силе збацили су монархију, а њихове представнике где спада и породица Романов побили и октобра месеца 1917. године преузели власт. То је било тешко и крваво преузимање власти, јер је уследио трогодишњи крвави грађански рат у коме су победили бољшевици. Сам Лењин је тврдио да је за његову теорију дијалектичког материјализма подлогу нашао у Дарвиновој теорији еволуције. Исто као и Хитлер! Та Дарвинова теорија омогућила је нацистима и бољшевицима да дођу на власт и да примењују сурове методе да би је очували. После Лењинове смрти 1924. године, долази Стаљин који се убраја међу најкрвавије диктаторе света. У својој тридесетогодишњој владавини он ће доказати колико је комунизам крволочан и беспопштедан систем. Стаљин је за време своје владавине убио 20 милиона својих сународника и то на основу материјалистичке филозофије која се заснивала на Дарвинизму. Исту ситуацију имамо и у Кини кад је на власт дошао Мао Це Тунг са својом комунистичком партијом. Исте страхоте убијања према свом сопственом народу чинили су и комунисти, јер су се држали као и Совјети Дарвинизма, јер су и једни и други одбацили генетику као науку. Његови следбеници звани „Црвена гарда“ створили

су у Кини прави терористички амбијент. Дарвинова теорија еволуције дала је филозофско покриће за све кржаве догађаје који су се одвијали у Кини.

Комунизам је у многим земљама произвео грађанске ратове и увек је идеја водиља био Дарвинизам. Најстрашнији догађаји су се догађали у Камбоџи шездесетих и седамдесетих година где је такође избио грађански рат. Комунистичка идеологија која је 150 година заливала свет крвљу била је у тесној вези са Дарвинизмом. Дарвинизам се појавио пре 150 година и ништа добро није донео свету, једино кржаве борбе, јер су га прихватили творци нацизма и комунизма, па и данас Дарвинизам бране заступници материјалистичке идеологије, марксисти. Теорија еволуције садржи основе за марксистичку филозофију. То је природна последица погледа на свет који су човечанству нудили Дарвинизам и материјализам. Било је неизбежно да та филозофија која је тврдила да су људи једна врста животиња која је веровала само у материју и да је борба у природи основни закон покретања друштва, морала је да ствара окрутне јединке друштва. Сви који су прихватили ту теорију били су окрутни, а сви они који је нису прихватили били су жртве ових првих, окрутних дарвиниста и материјалиста који су веровали само у материју. За њих Бог није постојао. То је људско негирање сопственог Творца. Друштво које негира Бога постаје погодно тло за разне девијације. Да би човечанство могло нормално да се развија прво мора да се ослободи заблуда Дарвинизма.

МИСТЕРИЈА ЕВОЛУЦИЈЕ

Цео XIX-ти век је век грешака кад су настале многе погрешне идеологије, као марксизам или теорија еволуције. Теорија еволуције је највећа грешка икада направљена у историји човечанства коју је иницирао британски биолог Чарлс Дарвин. Све своје заблуде он је сажео у својој првој и најважнијој књизи „Порекло врсте“. Суштина његовог учења је била да је све настало случајно, цео живот и сви ови примери које смо малопре набројали. То је тада некако било прихватљиво, јер је наука у то време била врло неразвијена. Са развојем науке лако су се установљавале грешке еволуције и на крају цело то учење је оспорено тенденцијом развоја науке да буде потпуно одбачено.

Палеонтологија као наука о фосилима демантује тај постепени развој, односно еволуцију, јер у остацима фосила по целом свету се доказује да су сва жива бића настала одједном и да није било никакве еволуције

Анатомија и биохемија показале су да организми представљају сложене структуре и да они не могу случајно да настану. Организми немају механизме који би им омогућили да се претварају једни у друге. Самим тим Дарвинизам је сасвим оспорен са тенденцијом да буде одбачен.

Ово интелигентно понашање које животиње показују без икаквог увежбавања, еволуционисти називају инстинктом, али нису у стању да објасне како су организми добили те инстинкте. Дарвин је тврдио да су то навике које се преносе на следеће генерације. Тада није постоја-

ла уопште генетика која се развила у XX-том веку. Сада генетика доказује да навике не могу да се пренесу на следеће генерације. Животиње поседују инстинкт, али га оне поседују од самог доласка на свет, од свог првог дана и ту нема појма да се говори о неким навикама у првој секунди њиховог стварања. Кад животиње не би имале тај инстинкт не би могле да преживе, а да је он настајао постепено, како еволуционисти тврде, не би било живота. Без свих осталих доказа, само инстинкт је довољан да побије Дарвинову теорију о еволуцији. Ако сада погледамо шта је човек, видећемо да је човек прави извор уметности. Одмах је јасно да постоји неко ко је човеку дао тело, осећања, интелигенцију, смисао за уметност и естетику. Прецизна дела која људи стварају обично се приписују људима, односно-самима себи. У ствари, свако чудо лепоте и интелигенције које људи направе увек указује на Творца који је то остварио преко људи које је надахнуо по својој жељи. Као што знамо постоје људи који стварају чуда, али увек треба да знамо да иза тога увек стоји Творац који то ради, наравно, преко њих.

МИСТЕРИЈА ДУХОВНЕ ЕВОЛУЦИЈЕ

Данас долази до злоупотребе покрета Новог доба које користи природну еволуцију да би лансирали духовну еволуцију. Пре њих творци Комунизма, Маркс, Енгелс и Лењин видели су у Дарвиновом учењу еволуције нешто што је дало кредибилитет њиховом учењу, јер пре Дарвина то би била само филозофија. Комунизам је сада постао научно прихватљив. Без еволуционизма не би било ни социјализма ни комунизма. Да нема створитеља, да нема Бога, да је човек постао сам од себе еволуцијом, ниједна од ових филозофија не би опстала. Људи су и пре Дарвина дошли до концепта вакуума и одједном прасак, експлозија која је створила Галаксију, Млечни пут и безброј звезда које круже компликовано и све је настало из тог хаоса, експлозије. Нигде се Бог није мешао, па ни у стварању човека. То је оно што се данас предаје у свим школама света, то је још увек важећа теорија. Дарвинов циљ је био да објасни свет без плана и сврхе. Замислите експлозију у штампарији из које је настао речник. Смешно, а кад је из експлозије настао човек, то није смешно. Најједноставнији једноћелијски организам о коме нешто знамо садржи у својим хромозомима и генима више комбинација него што има слова у највећој библиотеци на свету (трилиони слова). Њихова тврдња да су се у океану неке супстанце саме спојиле и тако произвеле живот, то је у ствари материјалистичко или природно учење које објашњава еволу-

цију где су се нашле милијарде сложених ћелија у примордијалној супи која је била богата разним једињењима. За такво еволуционистичко учење једноставно нема доказа у геологији, у фосилним записима. Никад нико жив није видео да се било који облик живота претворио у нешто друго, не постоји никакав доказ за прелазне форме. Њихов главни адут је време, милијарду година и онда је могуће све да се деси. Њихов следећи адут је мутација, а сви знамо да мутација може само да погорша неко живо биће а никако да га побољша. Може неки инсект кад је нападнут хемијским средствима да мутира да би се одбранио од отровних супстанци, али то је још увек исто живо биће, није од комарца сада настала пчела, нити од пчеле буба мара.

Еволуција је стаза за бежање од Бога. То су максимално злоупотребили атеисти, односно комунисти.

На сваком кораку доказе пружа сама природа где се лако могу видети докази стварања и да постоји један једини Творац, односно, како ми волимо популарно да кажемо Бог.

Ако посматрамо еволуцију не као целину него део по део, појединачно, па кад онда склопите целину видите да је учење о еволуцији погрешно. Зато треба да идемо корак по корак, да прво утврдимо чињенице и да видимо шта нам оне кажу. То ће бити фундаментални напор да откријемо порекло живота. Питања се намећу сама по себи као што су, шта нас је довело у постојање, какав је наш однос према стварности и да ли постоји дизајнер природе и то је основно питање науке.

Свако од нас се свакако годинама пита: како су могли по Дарвиновој теорији да случајни процеси створе компликоване и сложене хемијске структуре? Свакако да не може да се објасни порекло живота чисто хемијским процесима. Знамо да постоје информације у генима, па се

питамо одакле те информације које су кодиране у генима и како то објаснити? За то еволуционистичка наука једноставно нема одговор! Зашто нема? Зато што је Дарвин тврдио да је живот чиста последица природних сила време, случај и процес који је назвао природном селекцијом.

До Дарвина се сматрало да је свет створен помоћу неког плана и дизајна и да га је неко створио. Дарвин није први научник који је дошао на идеју о еволуцији, али је био први који је понудио веродостојну теорију, натуралистички механизам који би произвео биолошке промене у дугом временском периоду. Данашња моћна технологија која није постојала за време Дарвина открива све чудесне микроскопске светове, толико мале да у ћелијској структури имамо четири милијарде ћелијских бактерија. Свака је упакована у свој омотач и садржи невероватне бактеријске машине о којима Дарвин није могао ни да сања. У самој основи живота налазе се и молекули и ћелије који покрећу ту машину, буквално. Да би сте ме лакше схватили постоје мали молекуларни камиони који преносе материју с једног краја ћелије на други. Ако се питате колико има тих молекуларних машина, њих има онолико колико има функција које се у организму обављају. Кад проучавамо ове машине намеће се питање како су оне настале? Еволуционизам за то нема одговор! Никако није постојала могућност да се то створи само по себи. Дарвинова теорија еволуционизма може да делује тек кад се створи живот, пре не. На основу тога можемо да закључимо да у биологији постоје два суштинска питања:

Како настају нове животне форме, нове структуре попут крила, очију и тако даље од већ постојећих животних форми?

Како је настао сам живот на Земљи?

Дарвин је провео већину живота одговарајући на ово прво питање. Најважније питање, а самим тим следи и одговор, да је интелигентни дизајнер произвео информације које су дате нама у генима, а то еволуција не може. Теорија интелигентног дизајна заснована је на посматрању чињеница. Знамо да је то неко направио, створио. То уопште нема више везе са религијом, то је наука. Ако посматрамо чињенице и видимо дизајниране структуре онда мора да постоји и дизајнер. То тек онда даје научни смисао да посматрате свет, јер онда је Универзум схватљив, јер онај ко га је створио хоће да и ми схватимо шта је Универзум уз помоћ информација које нам даје Творац, односно дизајнер. Ако смо сви ми резултат једног Ума онда је наука та која треба да решава загонетке а не религија, јер једино помоћу науке можемо да се сретнемо са реалношћу.

МИСТЕРИЈА ФОСИЛА

Зашто је то важно? Шта су у ствари фосили? Фосили су окамењени остаци из прошлости који се налазе искључиво у стенама. Данас је немогуће створити фосиле, јер свако живо биће које угине убрзо се деградира, односно, распада.

Да би се живи организам претворио у фосил оно мора брзо у једној секунди да буде закопано, да буде херметички затворено да би дошло до окамењивања. То је немогуће данас урадити. Значи, данас не настају фосили. Свуда по свету можемо да наиђемо на милијарде фосила из геолошке прошлости.

Данас од свих живих бића која су настањивала Земљу у животу је само 1%, док је 99% живих бића која су настањивала Земљу изумрла. Изводимо закључак на основу тога да је на планети Земљи некада бујао живот. Наилазимо на фосилизоване скоро све животиње. Само још један једини доказ, на пример, фосилизовано цело крдо крава, а то значи да се десила нека велика катастрофа која их је у тренутку уништила и затрпала.

Знамо да је у Америци за задњих неколико стотина година изумрло 65 милиона бизона, а да ниједан није фосилизован. Сви су угинули и полако се распадали. Никаква катастрофа није узрок њиховом нестанку. Конвенционална наука тврди да су слонови и маути упадали у језера и да су тако фосилизовани, као и рибе када угину падају на дно и прекрива их талог са морског дна. То свакако није

тачно, јер су нађени примерци рибе које су у својој утроби имале мале рибе. Значи да су живе затрпане и да нису угинуле.

Добар је пример читавих јата риба које су фосилизоване и код свих су пераја подигнута што значи да су живе затрпане. Кад риба угине пераја спадну и никако нису подигнута. Доказа има на сваком кораку. Нађене су птице на дну океана. У Аустрији је у једној огромној планини нађено чак 300 медведа. На њих се свакако одједном срушио плафон. Сви су фосилизовани.

Знамо да је мамут сличан слону само што има танко крзно и доста је већи од слона. Они су пронађени у Сибиру исто као и лавови, слоновци, тигрови и многе друге животиње. У Сибиру се просто саплићете на остатке фосила животиња. Свуда их има. Процењује се да их има чак 5 милиона. Кад су неке због истраживања отварали, у њиховим стомацима је било тропско биље које није стигло да се дезинтегрише, да се распадне. Стручњаци су израчунали да су се конзервирани на минус 105 степени, јер је наишла нека велика хладноћа. Кад су у Сибиру бушили, наилазили су на дубини од 1200 метара на стене. То нам говори да је ту био неки огроман океан који је замрзнут.

Није то никаква мистерија што је на Хималајима нађена ајкула. Поред Костолца је пронађен фосил мамута који је много већи и старији од оног у Кикинди, а пронађен је заједно са фосилом јелена, па се сматра да је мамут покушавао да спасе јелена из неке велике воде. Опет смо дошли до хебрејског историчара Мојсија и његове књиге Постања. Да није било Мојсијевог записа не би смо могли да објаснимо ове феномене. Овако знамо шта се десило.

МИСТЕРИЈЕ АРХИТЕКТУРЕ У ПРИРОДИ

Архитектура представља једну од највећих компоненти људске културе. Током хиљада година разне културе изградиле су архитектонска чуда од којих је свако било веће од претходног, пирамиде, катедрале, џамије итд. Свако од ових чуда настало је прецизним прорачунима архитекте и заједничким напором више хиљада људи. Архитектура је поље у коме су концепти уметности и естетике изложени човечанству од свог Творца.

Али, да ли знате да постоје архитекте у природи који су много вештији од људи? Као прво, животиње, привлаче нашу пажњу нарочито структуром свога тела. На пример, гепард поседује скелет и систем мишића за трчање. Орао поседује најбољи аеродинамични систем на свету. Делфин има кожу и облик тела које му омогућава да брзо плива. Савршена грађа тела свих живих бића нас подсећа да је свака врста организма створена од стране ненадмашног архитекте, од Творца. Поседовање савршеног тела није довољно, јер животиња мора да зна како да користи то тело. Крила користе птицама да узлете, да се одржавају у ваздуху и да слете.

Ако посматрамо сваки живи организам уочићемо да се он понаша према животној средини у којој се налази. Такво понашање је често невероватно, као што ћемо видети из неколико примера. Само пола сата је потребно да новорођена антилопа устане и почне да трчи. Мале корња-

че знају да треба да пробију љуску и изађу из песка на површину и да одмах оду у море. Најинтересантнија су станишта где животиње живе и како их праве.

Узећемо за први пример пчелу. То су најдисциплинованије архитекте у природи. Оне живе у колонијама. Оне производе мед у шестоугаоним коморама које саме граде. Зашто баш шестоугаоне? Никада о томе свакако нисмо размишљали. Тако се добија најбоље складиште за мед и тако је најбоље искоришћен простор и тако се материјал најмање троши, восак за прављење истих. Да су коморе, рецимо, било ког другог облика, рецимо округле, остало би доста празног и неискоришћеног простора између комора. Оне успешно израчунавају сваки део ћелије и граде их под углом од 13 степени у односу на подлогу. Да није тако мед би цурио из ћелија, односно комора. Пчеле то нису научиле ни од кога! Чим отворе очи оне знају шта да раде и ако немају никаквог искуства са прављењем саћа. Свакако се питате ко их је онда научио. Одговор можете наћи за све, па и за ово у Библији коју је Творац дао људима да би им показао прави пут.

„Запитај стоку, научиће те или птице небеске казаће ти и рибе морске ће ти приповедати, ко не зна од свега тога да је то рука господња учинила.“

Псалм 12:7-9

Тајна о способности организма је у томе што им је то дао Творац. То је случај са свим бићима, не само са пчелама. Сви знамо шта су даброви, а да ли знамо како се понашају, вероватно многи од нас то не знају.

Даброви морају да направе своје гнездо, своју кућу кад упознају женку и желе да живе заједно и да оснују

породицу. Они прво изаберу неки поток или мању реку. Затим својим оштрим зубима прегризу дрвеће поред реке и то тако вешто да када падају обавезно падну према реци. Они праве брану да би направили за себе језеро дубине 3 до 4 метра. Питате се зашто не праве плиће језеро. Зато што знају да се зими река заледи и да они могу испод леда да живе нормално и да траже храну. Да је плитко, река би се замрзла до дна. Приликом сечења дрвећа они троше своје предње зубе, али и ту се неко постарао, па њима кад се истроше зуби расту одмах нови као нокти људима. Они су направили брану у оном облику где је најслабији отпор воде, а уосталом тако се праве и бране за хидроцентрале. Сада на средини језера праве своју кућу за становање. Значи, даброви од самог рођења знају како се прави брана. Они своје искуство не могу да преносе на своје потомке и онда изгледа јако чудно откуд они то све знају. Одговор је врло једноставан. Творац који их је створио, као и сва остала бића, дао је дабровима вештину и надахнуо их је знањем како да направе кућу за своју породицу. Онда лако направе кућу од дрвећа која плута на језеру, али то није све. Једини улаз у кућу је одоздо кроз воду! Пролази се кроз скривени тунел који се издиже изнад нивоа воде и ту се налази скривена комора на сувом која се састоји из неколико одељења. Имају своју кујну где се хране, оставу за храну, посебну собу где спавају, а и деца имају своју собу. Неке породице даброва праве кућу на један или чак два спрата. На врху куће налази се систем за проветравање и довод ваздуха. И не само да су заштићени од спољног, него имају и удобан сув стан на води.

И из овог примера јасно видимо да постоји неки Супер разум, Интелигенција која им је омогућила да чине све ово што чине. Творац открива свој суверенитет над свим бићима у једном једином стиху из Библије:

„Господња је Земља и што год да је у њој васељена
и све што живи у њој“.

Псалм 24:1

Узећемо још неки пример, рецимо термите. Знамо да су термити потпуно слепи, а праве своја гнезда висока 3 до 4 метра. У поређењу са њиховом висином то је као када би сте упоредили висину човека и облакодер висок више километара. Унутрашњост овог гнезда пун је ходника у свим правцима где живе и ради око милион ипо термита у једном гнезду или кући. Кад погледамо попречни пресек њихове куће видимо посебну одају за царицу, затим посебну оставу где лагерују храну, затим одељење где се баве пољопривредом, јер они узгајају гљиве, затим систем ходника за вентилацију и систем комора за спавање. Направе кров од плочица, од блата које упијају влагу која се ослобађа из тела термита. Влага испарава због унутрашње топлоте кроз вентилационе канале и излази из гнезда. Гнездо праве под таквим углом у односу на Сунце и кад је подне и кад Сунце најјаче сија оно уопште не улази кроз њихове отворе. Зато се опет по ко зна који пут намеће питање како термити, који су потпуно слепи, могу да изграде овакве куле које се заснивају на прецизним инжињеријским прорачунима? Како један и по милион тих малих слепих бића успешно сарађује? Тај велики план и ту беспрекорну организацију коју ми људи не разумемо, њима је тај план дао сам Творац, утиснуо је у њих.

Надам се да сте схватили о чему, причам али није на одмет још неки пример. На пример, птица ткач. Те птице ткају своје гнездо исто као што људи ткају. Повезују прво листове са граном на којој ће та кућица да виси, затим повезују међусобно листове и то техником чворова. Праве мале праве чворове и тако праве зидове, кров и на крају

све то добије облик обруча који виси на грани. На крају направе врата не тако мала да би могли да уђу, али не и тако велика да могу да уђу друге веће птице. Људи ткају тако што провлаче нити канапа једне кроз друге, а исто тако ради и птица ткач. Дрвеће на којима праве своје кућице личи на неки мали град и све кућице су истог облика и исте величине.

Ништа мање нису интересантни ни пауци који плету своје мреже од конца из свог тела. Тај конач исте дебљине јачи је пет пута од челичног конца. Из његове јаке и еластичне мреже инсекти немају шансе да побегну, јер је мрежа још и лепљива и што год више мрдају све се више лепе за мрежу. Мрежа не само да представља замку, већ је она и продужетак његовог тела и зато он осети и најслабију вибрацију када неко улети у мрежу. Овакву мрежу, овакво архитектонско чудо као и код термитових кула могао је да изгради паук само уз помоћ самог Творца који га је обдарио том способношћу.

Завршићемо ово поглавље са дивљом мушицом која од своје сопствене пљувачке измешане са земљом прави мале глинене ћупове исто као и човек, чак на крају стави и поклопац на ћуп, а претходно у њега остави своје ларве и нешто мало хране и оде. Кад се ларве излегу, саме подижу поклопац и излазе напоље. Ко им је то омогућио? Па ко други него Творац.

МИСТЕРИЈЕ ПРИРОДЕ

КО СМО МИ, ОДАКЛЕ СМО МИ?

У препуној галаксији светлуцавих звезда, међу мноштвом људи, човек се ипак осећа сам. Сам са собом, прво осети и схвати пролазност живота и немоћ да нешто промени, заустави јер све поред њега мимо његове воље тече. Онда се упита, ко сам ја, ко смо ми? Одакле сам ја, одакле смо ми? Нарочито после смрти неке наше драге особе, јер многи од нас су изгубили неког блиског и понекад се замислимо над пролазности живота, зар је могуће тако кратак живот за дугу смрт. Нешто се буну у нама, нека неизвесност се јавља у нама шта се дешава после наше смрти. Како смо сви остали сами у мноштву људи око нас, сами са својим мислима, без подршке, без присуства других, без умрлих драгих особа за које смо мислили да можемо без њих, тек када су отишли схватили смо колико су нам значили. Зашто нас само губитак драге особе наводи да размишљамо о смислу живота, о својој пролазности. Зашто не бисмо пре него што и сами дођемо у такав положај да одлазимо и оставимо другима у наслеђе да размишљају, а они следећим генерацијама и тако у недоглед. Зашто не дигнемо главу и погледамо увече у небески свод и сами се запитамо, па ко смо ми?

Та унутрашња борба човека, потреба да схвати одакле долазимо, има ли наш живот смисла, увек ће наићи на прапочетак, ко смо, одакле смо? Сви ми несвесно још од малих ногу трагамо за смислом, за нечим, за објашњењем,

несвесни да пратимо цитат из Библије у коме се каже: „Ако ме тражите, тражите ме свим срцем својим, даћу вам да ме нађете“. Сви ми трагамо за Богом и верници и неверници, свесни смо једне велике мистерије природе и мистерије нашег ума.

Током људске историје, човек је гледао горе у звезде са страхопоштовањем и у чуђењу. Наши далеки преци нису само као ми гледали у звезде, они су их уцртали, направили карте, пратили њихова померања, идентификовали сазвезђа и бележили време стварања небески оријентисаних календара.

Где су они сада? Јесу ли дошли на земљу у прошлости и онда отишли? Ако је тако хоће ли се икада вратити. За разлику од нас научници нису чекали да се они врате већ су пошли њима у сусрет. Хоће ли коначно наука бити у прилици да докаже веровања наших древних предака? За то време НАСА не чека већ покушава да контактира ванземаљски живот директно путем порука које шаље својим свемирским сондама.

Шта би се десило после неког потенцијалног ванземаљског контакта? Незнам, то је питање за сада отворено и у домену нагађања. Мислим да свет какав знамо промениће се сигурно и то драматично. Резултат би био да су се фундаменталистички ортодоксни системи веровања сваке организоване религије на Земљи срушили. Што значи да би се стварно довело у питање порекло људске расе, приче о постању и многа друга питања. Саме структуре власти и религије ће се срушити.

Али 2008. године, запањујуће саопштење је дошло из врха изненађујућег извора. Докази, гле чуда, као што су ванземаљци, стварно постоје. Ватикан, Рим. Ова озидана енклава била је центар Католичке цркве од 5. века. То није само Папина резиденција, већ место поштовања за мили-

јарду католика и представља скоро 2000 година хришћанског учења и традиција.

Али 2008. године, Ватикан је издао саопштење које је по мом мишљењу могло бити претња његовом сопственом постојању. Ватиканска опсерваторија Castel Gandolfo, Италија. Главни астроном Ватиканске опсерваторије, отац Габриел Фнес, признао је могућност постојања ванземаљског живота на другим планетама. У суштини су рекли да верују у ванземаљски живот изван земље. Зар то не негира веровање појединца у Бога? Пре 500 година, да је Ватикан то рекао сви би били спаљени на ломачи. Бенедикт, наравно, има врло научно гледиште и поштује интелектуални живот на начин који је врло неуобичајен, изгледа прилично отворен да се позабави идејом, шта ако има живота на другим планетама? Многи се питају који су мотиви цркве. Зашто је после векова веровања у човека као Божју врхунску креацију и једини интелигентни живот у свемиру Ватикан издаје саопштење које би могло Хришћанство да окрене наглавачке. Да ли су знали нешто што ми остали нисмо?

Многи су одбацили Библију као безначајну колекцију бескорисних бајки, легенди и предања. То је велика грешка, то је урађено прерано јер њена вредност лежи далеко изван граница науке. Она се бави концептима који се могу анализирати у лабораторији. Бави се многим питањима на које наука не може да одговори. Дакле, наука не може да одговори на то како се универзум понаша и како се ствари одвијају унутар универзума. То јест, она не може истински да објасни фундаментално питање постојања. Да ли је могуће да занемарене странице Светог Писма које заправо нуде прецизан увид нашег порекла? Ако је тако ми се не налазимо овде случајно. Морамо себе да видимо као део Творчевог плана. Мора постојати намера, нека права свр-

ха, нашег постојања. Та намера може се јасно видети баш у Библији. Људи су створени према обличју свог Творца. Али супротно Библији појавило се нешто ново што негира и саму Библију ако се тумачи буквално. Ако се схвати да је Библија писана метафорама онда се има сасвим другачије мишљење и то је нешто потпуно ново у историји Цркве. На питање о ванземаљцима не само да је одговорено, већ у исто време, то је добро. Мислим да је главна промена у мишљењу и непроменљивом стању. То је разбијена вишевековна догма. Зашто?

Хоће ли то имати негативне последице? Наравно. Да ли то мења нешто? Наравно. Хоће ли променити религију или веровање у Бога? Зашто би, сада ћемо померити само веровање са Бога на Творца. Можда се Црква само престојава и хоће да заузме што бољу позицију у овоме ако буде неко велико саопштење о ванземаљском животу. Тада ће се људи окренути ка својим религијским вођама. Због инструкција о овоме, како да се поставе, било да су Хришћани, Јевреји, Муслимани, Хиндуси. Ако би открили ванземаљски живот онда би Црква реаговала вероватно као што се ради и са осталим информацијама, искористила би их у своју корист. Оно што би пронашли да је Бог створио интелигентни живот на најразличитије начине онда не можемо искључити Бога. Поставља се само питање како би такав доказ утицао на људску духовност или на многе религијске институције.

Шта би се десило са књигом Постања? Књига Постања гледа на свемир са становишта Земље. Ми гледамо Сунце, ми гледамо Месец, ми гледамо звезде. Тако да је схватање да је Земља само једна плавичаста тачка у том огромном свемиру, само проширила нашу интерпретацију Постања. Не би се променила суштина Хришћанства која учи да спасење долази кроз Исуса Христа који је изгле-

да земљанин. Шта ћемо урадити ако има људи на Марсу? Јесу ли и они спасени? Да ли и њих треба спасавати? То је проблем само за Хришћане, није за Јевреје, Будисте, Хиндусе.

Хришћанство је у повлашћеном положају што једино међу светским религијама има инкарнацију за разлику од Хиндуса који верују у реинкарнацију. Мисли се тиме да Бог постоји инкарниран у облику Исуса Христа, због тога је био спаситељ. Хришћани мисле да су прилагодили Галилеја, Дарвина па зашто не би и ванземаљце? Имамо науку која се бави расуђивањем и чињеницама. Да, али са друге стране имамо и религију која се бави вером. У будућности наука ће бити реформисана а можда и великим делом чак и замењена. Ако се мисли да наука обезбеђује истину као контраст религији, мислим да је то грешка. Ја тврдим да је једино истина да нема истине и да постоји само Творац који је створио све па и истину. Али ако моја теорија буде прихваћена, да ли би морала да мења наша уверења о нашем знању, нашој историји и самим почетицама људске историје.?

Хиљаду година људи су обележили догађаје који изгледа да наговештавају да су бића из другог света дошла са неба и посетила Земљу. Тако се објашњавају многе мистерије које окружују нашу прошлост. Најважнија је била религија. Богови су се спустили у време наших предака. Тако је то ушло у свете књиге, митологију, легенде, људи су тада правили разне религије од тога. Од тога да су ванземаљци дошли овде је био почетак свих религија. Древни текстови су врло јасни: да су се многа од наших достигнућа у прошлости десила захваљујући директној умешаности ванземаљаца који су дошли са неба. Зар нема много зачуђујућих сличности између изолованих култура широм планете. Зато су различите цивилизације градиле огромне

грађевине у част бића из другог света? Зашто толико много древних текстова наводе људе који лете на небу? Да ли је случајно? Да ли су ванземљци дошли само у посету и онда нестали, или су дошли, остали и допринели цивилизацији? У свим древним текстовима стоји да ће се ти богови једног дана вратити. Шта ако су ванземљци који су наводно овде хиљадама година долазили направили нас. Да нисмо можда ми ванземљци? Они изгледају као ми. И, у ствари, ту је опет део Библије у којој је Бог. Или су Богови створили нас по њиховом лику? Мислим, ми треба да будемо као они. Ми треба да личимо на њих. Ми треба да имамо технологију коју они имају. Ми треба да идемо у свемир као што су они радили. Ми смо врста истраживача, сви смо ми будући научници, тако да ћемо на крају налетети на неку врсту интелигенције. И када се то деси, ако је то друштво технолошки говорећи примитивније, ми ћемо постати древни астронаути тој култури, или богови“.

Људска историја је превише постала ствар догме коју подржавају професионалци у кулама од слоноваче као да су све то чињенице. У ствари већи део људске историје је наметнут. Историја коју изучавају у школама почиње да личи на неку врсту бајке. Имамо логику, интуицију, наша чула. Ограничити нас научним путем је грешка. Отишли смо на Месец, шаљемо сонде на Марс, правимо мобилне телефоне али нисмо одговорили на просто питање. Одакле долазимо? Шта би требали да радимо овде? Куда смо се упутили? Ми нисмо још дали одговре и незнамо више и боље од древних народа које покушавамо да објаснимо.

Истраживање теорије древних астронаута је ултимативни задатак ради откривања одакле смо дошли?

Морамо да покушамо да решимо неке мистерије које нас окружују а посебно мистерију ума и ова књига управо то и чини. Највећа мистерија природе је свакако сазнање да Богови ипак умиру. Како?

БОГОВИ УМИРУ

Векови пролазе, смењују једни друге, религије се рађају, умиру и нестају. Наравно нестају и њихови Богови. У Индији обишао сам једно место Мохењо Даро. Сматра се да је то најстарији град на свету. У Мохењо Даро је пронађено седам слојева.

Чини се да је ту цивилизацију седам пута задесила нека велика несрећа. Откривши први слој људи су мислили да је то све. Утврдили су његову старост на неких седам хиљада година. Међутим спроводећи нова ископавања испод првог града пронађен је још један чија је старост десет хиљада година. Онда су наставили ископавања и открили су град за градом. Пронађено је седам градова. Старост седмог града је утврђена на двадесет хиљада година. Ту су нађени храмови и статуе Богова. Ове цивилизације су нестале; нестали су и људи, нестале су и њихове религије, нестали су њихови богови.

Бог хришћана ће нестати чим нестане хришћанства; Хинду богови ће нестати чим нестане хиндуизам. Тако ће са нестанком свих религија нестати и сви овоземаљски Богови. То је ваша пројекција која ће са вама нестати. Ако стално нешто пројектујемо, то и постоји, ако ништа не пројектујемо или ако пројектора нема, нема ни Бога. Мени се не свиђају такви богови који су пројектовани малим људским умом. Наравно твој малени људски ум неизбежно Богу даје те особине које сам поседује. Јеврејски Бог у Талмуду каже. „Ја сам љути Бог. Ја нисам добар“. У

јеврејском контексту има апсолутно смисла исто као кад би Хинду Бог рекао: „Ја сам љути Бог“. То би било апсолутно немогуће. Бес и Бог су неспојиви. Јеврејски Бог је веома љут то је по Јеврејима савим нормално, ако идете против његове воље, онда ће вас уништити. Он је уништио два града јер су људи у тим градовима упустили у сексуална изопачења, а он је био против тога. Содом и Гомора, су два града потпуно уништена. То се не би свидело Хиндусима. То се не би свидело ни муслиманима који се моле пет пута сваког дана. „Милостиви Боже“... Милост је најдубље осећање, по њима пројектовано на Бога. Тако да Бог може бити само милостив и ништа друго. Хришћани, Католици имали су до скоро опрост грехова где су веру односно опрост грехова материјализовали и пунили своју касу. О тим и таквим Боговима религије причају а људи верују као да немају свест. Као да су хипнотисани, као да су им религије испрале мозак. Престати нешто радити из страха од Божје казне значи да не верујемо у његову милост, каква контрадикција. То је други приступ, али то је исто људски приступ.

Па кад ја изјавим да Бог не постоји ја кажем да не постоји таква личност као Бог; Ја желим да ви одбаците личност и допустите Богу да буде слободан од терета личности који сте му наметнули. За мене читав Универзум је испуњен енергијом коју је створио Творац и ничим више. Енергија заустављена до тачке видљивости је материја.

Верници свих религија не знају шта је Бог а ипак му се клањају. Они су само марионете у рукама традиције и навике. Они само имитирају своје очеве и прадедове. То што они кажу није њихово, позајмљено је од свештеника, породице, школе. Ваше молитве је написао неки други пре хиљаду година. Оне нису део вашег бића, нису део вас. Оне не носе вашу љубав, у њима не куца ваше срце.

Ви не знате коме се обраћате. Има ли некога са друге стране или не. У тој књизи одакле сте узели молитву пише да Он постоји. У њој је речено ако се помолите добићете одговор. Да ли сте добили одговор? Питање је позајмљено, одговор је позајмљен, молитва је страна неког другог, одговор је стран.

Карл Маркс је позајмио атеизам од других да Бог не постоји, од Епикура и древних материјалиста. Комунистички свет а то је скоро пола планете је веровало у то позајмљено гледиште до скоро. Пре тога сви су били теисти веровали су у Бога. Како су некада били теисти, да ли су то неки други људи или су то исти одједном постадоше атеисти. Ништа није било њихово већ су само прихватили нешто туђе а не своје, јер нису мислили својом главом и нису имали свест о томе шта се догађа. Сви су они били изманипулисани. Русија је била седиште хришћанства, Руси су били највећи Православни Хришћани у свету. Руска Православна Црква је била православни Ватикан. Шта се десило са овим хришћанима? Они су једноставно нестали па су дошли неки други или су то једни те исти. Постали су сви атеисти. Мало касније исти ти преконоћ нису више атеисти него су сада теисти и сви верују у Бога. Они су у оба случаја били лажни и ово што су сада и то је такође лажно.

Прво су им наметнули веру, затим одузели, па опет натурали. Бог постоји, па Бог не постоји, па опет Бог постоји. Шта је следеће? Свакако моја теорија коју сам документовано изложио у овој контраверзној књизи. Нико од вас није проучавао религију и веру. Она вам је једноставно наметнута од других. Одбаците све то што су вам наметнули други, очистите свој ум па макар то био Исус, Маркс, Кришна, Мухамед, Буда, Конфучије. Употребите само свој здрав разум који вам је несребично Творац по-

дарио. Крећите се директно гледајући у стварност, свесно сами истражујући. Ако не откријете Бога кажите Бога нема, ако га нађете кажите Бога има. Ако још увек тражите, онда можете рећи: Ја сам још увек у потрази за Богом. Онда наставите да читате ову књигу јер ова књига разбија сваку досадашњу слику света. Проблем је у томе што су људима наметнуте све слике света које има, и ниједна није истинита. Људи су програмирани како ће видети свет, и ти програми имају своје заштитне механизме. Свет није нешто што је дато споља, него је човек кључни чинилац у његовом обликовању. Човек је свесни субјект објективног света. Све историјске и научне књиге писане су под контролом оних који владају овом планетом с циљем да испуне њихов програм рада. Оне не говоре истину већ само помажу да се човек одржи у незнању, и да се одржи њихов програм развоја цивилизације. Исправићемо једну велику заблуду која се односи на „ванземаљце“. Неки људи мисле да они не постоје, само зато што их нису видели; неки да постоје, али да су „тамо негде“ далеко у космосу, ако су и овде онда само посматрају и не мешају се у наш развој јер смо незрели у односу на њих, и да су искључиво добри према нама. Истина је сасвим другачија; они су овде пре људи; они су створили нас људе, и они контролишу апсолутно све на овој планети. Они су ти „богови“ из свих древних предања „који су сишли с неба“ и чије је „царство небеско“, градитељи храмова који ни људском руком ни данашњом технологијом нису могли бити подигнути, али њихова реалност је скривена у мит. Људи су тако програмирани да верују у реалност митова да им је тешко да прихвате једноставну реалност која стоји иза мита. Колико је стварност за људе претворена у мит, толико мит и све фикције доживљају као стварност.

Али све има и свој узрок. Овде ћемо покушати да то и докажемо. Да ли ми одувек постојимо на овој планети? Ако знамо како је и када настала Земља одговор се намеће свакако сам. Не постојимо од увек. Човека је неко створио. Неко више биће, виша сила. Ко? Па Творац који је створио цео Универзум и то не само наш него ко зна колико још других али не непосредно већ посредно преко наших „богова“.

Почињете питати сами себе, „Јесмо ли пропустили део те приче?“ Је ли древни човек поседовао то знање далеко изнад оног у нашем веку? Ако јесте, одакле је то знање стигло?

Мислим да су људе у древним временима посећивала бића која нису била са Земље, а дали су нам науку и технологију. Постаје све више очигледно да би вероватан одговор на питање „Јесу ли нас ванземаљци посетили у прошлости?“ могао бити „Да“. Милони људи у целом свету данас верују да су нас у прошлости посетила ванземаљска бића.

Шта ако је то истина?

Јесу ли древни ванземаљци збиља помогли стварање наше историје? Ако јесу, шта ако су оставилим трагове иза себе, понекад сакривене испред носа. Шта ако би смо могли пронаћи те доказе? Па хајде да пронађемо те доказе, почећемо од 20. 9. 1969. Астронаути Нил Армстронг и Баз Олдрин постали су први људи који су слетели на Месец. „Ово је један мали корак за човека, али велики за човечанство“. Ако човечанство може путовати свемиром и одлазити на друге планете, зашто бића са других планета не би посећивала Земљу. Треба пронаћи доказе који су свуда око нас. Зашто су нам потребни докази? Да би смо одговорили на једноставно питање.

Ко су ванземаљци? Да ли су ванземаљска бића могла да буду одговорна за библијске потопе, средњовековне епидемије чак и за древне нуклеарне нападе. Посете су се дешавале још пре забележене историје све до данас. Да ли су древни ванземаљци стварно помогли при обликовању наше историје? Шта ако су се посете дешавале не само у древна времена него и много касније.

Да ли има доказа о блиским сусретима у стварном животу? Ко су они?

Аламогардо, нови Мексико, огледно поље *White Sands* 16. јула 1945. године. Тестирање прве атомске бомбе. А да ли је прва стварно? Тачно у 5:29 часова прва атомска бомба је детонирана.

Али, шта ако се све ово већ десило раније? Шта ако је експлозија још веће снаге и разорности давно пре обликовала људску историју?

Атомски ратови међу древним цивилизацијама звучи као научно фантастични роман. Али описи сличних смртоносних појава могу се пронаћи у самом тексту који је др. *Oppenheimer* цитирао после атомске пробе у Новом Мексику. „Сећам се извода из Хинду текста, *Bhagavad Gita*: Сада сам постао смрт, разарач светова“. *Bhagavad Gita* писан је негде између 5. и 2. века пре Христа. Овај обиман текст од 100.000 стихова обухвата приче о древном царству Рама, за које се каже да је постојало више од 12. хиљада или приближно до 5000. година пре најраније забележене цивилизације у Месопотамији. Ако читате древне индијске епове, они звуче као модерна научна фантастика. Летеће кочије тих богова, имали су невероватно оружје које су користили у тим епским биткама. Имали су они што су звали Брама оружје. Било је много људи који су опечени и спаљени Брама оружјем. Зар то није нуклеарна направа због њених смртоносних последица, које су

заstraшујуће сличне ефекте излагања интензивној радијацији. У опису тих битака доминирају експлозије.

У светом хиндуистичком тексту познатом као Махабхарата. Постоје записи о очевицима који су причали и сведочили о борби богова. Када читате древне хиндуистичке епове они у њима говоре о заstraшујућем оружју. Пројектилима и атомском оружју. Огромном ласерском оружју које је растапало и уништавало читаве градове.. Одбијам размишљање које би водило у том правцу да су наши преци све то измишљали на целој планети и у свим цивилизацијама. Када је измишљено писмо они су записивали своју историју.

Зашта је измишљено писмо, ко га је подарио људима. Па онај ко је желео да људи записују своју прошлост да би будуће генерације схватиле своју прошлост и на основу ње да извуку закључке шта их чека и како се треба понашати у будућности да не би опет доживели прошлост. Прве ствари које су записане јесу стварни догађаји. У тим првим записима описана су софистицирана оружја која људи неће измислити у следећих хиљаду година. Пронађена су у тим записима бројна смртоносна оружја по целој Махабхарати од којих су нека запањујуће слична које користе данашње војске. Бог Вишна је управљао једним оружјем које је било посебно опремљено како би пронашло своју мету. Бог Вишна је имао навођени пројектил и кад би га лансирао уништио би све што се кретало. Према тим описима то је оружје било са детектором покрета што прилично изгледа као данашње оружје.

Свестан сам да постоје природне силе. Постоје громови, муње, земљотреси, вулкани али како протумачити те описе о пројектилима с топлотним навођењем. Говоримо о боговима који могу своју летелицу да учине невидљивом, о луку са седам стрела који погађа седам различитих

циљева. Ако претражујемо древне записе можемо видети будућност садашње војске и где то све води. Јесу ли нам ванземаљци дали технологију да убрзано правимо све смртоноснија оружја као начин за убрзавање природног одабира? Или су нам пренели своје знање због неког одређеног можда подмуклог циља? Треба стално истраживати и оспособљавати се и припремити се пре него што се они врате. Не знамо им намере кад се врате.

Ако погледамо ведске записе и читамо о Виманима, древним летелицама које су водиле рат изнад Земље оне су биле летелице које су дошле праћене ватром. Они су сведочили о ракетама или свемирским бродовима како узлећу и слећу уз сву ту ватру и дим да су током времена помислили да ће спаљивањем својих мртвих имитирати оно што су видели у прошлости. Што значи док тело изгара, а дим се диже према небу они се уздижу на небо, постају богови. Ако је то све засновано на чињеницама онда би археологија морала да понуди физичке и радиолошке доказе да се то десило?

Долина Индије, Јужни Пакистан. Тамо су откривене рушевине древног града познатог као *Mohenjo-daro*. Већ смо га споменули раније. Само име града значи „брег мртвих“ бујао је између 2600. и 1900. године пре Христа. Када су рушевине откривене 44 скелета је пронађено како леже лицем ка земљи на сред улице, многа држећи се за руке. Претпели су насилну смрт у једном тренутку. На одређеним деловима тог места је пронађен повећан ниво радијације. А радијација постоји на сваком месту, Да ли је могуће да је тај град поменут у *Bhagavad Gita*. Град је претрпео атомски напад.

У својој књизи из 1979. године „Атомско разарање 2000. година пре Христа“, британски истраживач Давид Давенпорт тврди да је нашао епицентар обима 45 метара

у *Mohenjo-daro* где је све изгледало растопљено, кроз процес трансформације познат као „витрификација“. Витрификација је процес у којем обичне стене буду истопљене у магматско стање и онда поново очврсну. Али једном кад стена поново очврсне, подсећа на стакло. Ту налазимо доказ витрификације које се једино могу постићи ако је материјал изложен екстремној топлоти неке врсте експлозије.

Одакле је дошло то атомско оружје?

Постоје докази на Блиском истоку и Африци да се и тамо десила атомска експлозија која је претворила пустињски песак у стакло. И управо се то догодило у Аламогордоу у Новом Мексику где је извршена прва проба атомске бомбе. Ко их је користио и зашто? Да ли стварно постоје докази да су древни астронаути-ванземаљци посетили Земљу.

МИСТЕРИЈЕ ПОТОНУЛИХ КОНТИНЕНАТА

Ако нам Бог дозволи да се дуго играмо и имитирамо Бога, створићемо вероватно фантастичну цивилизацију која ће на крају ипак да уништи саму себе и почећемо опет све из почетка.

Управо почећемо ову књигу причом о некој фантастичној цивилизацији која је живела на земљи, која је вероватно покушала да се игра Бога, или да имитира Бога. То је платила најскупљом ценом јер је уништила саму себе.

Није циљ ове књиге да набраја све познате мистерије на свету како се обично чини, већ је циљ да покуша да бар донекле објасни колико-толико, неке од њих.

Мистерија о Атлантиди је толико експлоатисана да ћемо је само споменути. Задржаћемо се на оним мање познатим или чак и непознатим мистеријама. Претпоставља се да се Антлатида налазила на средоземном острву које се звало Тера. Оно што је остало од тог огромног острва познато је свим туристима света као острво Санторини. Острво Тера је уништено пре 1.500 година у тако снажној експлозији која је изазвала огромне таласе у целом Средоземном мору и та се страшна експлозија чула како у Африци тако и у Европи. Пређашње претпоставке да је дошло до земљотреса и експлодирања вулкана нису никада доказане. Ако се држимо оригиналног Платоновог описа (Платон, 429-347. године пре н.е.), много смо ближе претпоставци да је дошло до страховите атомске експлозије коју су изазвали становници острва Тере или популарно звани Атлантиђани.

КОНТИНЕНТ МУ

Почећемо наше истраживање из Холандије. У музеју у Лејдену, чува се једна плочица од жада у стручној литератури названа Лејденском плочицом. Она спада у најстарије налазе из Тикала (Мексико). У њој је урезано 15 глифазнакова које су употребљавале Маје. После једног имена које се не може прочитати стоји: „Спустио се доле владар небеске породице Тикала.“ Небеска породица? Који се владар спустио? То су питања која морају остати без одговора, али која ипак дозвољавају закључке.

Знао сам да морам од нечега да почнем, да поставим неку хипотезу па после да проверавам да ли је то све тачно. Зато сам се вратио, колико је то било могуће, у доба Аристотела, Сократа, Платона. Када сам само мало зачепркао по површини те литературе отворио се прави амбис знања, и то неистраженог знања. Сконцентрисао сам се на крају само на Платона. Ту је био кључ за почетак истраживања било које врсте.

Из многих извора знамо да цивилизација почиње са Сумерима, који су живели у долини између река Тигар и Еуфрат, али наука није никада доказала одакле су се одједном појавили Сумери. По мојим истраживањима Еденски врт се није налазио у Азији већ на потонулом континенту у Атлантском океану. Библијска историја стварања потиче из долине Тигра и Еуфрата, али јој недостаје почетак, почетак који је старији од Старог завета, јер за такву тврдњу постоје само предања а никако неки опипљив научни до-

каз. На том потонулом континенту по Платоновим учењима живело је педесетак милиона људи са фантастичном цивилизацијом. Ту такође стоји претпоставка од које ћемо и ми поћи у овој књизи, да је цео континент нестао у снажној атомској експлозији коју су изазвали сами непажњом или их је уништила нека далеко моћнија цивилизација из свемира.

Али нису сви настрадали. Један део њих је ипак опстао јер је живео на рубу континента који је гравитирао делом према Африци а делом према Карибима. Врло је вероватно да су људи који су гравитирали према Африци једноставно напустили континент који је тонуо и прешли на афричко тло. То су уствари Сумери. То је тај почетак који је недостајао науци. Тако је са Сумерима почела цивилизација.

Друга, такође велика, група која је била на делу континента окренутом према Карибима и Мексичком заливу, отпловила је према полуострву Јукатан где се настанила. Пошто се Јукатан налази у Мексику, било је најлогичније доказе за ову хипотезу потражити у самом Мексику Ситију, и то у Антрополошком музеју. Ту се налази прастара плоча Маја, такозвана *накал* плоча. Ту плочу је први дешифровао француски научник Шарл-Етјен из које се јасно види да су Маје биле тај народ који се населио на полуострву Јукатан у садашњем Мексику. Из дешифроване плочице види се да су Маје себе сматрале наследницама људи са континента Му, који су избегли катастрофу.

Пошто сам већ видео познате слике на рушевинама града који је зарастао сав у џунглу а који је добро познат свим археолозима, град Чичен Итца. Тај град је припадао Мајама. Са слика стоји јасна порука да је тај континент био подељен на десет држава и свака од држава имала је свог владара. Заједнички, односно највиши владар био

је краљ Ра Му. Он је последњи са мањом групом људи и својом краљицом напустио континент како доликује. Они су отишли преко мора у Африку, тачније у Египат. Са својим знањем и усавршеном технологијом они су се међу примитивним становништвом, чије су производне снаге и знање били на јако ниском нивоу, наметнули као богови. Значи легенда у Египту о Богу Сунца, који се звао Ра са женом Изидом нашла је своје научно покриће.

Закључак: Сви првобитни Богови у свим деловима света су уствари људи чија је цивилизација била далеко изнад знања обичних људи који су насељавали земљу. Из тога није тешко извући закључак да се порекло тих људи са тог потонулог континента може тражити само у свемиру.

Такође постоји претпоставка која се заснива такође на легенди да ово није једини потонули континент. Постојао је још један који се такође налазио у Атлантском океану али сасвим горе према северу, односно северозападно од Велике Британије. Интересантно је да је тамо владала суб-тропска клима, цивилизација је била на тако високом нивоу да им је омогућавала да владају великим делом Европе. Континент је такође уништен космичком катастрофом. То је било отприлике 2200. до 2150. године пре нове ере. Постоје записи да су они завладали и неким деловима Африке. Да ли има доказа за то? Како да не!

Када је још 1610. године Галилео Галилеј најсавременијим телескопом у то време открио четири Јупитерова месеца, скоро да му нико није поверовао. Тако је и данас, многи скептици не верују да су много пре Галилеја многи народи знали више о свемиру, упркос томе што нису имали телескопе и нису знали да читају и пишу.

Узмимо само за пример примитивне Пигмеје, који су живели далеко од сваке цивилизације у Африци, и одувек су планету Сатурн звали, звездом девет месеца. А тај нај-

мањи девети месец пречника само 195 километара пронађен је тек 1966. године. Зар то није доказ да су ту некада давно оставили свој траг људи са потонулог континента крај обала Велике Британије који се звао Атлантида.

Када смо већ у Африци, ту имамо такође још трагова. Плеће Догони, које живи у јужној Сахари, а које су у прошлом веку истраживали научници Марсел Гријол и Жермен Дитерлен, и дошли до запањујућих открића. То примитивно плеће је знало, и преносило је то своје знање са покољења на покољење, да се Сиријус, звезда великог сјаја, састоји из две звезде, што се тек 1970-те године могло фотографисати и установити. Њима је такође било познато да патуљаста звезда за педесет година обиђе главну звезду. Знали су да је Земља округла и да се окреће око своје осе. Било им је јасно да Млечни пут има спирални облик, што је наука открила тек у прошлом веку.

И то је још један неоспоран доказ да су људи ванземаљског порекла имали контакте са домороцима из Африке којима су пренели своја знања.

Сада се намеће и питање само по себи, да ли су они оставили потомке који и данас живе са нама. На пример, свако је дете чуло за Гуливерова путовања, где су детаљно описана два марсовска света. Књига је објављена 1726. године, појединости приказане у њој тако верно, заправо још нису биле познате. Зашто? Зато што је тек 1877. године уз помоћ циновског телескопа наука утврдила да Марс стварно има два месеца који круже на удаљености три односно пет дужина свога пречника, баш онако како је писац те дечије књиге описао. Како је Свит тако добро познавао свемир? Ко је заправо он? На то питање наука још нема одговор.

Наука такође нема одговор ко је градио најзагонетнији велики камени круг, Стоунхенџ, који сам видео у енгле-

ској грофовији Вилтшајр. Одмах у почетку се искључују Римљани и Келти који су се у Енглеској појавили тек у шестом веку, док је камени Круг подигнут око 1600. године пре нове ере. Вероватно да је то дело људи са потонулог континента Атлантида.

Све ово можемо да доведемо у везу ако бранимо хипотезу да је све то дело људи који су живели ван земље, у космосу. Како објаснити највећу слику на свету коју сам имао прилике да видим у Перуу, наравно из авиона, а дознао сам да је она откривена такође из авиона тек 1939. године. Она је дугачка 48 километара а широка 17 километара и представља цвеће, разне друге тропске биљке, као и животиње где доминантно место заузима гуштер и орао кондор, чији распон крила износи 150 метара. Поред ове слике човек никако не успева да докучи чему служе тајанствени простори на јужној приобалској равници у Перуу. Ничег живог нема на сувој пешчаној висоравни која се повлачи од Пацифика до снежних врхова Анда. Године 1939. два човека у авиону посматрају простор изнад кога лете и откривају сложен сплет линија и геометријских облика невероватне прецизности, који се протезао километрима дуж безводне пустиње. Још од тада људи се питају: да ли је то некада било место за слетање ванземаљаца? Да ли је то, можда, био међугалактички терминал за огромне НЛО-е, који су, највероватније, у праисторијско доба довели на земљу праве претке човека?

Научници и археолози никада нису били у стању да објасне изненадни, нагли еволутивни и технолошки скок који је начинио *Homo sapiens* 10-15 000 година раније. Нема генетских објашњења за изненадно дуплирање масе људског мозга. У испитивањима, која су стручњаци спровели било је више теорија, али кључ загонетке није пронађен. Међутим, неки кажу да су објашњења ту, у пустињама

широм света и легендама најранијих цивилизација. Оне указују на божанске посетиоце из свемира који су преносили своје искуство и технолошка знања на примитивног човека, а можда су се са њим чак и укрштали.

Цртежом је у перуанској пустињи у близини града Наска, покривен терен дужине педесет километра а ширине два километра. Равница се састоји од жуте земље прекривене танким слојем камена. Свака линија је направљена скидањем површинског слоја камења. Посао је био једноставан, али фасцинира изванредна прецизност линија које се километрима протежу праволинијски, губећи се на хоризонту и прелазећи јаруге и нагибе. Та прецизност се не може упоредити ни са којим достигнућем модерне технике. Цртежи се јасно уочавају само на фотографијама снимљеним из авиона на великој висини. Али, издалека у васиони пустиње су изгледале најпогодније место за спуштање на планету са толико водених површина као што је наша.

Када су Американци послали астронауте на Месец, они су такође за место спуштања одабрали површину сличну нашим пустињама. Нацртане на пустињском тлу поред Наска, линије и цртежи су представљале птице, паукове и рибе и предмете обожавања и били су практично невидљиви са земље. Можда је то био позив боговима да дођу. Птица је, свакако, била једина животиња која је према сазнањима старих Перуанаца летењем могла да се одупре гравитацији, а њихова пустињска птица имала је реп који се ширио попут издувних гасова као код ракете. Паук је имао изглед сличан америчком возилу конструисаном за кретање по површини Месеца. А рибе? Оне су вероватно представљале саме богове. После Перуа некако сâм Мексико се наметнуо са својим мистеријама. Покушаћемо да објаснимо једно археолошко налазиште у близини главног града Мексико Ситија.

ТЕОТИХУАКАН, МЕКСИКО

Теотихуакан је био реткост по свом огромном пространству, док је по својој перфектној инфраструктури чудо. Модерни урбанисти могу овде много да науче. Са севера на југ протеже се три километра дуга улица; она се данас зове Пут мртвих. Са обе стране улице био је луксузни корзо, који су заклањале пирамиде и платформе храмова, булевар се према северу дизао неких тридесетак метара, тако да посматрач гледајући са југа, има утисак да широка улица од неких педесет метара води ка небу. Посматрач који стоји на доњем крају улице види „бескрајно“ степениште једнаких степеница које се стапају с Месечевом пирамидом. Пут мртвих завршава се испред Месечеве пирамиде, комплекса у виду степеништа, који заузима основну површину од 155 са 200 метара, то је отприлике као два фудбалска игралишта. Гледано одозго са месечеве пирамиде, на Левој страни раскокошне улице налази се најмонументалнија грађевина Средње Америке - пирамида Сунца; она има основицу 222 са 225. Висока је 63 метра.

Сунчева пирамида има веће димензије од Кеопсове пирамиде. Трећи храм по величини јесте грађевина Цитадела, са храмом Кецалкоатла. Кецалкоатла је био летећи бог Астека и Маја. Сам храм је најлепши, најбогије рељефом украшен. Змијске главе украшене перјем лелујају свуда околу, маске демонских бића зуре са степеништа и рељефа, тела змија пузе око подножја храма. Оно што ми видимо данас, обасјано сунцем, бело-сиво-смеђим тоно-

вима, некада је блештало дивним дугиним бојама. Сваки бог и сваки демон имали су своју боју. Рељефи нису служили само као украс, они су причали неку религиозну причу.

Орнаментални мотиви и с унутрашње стране храма Кецалкоатла потврђују да је амблем летећег бога у облику змије био познат у Средњој Америци много пре доба Астека и Маја. Теотихуакан је са својих 200 000 становника био жив велики град, већи од античког Рима у доба Цезара. Грнчарство је некада код њих био уносан посао, јер се извозило све до Гватемале, а нама је силаском са пирамиде преостало да купимо ако већ не грнчарске производе којих више нема, као сувенир за успомену оно што је сада најоригиналније. Испод саме пирамиде постоје радионице за обраду обсидума, окамењене лаве црвенкасте боје коју можете купити у једној од безброј малих продавница сувенира. Ту смо присуствовали и презентацији шта се све може направити од кактуса; поред текиле, може пир, игла и конач.

За Храм Кецалкоатл се дуго мислило да је тврђава, откуда је и дошло оно име Цитадела, али су каснија истраживања показала да то није, већ да је то Храм бога ваздуха Кецалкоатл, јер су тврђаве на тлу Мексика настале много касније. Иза овог Храма налази се огромна пирамида сазидана од грубог камена, украшена разним скулптурама. Тако, горњи део прочеља пирамиде заузима скулптура огромне змије, која је представљала симбол бога ваздуха. Симбол бога ваздуха Кецалкоатла је такозвана „Перната змија“. У сачуваним легендама око „Пернате змије“ према којој је бог Кецалкоатл био бели човек с брадом, који је некада давно дошао са истока, како би народ научио уметности, знању, производњи. Пошто је извршио свој задатак, поново се упутио преко мора, обећавши да

ће се вратити. Одлазак тог бога је сам бог повезан са звездом Венером чији одраз на узбурканом мору, за ведрих дана при заласку сунца, ствара слику „Пернате змије“ која брзо плива по мору удаљавајући се према истоку, дакле на ону страну куда је отишао бели човек, односно бог. Уствари то је био један од разлога зашто сам морао да одем у Акапулко, на обалу Пацифика да би то доживео. Стварно сам имао прилике да то видим тамо, појаву за коју наука још увек нема објашњење. Та околност можда објашњава зашто су Шпанци тако лако освојили Мексико јер је сав мексички народ, па и сам краљ Монтезума, био уверен да бели људи, који су се искрцали код Веракруза, представљају изласанике бога Кецалкоатла, који ево сада испуњава своје обећање о повратку.

Мисли се да је овај свети град служио само за велике религиозне свечаности, јер ту нико никада није становао. Из тог светог града понео сам дивне успомене и један необичан сувенир који сам купио у подножју пирамида од насртљивих уличних продаваца. Купио сам један мали календар Астека у базалту, који је мања копија од оне коју сам видео у Националном - Антрополошком музеју у Мексико Ситију. Тај календар се састоји у замршеном повезивању двадесет знакова, већином имена животиња, с низом бројева од 1 до 18. Комбинацијама ових знакова животиња и бројева, добија се непроменљив ред, без могућности да се икада и икако понови, док се не би навршило време од $18 \times 20 = 360$ дана, што је чинило једну годину. Том броју се онда још додавало још такозваних 5 „несрећних дана“ за време којих се нису смели обављати никакви верски обреди, а за људе који су били рођени тих дана, унапред се веровало да су несрећни.

А сада да се вратимо мало уназад у историју која се најбоље може видети и научити у антрополошком музеју у

Мексико Ситију. Ако се задржимо мало дуже у павиљону Астека прво ће нам упасти у очи предивна маска од паунових пера њиховог легендарног свештеника и владара Монтезума (око 1466. године). Он је владао огромним царством које је имало неколико милиона становника и исто толико војника, па је дозволио да га покори шпанац Хернадо Кортес у име краља Шпаније Карла Петог. Кортес га је покорио са шачицом војника, уз помоћ барута, топова и пушака који су бљували ватру и стотинак коња. Астеке, као и Маје, први пут су виделе огањ из топова али и поред тога они би лако савладали неколико стотина Шпанаца, и поред тога што су први пут видели коње за које су сматрали да заједно са јахачем чине целину, непознато биће. Али они су се скоро добровољно предали јер су веровали у своју вишевековну легенду по којој је њихов бог Кецалкоатла живео са њима 52 године и једног јутра је одјахао на небо на леђима пернате змије. Пре него што је пошао он је обећао да ће се вратити за 52 године. Сада када се појавио Кортес они су га дочекали као свог бога. Град Теотихуакан је заузимао простор од 18 квадратних километара (6 x 3). Унутар овог простора су многе грађевине, од које су најважније: Пирамида Сунца висока 63 м са пет тераса; Храм *Quetzalcoatl* или Цитадела; Пирамида Месеца, и још цео низ мање значајних грађевина. Све те грађевине су смештене дуж Пута мртвих који почиње испред Цитаделе, пролазећи поред Пирамиде Сунца и завршава се код пирамиде Месеца. Нема сумње, Пирамида Сунца је по својим размерама најграндиознији споменик у читавој Америци.

Сврха мог доласка била је проналажење доказа за хипотезу са почетка књиге, одакле су дошли такозвани богови који су помогли примитивним становницима да уз

њихову технологију покрену цивилизацију напред. Доказ сам пронашао у Цитадели у облику амблема летећег бога у облику змије са пернатом главом који је био познат у Средњој Америци много пре доба Астека и Маја. Из овога извучим закључак да су богови летели, значи дошли су из свемира.

Пошто сам пронашао главни и почетни доказ сада сам морао наћи и потврду таквог доказа, зато сам се упутио даље према југу Мексика.

Већ и сама возња од Мексико Ситија на југ, кроз шуме, степе пуне кактуса и бодљикавог грмља, ватромет хибискуса и бугенвилеа, орхидеја свих могућих боја што висе у жардињерама дуж пута који се пење на 2.800. метара надморске висине, представља сан о надмоћности нашег прелепог света. За узану субтропску долину Карнавака, кроз коју сам се возио шареним аутобусом, вероватно не постоји више ни једна јарка боја која није нашла своје место на њему. Клима је блага, њиве плодне, људи су љубазни и стрпљиви, за наше европске појмове, прилично спори. Вијуга одличан пут са сликовитим интернационалним ознакама, тек на 1500-том метру надморске висине једна табла показује пут за Шочикалко који се налази на брду насталом од кратера вулкана.

Овде је настао астрономски центар са јединственом опсерваторијом. Шочикалко у преводу значи „место цветних кућа.“ Схватиће се зашто се тако зове само ако се баци поглед лево или десно. Долином доминирају, поред много откопаних грађевина, две пирамиде, постављене у правцу север-југ. Јединствена атракција због које сам дошао налази се под земљом. Стубови су укопани у стену и сви подземни ходници чине опсерваторију која има само једну осматрачницу десет метара под земљом. На самом врху налази се један отвор чији зидови формирају један

шестоугаоник. Нисам случајно изабрао датум 20. јуна да дођем овде. Када 21. јуна у подне сунце дође изнад отвора, почиње велика чаролија. Доживео сам еквиноцијум (равнодневица) у подземној комори у стенама. Изузев дифузног округлог светла на тлу не види се ни прст пред оком. Око подне долазе Индијанци са запаљеним свећама у ову просторију. Амајлије и посуде са водом коју доносе са собом постављају на средину и чекају небеску светлост која треба да осветли амајлије и воду. Сунце се полако диже и његова светлост пада полако кроз шестоугаони оквир у комору у којој се ми налазимо. Ово се дешава тачно у подне, 21. јуна. Прво почињу да клизе зраци по зидовима, снап светлости постаје све шири, док потпуно не испуни отвор и целу комору под земљом. Изненада почиње рефлексија светлосних каскада од тла у свим правцима и оне обасјавају све око себе као неки ласерски зраци. Нико за сада није објаснио овај ефекат који траје 30 минута, довољно дуго да се испита. Просторија за то време сија као да је сва од кристала. Чему читава чаролија? Ко је измислио ексцентричну игру сунчеве светлости? Ко је израчунао степен нагиба отвора за упад сунчеве светлости тачно 21. јуна у 12 часова? Ко је конструисао шестоугаони отвор да би указао на шест боја спектра? Да ли је овде доле материјал обрађен да буде видљив само под поларизованом светлошћу? Или се доле налази флуоресцентни камен? Ово су питања без одговора. Докле је то досезало знање једног народа из каменог доба?

Зна се сигурно да Астеке и Маје са својим научним знањима то нису биле у стању да прорачунају, јер је тешко да се одгонетне тај феномен и на садашњем нивоу науке. Пошто нема одговора, намеће се онда сам логичан одговор да је то „дело“ богова или другачије речено људи који су дошли из свемира. Они су свакако желели да оставе

трагове о свом доласку. Управо ја покушавам да идем тим траговима да бих склопио целину.

Наш пут води кроз савезну државу Оахака, с истоименим главним градом, кроз који пролазимо, и скрећемо према брду Монте Албан који је јако близу овог града. Уствари то чудесно брдо је био град који су Шпанци назвали Монте Албан, некада су Индијанци називали планином тигрова. После нестанка становника тог брда, града, читавих четресто година није био откривен.

Не зна се шта се десило са становницима који су одједном нестали, али се добро зна шта је откривено ту и то сам имао прилике да видим и да се упознам са тим чудним брдом, градом. Све је то откривено тек у 20-том веку, боље рећи откопано. Пирамиде налик на блиставе степенице, које воде у унутрашње просторе неба. Храмови с предворјима за хиљаде Индијанаца, опсерваторија, с посматрачницом уклесаном у пећини, стадион, са двадесет редова камених седишта под углом, по размерама непознатим ни из доба Рима, ни из доба Грчке! Гробље са стотинама поређаних гробова, од којих ни један не смета другом. Шарени мозаици, фреске са ликовима, призори-ма, симболима, хијероглифима. Свуда унаоколо скулптуре, попрсја, изобличена и достојанствена лица, а све то савршено моделирано, до филигранских детаља. Глинени врчеви, жртвено посуђе племенитих линија, урне геометријски правилне, са по четири ноге, а у свакој од њих прапорац, који зазвони на узбуну, ако неко хоће да их понесе. Па онда накит, који је пронео светом глас о ископинама на Монте Албану, с лажним вестима да је пронађено дуготражено благо Монтезуме, ископано из гроба његова наследника, краља Куахтемоса. Огрлице од по двадесет низова са по 854 математички тачно изрезбарена чланка, од злата и драгог камења. Копча са јахачем смрти, наушнице, као да

су изаткане од суза и трња. Украс за главу, тијара, достојна папе над папама. Наруквице с трбушастим орнаментима. Копче од тиркиза, бисера, корала, од зуба јагуара, од костију и шкољки. Златна маска, преко чијег носа и образа је навучена декорација од људске коже! Лепезе од перја гуетзал птице, какве није имала ни једна царица Византије, ни једна индијска махарани, ни једна савремена милијардерка, а ове мртве Индијанке, те „дивљакуше“ имају их и у гробу. И све је то остало неоткривено пуних четри-сто година. Кортез је умро, не откривши да на земљи коју је присвојио, лежи баснословно благо, вредније од блага Монтезуме. Град на Монте Албану, то је био град богова. Али ко је подигао тај град, и када? Ко су била племена која су пре доласка Шпанаца овде живела у подножју планине тигрова, да не кажемо Монте Албана? Ко су били градитељи, и архитекте, тих паганских катедрала? Откуда им материјал? Од чега су мешали боје за своје фреске? Којим оруђима су клесали? У чему се састојала метода рада драгуљара, процес „изгубљеног воска“? Разгледајући све то, стално су ми кроз главу пролазиле мисли које сам управо набројао.

Како објаснити да многи ликови на урнама подсећају на египатске сфинге, друге на бога Ра с птичјим главом, откуда рељефи на “Галерији плесача” направљени делом с негроидним типовима а делом у асирском стилу? Све је то нејасно и загонетно, ево и у 20-том веку? Планина тигрова је ексхумирана под вођством професора Алфонса Цасоа, тог мексичког Шлиемана, доказавши да најстарији радови потичу из епохе „баскетмејкера“, чије је постојање установљено према налазима на југо-истоку САД. Можда су становници планине тигрова у некој вези са племенима чија се уметничка делатност ограничавала на приказивање инфантилних глава, „baby face“? Али, ког су племена били становници који су плели кошаре и обликовали „baby face“? Јесу ли то били прастановници Америке, Монголи

или Ескимима, дошли овамо из Азије, или људи са Атлантиде, или можда народ изгубљеног племена Израела? Или су то били Олмеци, за које знамо да су дошли из „Земље гуме“ на обали Мексичког залива, који су се тетовирали, темена бријали, брусали и црнили зубе, о носевима носили обруче, обрезивали своје дечаке, навлачећи преко свога лица кожу одерану с лица непријатеља, исповедали своје грехе, јавно се парили са животињама, и имали календаре са годином од осамнаест месеци? Или су то можда били Запотечи, који су дошли после Олмека, и који још и данас настањују овај крај, и који су до пре неколико деценија говорили само језик „запотечки“? Дошли су затим Михтеци, срушили власт Запотека, а планину тигрова су од тада па за многе генерације после, употребљавали као трђаву, као спортско игралиште, као звездарницу, као пантеон, а пре свега као место култа. Али којој су религији били посвећени ови храмови, ко је био њихов бог, Тотик, кога једна пронађена статуа приказује са украшеним вратом и појасом, са штапом у десној руци, и главом непријатеља у левој руци, коју држи за косу? А ко су они покопани тамо, покопани са силним богатством заједно? Јесу ли то били племићи, или свештеници, свеци или јунаци, тирани или мученици? Шта значе они хијероглифи нацртани ради обавештења: „3 мајмуна“, „7 тиркиза“, „4 тигра“, „3 змије“, „13 смрти“. Јесу ли то имена, или датуми рођења, или можда смрти? Према неким знацима, Мехтеци су своје светилиште напустили пре доласка Шпанаца овде, али се не зна зашто. Да ли због унутрашњих сукоба, да ли због сукоба са непокорним Запотецима, или због гладних година, или због расула религије, или због најезде непознатог непријатеља? Али ког, када? То се не зна. Поуздано се зна само то да је 250 Кортезових војника, године 1522. освојило овај град, а Индијанцима се губи траг.

ХОПИ ИНДИЈАНЦИ

Добро је што још увек има индијанаца који су сачували легенде својих народа као што је унук Белог медведа, вође Хопи Индијанаца. Пошто сам се тада налазио у Мајамију на Флориди чуо сам случајно да се и он ту налази па сам одлучио да га посетим и чујем легенду о Хопи Индијанцима која се преносила са колена на колена. Са њим ме је упознао Џо Блумрих, бивши руковдилац Одељења за конструкцију пројеката при НАСА-и, у Хантевилу. Пре него што је индијанац започео своју причу, рекао је да је сазрело време за откривање истине о томе ко су Хопи индијанци, и зашто су се населили тамо где сада живе. Џозеф ми је поклатио књигу коју је објавио као десетогодишњу студију која се зове „Каскара и седам светова“. Сада је хтео само да чујем из прве руке оно што је он десет година истраживао. Пре више хиљада година живели су преци Хопија на једном континенту у Пацифику, који се звао Каскара. Тада је избио интерконтинентални рат са становницима неког другог дела Земље. За време те епохе Хопија, почео је континент Каскара да тоне у океан. Сада од Каскаре само штрче највиши делови из воде. То су нека од данашњих острва јужних мора. За време постојања они су били у тесној вези са телесним бићима са планете Тонаотека која је доста удаљена од Сунчевог система. Та бића су се звала Катчини. Они су у одређеним временским размацима посећивали земљу.

Као и у другим легендама Катчини су на тајновит начин правили разне људе. Ти људи били су од велике мудрости и интелигенције. Они су правили беле, жуте, црне и црвене људе. Тако су почеле да се шире, највероватније, расе на Земљи. Интересантно да се то исто описује и у књизи Маја коју сам видео у Антрополошком музеју у Мексико Ситију, књизи Попол Вух у централној хроници Киче Маја. Катчини су увек са својим доласком обучавали домороце разним вештинама.

Катчини су сада практично преселили читав народ са тог континента који је тоњуо на нови континент - Јужну Америку. За масовни транспорт коришћени су бродови, чамци, кануи свих величина, али оно што је интересантно то је да је један велики део људи пребачен ваздушним путем. На располагању су им стајале велике птице. Да су небеска возила према легенди била виђена показују слике, цртежи на стенама у Ораиби, најстаријем насељу Хопија. Цртежи показују савијене штитове на којима лебде жене.

Да легенде нису без основа, сетио сам се слика „летећих штитова“ које сам видео у музеју у Каиру. Те су слике мало другачије и називају се „летеће небеске барке“. Посебно сам био фасциниран читавим јатом небеских барки које сам видео у гробници Сенмута у Деир ел Бахри, у Храму Рамзеса Другог, на западној обали Луксора.

Такође сам у једном живописном градићу, Ки Весту који је најјужнија тачка САД, чуо за легенду да на Кирбатима, групи острва Микронезије, лети прастари бог Нареау у љусци од коко совог ораха. Чуо сам, такође, да је Мекамека, „бог становника ваздуха,» дошао на Ускрашње острво које се налази на крајњем истоку полинезијских острва, у шупљем јајету. Када смо већ код ове теме да се подсетимо једног опипљивог доказа у индијској митологији. Тамо сам, у Индији, тачније речено у месту Агра, уз

помоћ превода свога пријатеља доктора физике Ничевана, дошао до знања из њихове писане митологије, да је неоспорно постојао бог Вишни. Он је имао јахаћу животињу, птицу која се звала Гарудах (у преводу значи крило). Овом знаменитом човекуптици, с крилима орла и телом човека, дате су многе особине. Био је натпросечно интелигентан, самостално је трговао, водио битке и наравно побеђивао. Тело му је било црвено, лице бело, а крила су се пресијавала на сунцу у златној боји.

Вратимо се сада поново на наше ванземаљце, Катчине. У самом музеју у Мексико Ситију постоји цртеж који представља правог данашњег астронаута са скафандером. Верује се да је то један од Катчина. Када су Катчини преселили целокупно становништво у Средњу и Јужну Америку и својим знањем помогли племену Инка да достигну невиђене цивилизацијске тековине, онда су једноставно нестали, одлетели са остављеном поруком да ће се вратити. Од кад су они нестали са својим саветима, почиње нестанак културе и цивилизације горе наведених народа.

Те легенде овде почињу од Инка цивилизације, али постоје докази да је у Јужној Америци живео непознат народ и основао једну од најчуднијих култура на свету, док једном у прошлости није нагло ишчезао као да је одуван са земљине површине. Он је оставио иза себе огромне камене кипове извајане у облику човека, који су расути по острвима Полинезије, а највише их има на Ускршњем острву, и огромне степенасте пирамиде, сличне онима на Тахитију и Самои. Тај народ је одваљивао од брегова камене блокове велике као вагони и преносио их хиљадама километара далеко по земљи, па их на крају усправљао један на други. Били су високи као шестоспратна кућа.

У доба доласка првих Шпанаца у Перу, Инка Индијанци су имали у тој планинској земљи своју огромну краљевину. Они су причали Шпанцима да је циновске споменике који су стајали тако напуштени у природи подигла једна раса белих богова која је ту живела пре него што су Инке дошле на власт. Они су имали велике браде и белу кожу и дошли су са севера, били су мирољубиви и научили су Инке свему ономе што су они могли да схвате. Били су знатно виши растом од Инка и напустили су Перу изненада, као што су и дошли. Изгубили су се у правцу запада преко Тихог Океана. Кон Тики је био врховни свештеник и бог Сунца легендарних „белих“ људи. Кон Тики значи Сунце Тики.

Баш у том правцу, на запад, налазе се Полинезијска острва која су од Перуа удаљена око 6.000 километара (то је као од Москве до Лондона). Када су први Европљани посетили острва видели су беле људе са лепршавим брадама, потомке првобитне расе, које су освајачи поштедели. Сами су урођеници изјављивали да су неки од њихових предака били бели.

Сетимо се сада поново Астека који су имали владара, који је у почетку био свештеник по имену Кецалкоат. По легенди то је било чудовиште „небеска змија“ које је у одређеним размацима долазило на земљу. Шта је сада овде интереснтно, поред легенде Астека, летеће змије или боље речено змаја? Змајеви се налазе као неизбежни мотив у свим митовима старих народа. Да ли је то случајност ако се они јављају код Египћана, Вавилонаца, Германа, Кинеза, Индијаца, Тибетанаца итд? У Кини је увек змај био симбол царства. Да ли је свуда у свим народима постојало заједничко присећање на саурсе, огромне гмизавце, који су изумрли пре шездесет милонa година када није било човека. Значи ту могућност морамо да одбацимо.

КАИРО

Египат треба почети и завршити Каиром. Каиро, неповљив украс северне Африке а не само Египта. У Каиру сам био неколико пута, он заправо има чудну моћ да и оне који су га више пута видели магично привуче под своје раскошно окриље још једанпут. Сваки сусрет са египатским престоним градом нова је авантура из које се излази полуомамљен лепотом и мистеријом којој ни шест хиљада година није могло да науди. Нико са сигурношћу не може да каже колико људи живи у Каиру. Претпоставља се да их је око двадесет и пет милиона. Уз туристе који током читаве године обилазе Ел Кахиру, Победницу.

Град личи на узаврели мравињак. За неке је прљав, покривен пустињском прашином, за већину престоница хедонизма и симбол луксуза. У праву су и једни и други, јер наспрам сиротиње која поносно носи своју судбину, аристократске четврти чувају дух времена у којем су шеици, у мирису и диму наргиле, вековима господарили богатством и лепотом.

Отворени музеј са благом непроцењиве вредности и палминим баштама, за лепоту дугује Нилу, реци живота. Заблуда је да је то заслуга фараона, јер су они много више волели Луксор и Александрију где су и оставили више трагова. Моћна река која даје три жетве годишње, од памтивека је душа Египта. По њој данас плове лукузни бродови са коцкарницама и трбушним плесачицама које заносним покретима маме уздахе и богаташе терају да их

обасипају златом и еврима, мада нису имуне ни на доларе.

У центру Каира, на тргу Тахир је музеј са Тутанкмоновим благом. Египћани су и поред сталне најезде освајача успели да део непроцењеног богатства сачувају. У Националном музеју, међу 150.000 експоната из доба фараонских династија је Намерова палата, први познати запис на свету, кип Аменофоса Четвртог, принца Рахотепа и Нофрет. Фасцинантна је Тутанкамонова маска од једанест килограма чистог злата.

Пред три колосалне грађевине, Кеопсовом, Кефреновом и Микериновом пирамидом, људска моћ добија право значење. Јер како објаснити склоп камених блокова тешких неколико тона, без везивног материјала, спојених у савршено архитектонско чудо. Људи су на температури од плус 50 степени Целзијусових, у срцу пустиње, без машина и помагала изградили ове колосалне грађевине. Египћани су пре 4.000 година зидали пирамиде високе 146 и широке 230 метара ношени жељом да удовоље богу, фараону и својој земљи. У средишту средњовековног Каира је Хан ал Халили, базар из 1384. године, са уским улицама и крцатим продавницама.

Каиро, као и цео Египат, данас углавном живи од туризма. Све водеће компаније у Каиру имају своја представништва. Најскупље локације су поред Нила. Копте (хришћане) је данас тешко разликовати од муслимана, јер се сви осећају Арапима, без обзира на њихов статус грађана другог реда каквим их сматрају муслимани. Сви се они у Каиру деле по дебљини новчаника и величини кућа. Међу хришћанкама и образованим муслиманкама разлике да готово и нема, јер је све више кратко потшишаних девојака у фармеркама и са мобилним телефонима.

Наспрам неслућеном богаству, као противтежа, стоји Град мртвих, у којем међу гробницама Фатимида живи три милона сиромашних.

Отпратили смо шта се дешавало са једном групом људи, који су отишли са континета Му, који је тонуо у океан и настанили се на полуострво Јукатан у Мексику одакле су се раширили према Пацифику и формирали две цивилизације, цивилизацију Маја и цивилизацију Астека.

Друга група људи са обода континента Му који је тонуо, а налазили су се окренути према Африци, као што сам већ сам рекао, са својим владаром који се звао Ра и његовом супругом Изидом нашли су свој мир, свој спокој, своје царство и своје уточиште у Египту где су их прихватили као своје богове. Ако бисмо наставили даље истраживање у Египту и покушали да објаснимо оне мање познате ствари, дошли бисмо пре до правог закључка. Зато ћемо почети наше истраживање у Египту, не од истраживања мумифицираних људи, већ од мумифицираних животиња. Мало је познато да су у Египту поред људи у много већем броју мумифициране скоро све животиње које су постојале, од птица до нилског коња. Зашто? У легендама скоро свих већих народа налазимо да су богови стварали различита бића, монструме и мешовите креатуре свих врста. Да набројимо неке. Да почнемо од најважнијих: аписбик; сирене; људи са дуплим крилима, са два лица, четири руке, са две природе (мушко и женско у једној); људи са ногама коза, роговима на главама, са коњским копитима; онда на задњем делу коњ а на предњем човек, који чине једну целину, који су имали облик хипокентаура. Стварали су такође и бикове са људским главама, псе са четири тела, коње са псећим главама, затим змајолика бића свих врста рептила, риба, змија. Све сам то имао прилике да видим обилазећи храмове и музеје по свету. Највише

их је било у Египту. На први поглед изгледа да је све то бесмислица. Ако је тако зашто онда у нас пиље њихови рељефи и скулптуре у свим већим музејима света? Људи са ногама коза и роговима, каква глупост! Да ли је баш тако?

Шта рећи за сфингу, за велики лик лава са људским лицем поред велике пирамиде из Гизе. Такође у Египту сам имао прилике да видим читаве алеје различитих сфинги које су се отргле пустињском песку, оне пиље у нас са зидова једног малог храма у Дендри у централном Египту. Оне имају лавље главе, са дугим гривама или главе павијана, али се завршавају змијским реповима.

Само да набројим неколико монструозних комбинација: тело лава са главом овна, тело пса са главом човека, тело овна са главом птице. У Мемфису, првој престоници фараона, имао сам прилике да видим људско тело са главом крокодила.

Ипак, најјачи утисак доживео сам у Багдаду где сам у националном музеју видео фигурицу „архаичне богиње” - прелепо женско тело са нежним грудима и главом монструма. Исто тако снажан утисак одаје двадесетак центиметара висок пехар „пехар Гудеа” настао такође 2.200-те године п.н.е. Гравура на пехару показује мешанце посебне врсте, птичије канце на ногама, змијско тело, људске руке, крила и глава змаја. Мало даље на једном постољу приказује се «крилата богиња» - дражесно тело жене са ликом девојчице, рукама даме, са крилима на леђима и одвратне животињске шапе уместо стопала ометају ову еротизирану слику.

Такође и немачка бајка о Лорелај на реци Рајни може захвалити за своје порекло античким сиренама. Сада покушајмо да нађемо неко разумно објашњење. Ако је наука доказала да постоје летеће рибе и летећи слепи мишеви

зашто не би постојали и летећи коњи. Порекло Пегаса је основано вероватно жељом људи да поседују летећег коња. Ако анализирамо кентаура, то је шематска представа коња и јахача стопљених у једно. Можда су то Астеци и Маје доживели када су први пут видели освајача Кортеза са својом коњицом. То могу бити нека логична објашњења. Али какве везе имају та објашњења са просторима који су удаљени од других више хиљада километара и неколико стотина година. Ако то одбацимо онда нам остаје само фантазија и машта људи који су то сликали и правили. Откуд идентични монструми у свим легендама који су не само слични, већ и исти а такође одвојени вековима и континентима.

Остале су само две могућности приступа предањима уметничким приказима ових мешовитих бића.

1. Ових животиња никада није ни било. Оне су продукти фантазије. Онда су се стари сликари, вајари, шарлатани, залуђивачи народа, вековима договарали идући са континента на континент како да се шегаче са народом.

2. Овакве креатуре су некада егзистирале. У том случају су ова чудесна бића могла настати путем генетичког дизајна. Било који други закључак је немогућ зато што еволуција није била у стању да створи монструме такве врсте. Полни апарати и хромозоми животиња су различити, па такво спаривање не би ништа донело.

Да није изгорела библиотека у Александрији, данас би свет изгледао много другачије, јер је изгорело целокупно дотадашње знање света које је било сакупљено на једном месту. Тако о тим знањима остаће само приче, легенде које данашњим покољењима изгледају невероватне. Ако до данас наука нема неко разумно објашњење, онда нам не остаје ништа друго него да поставимо хипотезу као могућност, да је Бог створио и цивилизације на дру-

гим планетама. Ако је нека много напреднија цивилизација од наше пролазила поред нашег Сунчевог система, па јој је можда понестало енергије, горива а знали су да се такве сировине налазе на земљи, онда су усидрили своје васионске бродове и долазили на земљу према потребама у различитим временским интервалима и на различитим местима. Заправо све легенде говоре да су богови долазили са неба.

Можда су ванземаљци (богови) чекали на неки транспорт који се одуговлачио, а они су се досађивали, па им је Земља постала полигон за разоноду. Почели су да силазе на Земљу и да праве све и свашта, почев од пирамида па све до монструма са комбинацијама човек-животиња. После њиховог одласка остале су само легенде, а никада није пронађена ни једна од животиња о којима смо причали у претходном поглављу. Значи, нису могле саме да се размножавају, већ су прављене само за једнократну употребу, односно они су се забављали чекајући да одлете у свемир.

Када смо већ код Египта, да видимо о чему је писао Херодот, који је 448. године п.н.е ступио на тло Египта, као грчки мислилац и историчар. Када се вратио из Египта на своје острво Самос, био је очаран оним што је видео. Видео је вештачко језеро Мерис, које је описао као надљудско чудо са обимом величине 3.600 стадиона и са дужином која се може упоредити са морском обалом Египта. По данашњим мерилима то језеро је имало 640 километара. За упоређење Боденско језеро има 259 километара. У околини тога језера налазиле су се две пирамиде веће од Кеопсове у Гизи. На обали језера налазио се велики град који се звао Крокодилски град. Тај град је пронађен близу прве египатске престонице Мемфис. На обали тог језера је постојао један огроман лавиринт са 1.500 соба изнад и исто толико испод земље.

Шта је ту интересантно за нас? Интересантно је да се после Херодота као очевица тог огромног лавиринта јављају и многи други историчари који пишу о томе. Али то је све у супротности са науком, односно сигурним знањем египтолога, који су у последња два века безуспешно покушавали да открију тај лавиринт, али нису нашли никакав траг. Интересантно је то што људи у то време нису познавали динамит, нити су имали приближну технику да направе тако нешто. Такође ни трага од пирамида и од гробова дванаест краљева који су ту живели. Ако је језеро временом упила пустиња шта је било са лавиринтом када је била позната тачна локација? Ко је могао да га направи? Да нису можда опет ванземаљци који су чекали да их покупи неки њихов брод; дотле су се на земљи играли богова за примитивне људе.

Поставља се питање, док су чекали на повратак својих васионских бродова, и многи од њих можда умрли, да нису они ти прабогови који су сахрањени у пирамидама, да нису фараони можда потомци богова, односно ванземаљаца. Ако знамо поуздано да пирамиде не могу направити обични смртници са оскудним знањем и примитивном технологијом, онда остаје хипотеза да су пирамиде направили људи али наручиоци свакако нису били људи. Шта ако је велику пирамиду изградио неки богкраљ, или потомак бога, ако се то догодило у време Кеопса, ако пирамида садржи тајне које још нису разјашњене и ако неки од тих богова-краљева лежи сахрањен у пирамиди?

Најбоље објашњење нуди сфинга. Она у томе моделу постаје грандиозно сећање на везу између земаљског и ванземаљског елемента, земаљске животиње и божанског интелекта. Она је окамењени симбол повезаности меса и аналитичког разума, примитивност из које избија снага и узвишена, ванземаљска култура. Кроз хиљаде годи-

на сфинга се смеши подругљиво и осећајно. Очи сфинге посматрају наш развој благо и са пуно разумевања све до оног дана када се нама буду отвориле очи. Тај дан стоји пред нама, скривене тајне се полако откривају и тако треба посматрати и ову књигу, као мали допринос скидању вела тајни са наших очију.

Да ли идеја о поновном рађању потиче баш одавде, из оног времена када су краљеви одлазили у дубоки сан? Да ли су фараони само имитирали оно што су знали, да су неки богови много пре њих били сахрањени, јер су „мртва“ тела само спавала и њих ће покупити богови - ванземаљци када се буду враћали са неког похода пролазећи поред наше планете. Да ли су се зато окруживали златом у својој гробници верујући да се тим златом може платити екипа која ће их разбудити.

Како сам већ напоменуо да су фараони можда били само имитатори, то се базира на чињеници да су људи одувек били изврсни имитатори. Људи су скоро у целом свету вршили деформације својих лобања да би личили на своје богове, ванземаљце. И ако без електронске размене, без путовања авионима, без комуникације путем сателита, ипак скоро на свим континентима у исто време долази до намерне деформације лобања. Желели су да личе на некога, ко је имао издужену лобању са испупчењима на слепочницима, личећи на осу а потиљак има двоструко већи обим него нормално. На кога су хтели да личе? Вероватно на оне које су видели, којих су се свакако плашили и које су имитирали. А ти свакако нису са наше планете.

ГОСТИ ИЗ СВЕМИРА

Из свемира су на Земљу долетеле две врсте човеколиких бића. Једни су за своје пребивалиште изабрали копно, а други море. На Земљи су остали док нашим прецима нису даровали многа знања и открили им тајне. И једна и друга врста свемирских гостију оставила је на Земљи исувише много трагова. Свуда их има на нашој планети, негде више, негде мање. Али сигурно да их има највише у Јужној Америци, и то у постојбини Инка, Маја и Астека.

Јужно од познатог језера Титикака, које су трагачи и пустолови претражили трагајући за „златним градом Маноа“ у Боливији, на висини од 3.800 метара, некада је постојао фантастични град Тиахуанако. Поставља се питање ко су његови градитељи? Одакле су дошли? На ово питање најпрецизнији одговор дају сами остаци Тиахуанака. Нису ли власници те праисторијске културе била човеколика бића која су на рукама имала само по четири прста, чији су ликови уклесани у чувену Сунчеву капију, која поред обичних календарских података нуди и прецизна годишња доба, кретања Месеца и ротације Земље? Ликови тих мистериозних бића исклесани су на многим местима, а њихова лица прекривају свемирски скафандери.

Познати перуански археолог Данијел Рузо својевремено је на Андима открио град Маркухуаши, чији су становници направили 12 вештачких језера од којих два још и данас користе Индијанци. На обалама тог језера уздижу се стене које једино 22. јуна, при заласку Сунца, откри-

вају своје тајне: велики број исклесаних ликова људи свих раса што живе на Земљи! Ове необичне ликове Данијел Рузо је снимио и фотографисао својим апаратом, а када је филм развио, био је шокиран: уместо лика старца, на негативу је био забележен лик младог човека без иједне боре, мистерија није ни до данас решена.

Готово читаво подручје Латинске Америке нуди још много загонетки. Шта представљају на пример, ликови „људи јагуара“ који на главама имају необичне шлемове а тело им је прекривено одећом какву једино носе астронаути? Ко су градитељи најзагонетнијег храма у свету, кога је у западним областима Перуа открио археолог Жулио Тело? Храм је посвећен богу-Јагуару, а толико се разликује од свих виђених храмова, јер храм представља верну копију васионског брода, којим су вероватно у ту област долетела из свемира та необична бића!

Слична сведочења можете наћи и у Јапану. У Јапану постоји безброј јомон-фигура, које потичу из древне прошлости, и све до једне подсећају на астронауте, копију специјалног скафандера за свемирске летове! Ко су били људи што су у праисторијском Јапану носили ту одећу? Земљани свакако не. Легенда каже да су дошли са неба у ватреним куглама и да су се настанили на дну мора!

Јапански научници Мацумура и Цајсигу тврде да се ради о „капима“, тајанственим створењима што су донекле личили на човека. Према описима из старих записа и предања та бића била су двоножна, са две руке, а уместо прстију имали су мала пераја. Њихова кожа била је глатка и сјајна, имали су уску главу и велике уши. На главама су носили капе са четири шиљка.

Могли бисмо за кратко да одемо до Венецуеле где висораван Сарисаринама годинама крије тајну и где међу

индијанцима кружи легенда о необичним човеколиким бићима „обучених“ у сребрно одело који лете са дрвета на дрво и они који им се случајно приближе остају на месту одмах мртви. Ту постоји огроман кратер који је откривен тек из авиона, који се никако није уклапао у конфигурацију терена. Ко је израдио тај широки кратер, чему је служио у прошлости и чему служи данас? Да ли на овој до сада неистраженој висоравни заиста живе човеколика бића које индијанци зову „еле сани“.

Кад смо већ код тајанствених бића која и данас узбуђују јавност отиђимо за тренутак на други крај света, на Хималаје одакле нам стижу вести и трагови неког бића које су назвали Јети. Двадесет деветог јануара 1974. године новинска агенција „АП“ из Хиросиме послала је вест коју су објавили сви листови света. Потврђено је постојање хималајског човека, популарно названог јети. Он већ годинама представља велику загонетку за многе научне експедиције, које се упућују у снежно беспуће огромних литица не би ли му се ушло у траг. Чак су и фотографисани трагови јетија. На фотографијама се види стопа-ло са четири прста, дужине од двадесет центиметара.

Међутим, једнаку загонетку представља и чудовиште које наводно живи у шкотском језеру Лох Нес. Како јавља новинска агенција Ројтер, оно је добило конкуренцију, чак у Латинској Америци! Сваке ноћи обасјано пуном месечином, тврде перуански научници, из једног ледничког језера у перуанским Андима, излази чудовиште, змијског тела, дуго десетак метара, које прождире овце и леди крв у жилама чобанина из оближњих села.

Тврди се да се ова перуанска неман, први пут појавила после земљотреса који је пре неколико месеци погодио то подручје и изазвао одроне терена недалеко од тог тајанственог језера!

У Бејруту сам чуо једну стравичну причу, коју су препричавали годинама сви они који су је у то време читали у либанским дневним новинама. Та стравична прича стигла је из Палестине и каже да у близини обале Леванта морнари често виђају велику морску змију. Да та прича није без основа постоји писани траг да је конзул у Бејруту, у свом извештају о трговини у Сирији, рекао да је жетва морских сунђера веома оскудна, што је дошло као последица појављивања једне немани, по величини равне једном броду, у близини Барутона, а испод чувеног Либанског горја. То чудовиште је прогутало неколико ронилаца, ловаца на сунђере. О каквој се немани радило? Хоћемо ли икада сазнати одговоре на ова питања?

Једна од мистерија је свакако и најзагонетнији дечак на планети, Тупачиамуро. Тајанствени дечак се изненада појавио 1973. године у области перуанског мртвог града Мачу Пикчу, којег су пре пет векова подигле Инке на врху Анда. Сељацима је рекао да има 12 година и да се зове Тупачиамуро и да потиче од старе прадавне принчевске породице старих Инка. Где је рођен? У Мачу Пикчу пре петсто година! Невероватно, немогуће!

За дечака су се заинтересовали научници, нарочито историчари језика Инка цивилизације. Дечак је са лакоћом одговарао на сва постављена питања, као најбољи познавалац те области. Своје одговоре је проширивао детаљима за које научници нису ни знали, али су наслућивали. Када је дечак започео разговор изворним Инка језиком, научници су били шокирани! Такав језик се нигде не учи а дечак никада није видео школу. Када су га питали у шали где је био до сада када тврди да се родио пре петсто година, рекао је само да је спавао и да се изненада пробудио. Спавао је у том граду у неком свом скровишту.

Говорио је о историји свог народа, о белим брадатим боговима који су дошли с неба и њиховом обећању да ће се вратити и да је он њихова претходница. Испоставило се да дечак познаје до танчина генеологију владара Инка и да поседује невероватно знање. Он тврди да када се врате његови преци са неба да ће бити владар свог народа, народа Инка. Знамо да су Инке сакриле своје злато од Шпанаца тако добро да никада није пронађено. Он је донео златне фигуре као доказ.

СУМЕРСКА ЛЕГЕНДА

Добро знамо да се почетак цивилизације на Земљи везује за народ Сумера. Ако смо већ на неки начин открили порекло цивилизација Астека, Маја, Инка, Египта, које се све везују за људе који су долазили са потонулих континената и који су у једном интерконтиненталном рату уништили сами себе, сада су нам остали још Сумери.

Познати амерички егзебиолог Карл Саган придаје велики значај легендама поморских народа. Легенда говори да су се некада, у давној прошлости пре четири хиљаде година, у крајевима око Персијског залива појавила необична бића „Акпалу“, која су људима даривала своја богата знања. Они су наводно живели у мору и захваљујући њима, сумерска култура се изненада развила из стања животињске примитивности.

Тој тврдњи придружује се и француски научник алхемије Рене Ало, који каже да су Сумери најпре живели на примитивним сојеницама на обали мора. Тек касније када су успоставили контакт са бићима „акапалу“ који су живели на дну Персијског залива, прешли су у дубину копна где су ускоро изградили градове и развили за то време фантастичну културу.

Такође, совјетски научници Агрест и Школовски, као и американац Карл Саган, тврде да нагли успон Сумера, отприлике изгледа овако: бића која су живела на морском дну излазила су у специјалној гњурачкој опреми на обалу и тамо преносили примитивним људима знања. Због тога

су становници овог поднебља у сећању задржали „људе–рибе“ који су им помогли да обогате живот, убрзају свој развој.

Прво писмо се појављује у Сумеру, много пре књиге Постања (она је написана 2700-те године п.н.е., много касније од времена у коме је живео краљ Соломон).

Сумерски списи, религија и технологија градње (пронашли су точак) створили су основу за све касније средњоисточне и европске културе. Нико не зна одакле су Сумери. Зна се да су још пре 4000. година живели на месту где се налази Ирак, између река Тигра и Еуфрата. Није спорно њихово постојање, енигма је откуд њима примитивнима толико знања. Зато је врло логична претпоставка да су их добили од некога ко је био на много већем цивилизацијском нивоу, исто као и у случају, Маја, Астека, Инка и Египта. Докази о великом потопу до кога је дошло пре 6000 година откривени су у близини Ура (главни град Сумера), где је слој глине који је нанела вода три метра висок и покрива област већу од 100.000 километара квадратних. То је читава долина Тигра и Еуфрата, од Багдада до Персијског залива који је сада део Ирака, Ирана и Кувајта, а поплава је била гигантских размера и сасвим сигурно да је збрисала људску културу широм тог подручја, које ће касније постати земља Сумера. Сада када знамо приближно време Потопа, јасно нам је зашто се чини да су се Сумери појавили ниодкуда 4000 година пре нове ере, готово преконоћ по археолошкој терминологији. Пун процват префињене културе без икакве претходне историје, или доказа о њеном пореклу, заиста је мистерија.

Вероватан одговор, је да је претходни (пре Потопа) сјајни период у историји Сумера био изгубљен у катаклизми, а преживели Сумери морали су све да изграде поново од темеља. Њихово знање скривених тајни природе и на-

уке на време их је упозорило о долазећем Потопу, дајући им времена да се упуте на места веће надморске висине, или су градили велике барке (као например Нојева). После Потопа нису сви остали на тој територији, многи су је напустили и упутили се у разне правце, поневши са собом свој језик, своје богове и митове. Мање напредним народима Европе и Азије мора да су изгледали као богови. Најјачи утицај оставили су у Грчкој.

Ако пођемо од хипотезе о интерконтиненталном рату у коме је неколико континената потонуло, зар није логично да су у том атомском рату учествовали и становници (ванземаљци) који су живели на дну Персијског залива, па су пре почетка рата или за време истог својим бродовима излетели истовремено из мора, па су тако направили велике таласе који су поплавили копно и људи су их доживели као потоп, или је на њих бачена нека суператомска бомба која је подигла ниво мора и направила потоп. Док наука не да право објашњење библијског Потопа, за сада морамо да се задовољимо овом претпоставком.

МИСТЕРИЈА ЖЕНЕ

Да би остао доследан материји коју обрађујем у овој књизи, а обрађујем све познате мистерије, не могу заобићи најмање истражену мистерију, мистерију жене. За откривање бар делића те мистерије прави путоказ је била католичка библиотека у Барселони при Катедрали.

Моћни људи у првобитној хришћанској цркви обманули су свет тако што су пропагирани лажи које су обезвредиле жену и покренуле тас на ваги у корист мушкарца. У библиотеци сам пронашао да је отприлике први писани докуменат за ову страшну и монструозну лаж почео са Константином. Константин и његови мушки наследници су преобратили свет паганског матријархата у хришћански патријархат, тако што су покренули пропагандну кампању која је сатанизовала женско божанство и свети женски принцип заувек прогнавши богињу из савремене религије. Није било могуће порећи добра која је савремена црква чинила у данашњем напаћеном свету, но ипак је историја Цркве била пуна превара и насиља. Сурови крсташки рат вођен је три века како би се „преваспитали“ следбеници паганских религија.

Католичка инквизиција објавила је књигу која се може сматрати најкрвавијим издањем у људској историји: *Malleus Maleficarum* или у преводу, Вештичији чекић.

У њој је упозорен свет на опасност од жена које слободно мисле и упутио је свештенство како да пронађе, мучи и уништи такве жене. Међу „свештеницама“ налазиле су

се све образоване жене, свештенице, жене мистици, жене обожаваоци природе, скупљачице биља и све „сумњиве“ које су нагињале свету природе. Бабице су такође убијане због своје јеретичке употребе медицинског знања за олакшавање бола при порођајима - што је била патња која је, како је црква тврдила, заслужена Божја казна због Евиног греха. Током три стотине година лова на вештице, Црква је на ломачи спалила преко пет милиона жена. Пропаганда и крвопролиће су били ефикасни. Данашњи свет је живи доказ за то. Жене које су некада слављене као неопходна половина духовног просветљења, прогнане су из храмова широм света. Није било жена ортодоксних рабина, католичких или исламских свештеница. Некада свети чин *Hieros Gamos* – природно сексуално сједињење мушкарца и жене кроз које свако од њих постаје духовна целина, одбачена је као срамни чин. Свети људи којима је некада сексуално спајање са својим женским, другим половинама било неопходно како би комуницирали са Богом, сада су се плашили сопствених природних нагона као ђавоље работе. При томе, ђаво је сарађивао са својим омиљеним помоћником женом.

Дани богиње били су завршени. Мајка Земља постала је мушки свет а богови деструкције и рата узимали су свој данак. Мушки его је провео две хиљаде година јурећи около без контроле свог женског пандана. Настао је живот без равнотеже и растуће непоштовање према Мајци Земљи. Ако жене убрзо не узму ствар у своје руке и силом наметну равнотежу, убрзо ће нестати живота са земље.

Константинова Библија је већ вековима њихова истина. Нико није индоктринисанији од самог индоктринатора.

Колико је Црква спремна да иде далеко само да би сачувала своју власт најбоље показује пример Марије Маг-

далене. Марија Магдалена је представљала мушкој Цркви потенцијалну катастрофу. Не само да је Исус поверио задатак оснивања Цркве жени, него је она угрожавала представу Христове божанске природе. Црква ју је, како би се заштитила прогласила за блудницу и уништила доказе о браку и на тај начин уништила све тврдње да је Христос имао живе наследнике и био смртни пророк.

Црква је имала снажну мотивацију да изведе такво заташкавање. Никако не би могла да опстане када би јавност сазнала за Христово потомство. Исусово дете би потамнело Христову божанску природу а тиме и хришћанску цркву, која се прогласила за јединог посредника до краљевства небеског.

Марија Магдалена је била трудна за време Христовог распећа. Ради сигурности Христовог neroђеног детета, није имала другог избора сем да побегне из Свете земље уз помоћ Исусовог ујака, Јосифа из Ариматеје. Магдалена је тајно отпутовала у Француску, тада познату као Галија. Пронашла је скровиште у оквиру јеврејске заједнице. Ту је родила своју ћерку, назвавши је Саром. Магдалена је припадала лози јеврејских краљева – Давида и Самсона. Пронађени су Магдаленини дневници, у којима је водила своје личне белешке о вези са Христом; четири ковчега докумената које су витезови темплари открили испод Соломоновог храма. Та документа су витезове учинила тако моћним.

У суштини потрага за Светим гралом је увек била потрага за Магдаленом, за њеним гробом, краљицом о коју су се गरेшили.

Уколико се Исусова лоза буде развијала и гранала, изаћи ће на видело веза између Исуса и Магдалене и довешће у опасност основну католичку доктрину - ону о бо-

жанском Месији који није општио са женама, нити улазио у брачне заједнице.

Да би физички опстали јер их је прогонила католичка Црква, Христова лоза се помешала са француском краљевском лозом и на тај начин створили су заједничку лозу Меровинга. Меровинзи су основали Париз. Ватикан их је убијао једног по једног. Крајем седмог века са Дагобертоновим убиством (прободен у око док је спавао) лоза се скоро угасила. Дагобертов син Сигистберт, успео је да се спасе и продужи лозу којој је припадао Годфроа Бијумски, оснивач *Sionskog Priorata*. Он је наредио Темпларима да поврате списе Сангреала испод Соломоновог храма.

Потрага за Светим гралом траје вековима. Веровало се да је то предмет, бокал у који је ухваћена Исусова крв. Леонардо да Винчи је на својој чувеној слици, Тајна вечера врло лепо и врло јасно показао шта је Свети грал. То је жена. То је Марија Магдалена коју је Исус волео и која се на слици налази са његове десне стране. Сматрало се вековима да Тајна вечера представља тринаест мушкараца, јер нико није озбиљно анализирао тај лик. Леонардо га је толико вешто сакрио да само могу да га открију они који посумњају и који га озбиљно проуче. Наше предубеђење је толико јако да побеђује наше очи. Мозак то понекад ради када су симболи јаки. У психологији тај се феномен зове *skot*.

Жена са Исусове десне стране била је млада и изгледала је побожно. Имала је стидљиво лице, прекрасну црвену косу и руке мирно прекрштене. То је Марија Магдалена. Рана Црква је морала да убеди свет да је смртни пророк Исус заправо божанско биће. Стога је свако Јеванђеље које је описивало земаљске аспекте Исусовог живота изостављено из Библије. Примећује се да су Исус и Магдалена обучени као одраз оног другог у огледалу. Њихова

одећа је била обрнутих боја. Исус је носио црвену хаљину и плави огртач. Магдалена плаву хаљину и црвени огртач. Ако пажљивије посматрате слику уочићете да су Исус и Магдалена спојени у куку и да се нагињу на супротне стране као да обележавају јасно оивичен празан простор између њих. У средишту слике се сада види облик који симболизује материцу жене. Ако сада посматрате Исуса и Магдалену као елементе композиције, а не као људе, приметићете како се испољава један облик који чини слово М. Зар то није порука да је Магдалена трудна.

Сада позовимо мало историју у помоћ. Исус је био Јеврејин. Друштвена правила тог времена буквално су забрањивала Јеврејима да остану неожењени. Према јеврејским правилима целибат је био осуђиван, а обавеза сваког јеврејског оца била је да нађе жену за свог сина. Да Исус није био ожењен, барем једно библијско Јеванђеље би то поменуло и пружило неко објашњење. За Исуса су везане многе мистерије. Да ли католичка Црква то свесно крије или једноставно нема доказа? Почев од самог његовог имена! Не зна се које је име добио приликом рођења. Могуће је да је током живота био познат као Јехошуа. То на хербејском значи ослободилац. Данас се оно преводи као Јешуа. То је значење само за име Исус. Христос је грчки превод јеврејске речи Месија (доносилац спасења, путем искушења греха). Реч Месија се појављује само два пута у Старом завету. Ја га у Новом завету нисам пронашао, једноставно га нема. У Старом завету нисам нигде наишао на пророчанство о доласку спаситеља света. Јевреји нису очекивали бога и спасиоца света, они су очекивали политичког вођу.

Мени лично, чини се да Стари завет не иде Цркви у прилог, пошто не постоји оригинал Старог завета, већ само преписи. Поставља се питање веродостојности тог

преписивања и питање где су оригинали, одакле се вршило то преписивање? Да нису можда у Ватиканској библиотеци добро сакривени?

Још један проблем за хришћанство представља веровање да је Исус плод чудесног сједињења Јехове и Марије. У древна времена на Истоку је постојала потреба да родитељи оних који ће бити људи-богови морају бити бог и жена. Као оправдање за ову тврдњу хришћани су узели назив који је Исус користио за себе „Син божји“. То је био стари назив за свакога ко је претендовао на престо. Сви су краљеви још од времена пре фараона, право на земаљску владавину заснивали на божанском пореклу.

Много пре појаве Исуса, древне личности су сматране боговима а рођене су од девица, да се само подсетимо: Гаутома Буда, рођен од девице Маје око 600 година пре нове ере, Дионис грчки бог рођен у штали, претвара воду у вино, затим Квирин, Агис, Индра рођен на Тибету, Адонис, Кришна хиндуско божанство, Зороастер, Митра и многи други.

Целокупни ауторитет Римокатоличке цркве почива на Исусусовом васкрсењу, коме осим дванаест изабраних апостола није присуствовао нико други. То је Цркви дало ауторитет који је опстао и до данашњих дана. Недвосмислени ауторитет са Исуса се пренео на апостоле а са апостола на свештенство и бискупе. Чак и данас папин ауторитет потиче од Петра, првог апостола, обзиром да је био први сведок васкрсења. Да још једном нагласимо да је било у интересу владоаца ране Цркве да се васкрсење прихвати као буквална истина јер је то створило ауторитет. Римску цркву су основали апостоли.

УТВАРЕ ЂАВОЉЕГ ЈЕЗЕРА

Седели смо око ватре и загрнути у ћебад посматрали немирну игру пламених језика и послушкивали шумове ноћи. Негде, из далека допирала је весела песма брбљивих папагаја уз које се мешало неко чудно пригушено крештање, пуцкетање гранчица, тихо мумлање, отегнуто урликање и досадно једнолично зујање прашумских инсеката.

Ослушкивали смо шумове џунгле, ни сами нисмо били свесни чега смо се плашили, можда притајене звери која се прикрада и чека прилику да некоме забије своје оштре канце, или великих шарених змија што ломе ребра, или дивљих племена што своје жртве везују за ноге и остављају обешене на гранама високих стабала. Бојали смо се необичних прича везаних за експедиције које су трагале за чаробним градом Маном! Спарина, загушљивост од влаге и трулежи која испарава са дрвећа, и ваздух засићен мирисом смоле, нису успели да смање нашу будност јер смо знали где смо се упутили. А упутили смо се као једна већа експедиција од седамнаест чланова, истим путем којим је ишла и експедиција Вилијама Николса, која је такође бројала седамнаест чланова а вратили су се само двоје живих. Њих петнаесторо изгубили су живот на мистериозан начин. О чему се ради?

Мистерија коју у себи и на својим обалама крије Ђавоље језеро стара је колико и прва путовања на јужноамерички континент. Прве стравичне приче о горкој судбини

похлепних Европљана датирају још из оног времена када су шпански освајачи и пустолови почели да пљачкају градове јужне Америке, када су чупали златне плоче које су украшавале зидове храмова и двораца древних Инка.

Но, ипак нису однели све. Свештеници Инка су скупили оно што се могло сакупити и сакрити, а преостали део блага бацили су у језеро Титикака. То је оно језеро на чијим су обалама Индијанци потукли велики број својих богова, белаца са дугим брадама, па су онда богови, наљутивши се на незахвалне Земљане, нестали заувек, одселили се и настанили се на Полинезијска острва. Након тога Инке су се повукле у брда и дубину џунгле. Нико никада није пронашао благо у језеру, чак су задњих година вршена истраживања у језеру и није пронађено ама баш ништа. Једино су остале снимљене траке експедиције које су указивале на свој ужасан крај; сви су говорили да из језера излазе неки људи и иду према њима. Они који су стражарили поред језера, први су нестали. Она двојица која су остала жива и који су били најхрабрији јер су се повукли у џунглу и ту су стражарили, били су сведоци мистериозних нестанака својих другова који су нестајали заједно са својим шаторима и опремом. Ми смо ипак заноћили у џунгли, додуше ништа нисмо ни нашли, ни видели, ни чули, али смо обишли језеро и од тог града није било никаквих остатака, јер се наводно налазио на средини језера на острву. Одмах смо се вратили јер нисмо хтели да заноћимо поред језера и да на својој кожи осетимо да ли су те легенде тачне или нису.

Све је то анимирало Колумбијске научнике и они су одлучили да провере језеро и да одбаце све те измишљене приче. Организована је експедиција коју су сачињавала двадесет и три добровољца, међу њима су била и два из наше групе, два најхрабрија Колумбијца. Археолог и вођа

експедиције Алсид Кабот је још првог дана са три добровољца кренуо чамцем преко језера. Никада се више нису вратили тако да се та задња експедиција завршила трагично и Ђавоље језеро полако пада у заборав.

Биолог Џек Хансон и зоолог Мигуел Дерина тврде да постоји могућност да у језеру живи нека праисторијска неман која ноћу излази из језера и гута људе и ствари и повлачи се одмах без трага у зелене дубине језера. Они своју тврдњу поткрепљују легендом која кружи да су житељи чаробног града Маноа, што је у језеру стајао на златним стубовима, морали да сваког дана дају, као данак змају који је живео у том језеру, више говеда. Када нису давали, змај би се разгоропадио и рушио град и узимао најлепше девојке. Када то више нису могли да издрже напустили су све и отишли у џунглу. Змај је тада уништио цео град. Постоји и друга претпоставка извесног археолога Брика Омтара. Он наимае, тврди да у гудурама које се уздижу поред језера, живи до данас неоткривено племе ловаца на људске главе, које ноћу напада преморене експедиције.

МИСТЕРИОЗНИ НЕСТАНЦИ

Ако сте за тренутак посумњали у досадашње излагање мистерија, са образложењем да се све то дешавало јако давно, да нема очевидаца и да се ослањамо само на старе записе и усмене легенде, онда ћемо прескочити векове и видети шта се то дешава у наше време када има очевидаца на све стране и скоро у свим земљама. Прво ћемо укратко изложити оне најважније и најинтересантније и онда покушати да на све то дамо неко разумно објашњење.

Експедиција Енглеза Скота је нестала 1911. године проучавајући Јужни пол. Тек 1947. године пронађен је његов логор. Пронашао га је адмирал Крузен. Шта је ту било необично да би се нашло на страницама ове књиге? Необично је да тридесет и пет година после напуштања логора од стране Скота у том логору је све било као да је време стало. Ниједна даска, ниједан ексер није зарђао, намирнице у конзервама биле су исправне као да су јуче донете из продавнице. Најчудније од свега је да је испред колибе стајао замрзнут пас. Стајао је у покрету као да је спреман да повуче санке. Зашто није ушао у колибу, зашто није легао. Шта га је тако замрзло, просто конзервисало, много боље него што су мумије рађене. Чинило се као да је Скот овај логор напустио пре неколико дана. Невероватно! Зар заиста да време на Антарктику не тече? Тајанствене силе и закони што на њему владају збуњују научнике. Овде се човек осећа као у неком другом свету. Заправо то је и тачно, где не важе правила живота, где време стоји,

небо се мења, а Сунце се у одређеном ритму рађа и нестаје, тако да у току дана излази и залази неколико пута. Овде ветрови бљештаво светле. У поларним ноћима које трају по шест месеци у години, овде се подижу паклене снежне буре. Људи и пси као избрисани нестају, а онда се изненада појаве као неке лебдеће утваре. Ваздух је препун електрицитета, па се на врховима прстију и на носу појављују пламенови муње.

Пошто пишем о мистеријама не могу да прескочим једну коју сам лично доживео. На неким острвима поред Јужног пола истраживачи су открили земљу покривену живописним цвећем. Било како било, острва са цвећем већ деценијама збуњују научнике целог света. Ту су откривена нека незалеђена језера са топлом водом у којој су се истраживачи чак и купали. Топла језера на Антарктику, просто невероватно. Па и у Европи, на масивима Мон Блана налазе се цветни вртови Талаража и Аржантјеа! Како? Зашто? Зашто биолози већ једном не одговоре на та питања. Можда је томе узрок топла струја што пролази испод наслаге леда.

Многобројни нестанци појединаца; чак су се неки појављивали у сасвим другом времену а разлика у времену бивала је и по сто година, док су други нестајали и појављивали се на стотине километара од свог места нестанка. Постоје званични записи; нестајала су читава села а најкарактеристичније је 1930. године на северу Канаде када је нестало неколико ескимских села. У Шангају у Кини, у Историјском архиву постоји званична документација о историјском догађају који ћу вам сада испричати.

Почетком децембра 1939. године у централним областима Кине владало је панично расуло одступајућих армија са мноштвом избеглица. Јапанци су освојили град Нанкинг пљачкајући и разносећи све што се могло из на-

пуштеног града. Требало је задржати по сваку цену Јапанце да би се прикупиле армије у расулу. Изнад Нанкинга била су валовита брда препуна расутих јединица и избеглица. Пуковник Ли Фу Сие их је на брзину сакупио и организовао јединицу од три хиљаде војника. Са том војном групом утврдио се дуж пута, стварајући тако привремени фронт у дужини од пет километара. Последњу инспекцију целе линије извршио је око четири сата ујутру. Легао је да се мало одмори, а већ у седам сати пробудио га је узнемирени ађутант који никако није могао да ступи у везу са линијом фронта иако су телефонске линије функционисале до пре пола сата! Шта им се десило? Да их нису изненада побили Јапанци? Тешко је у то поверовати јер би се чула пуцњава. Пуковник је одмах са војницима из штаба отишао на линију фронта, али тамо у дужини од пет километара није било ни једног војника у рововима. Оружје остављено, ватра догорела, храна остављена. Нису могли да се предају Јапанцима јер једини пут је био преко моста на дубокој реци, а на мосту су пронашли чету војника која је чувала мост и која ништа није видела а ни чула. У каснијим заплењеним јапанским списима није било ни речи о некој предаји нити се икада појавио и један војник. Где је нестало три хиљаде војника, за свега пола сата колико није функционисала телефонска линија.

Сличан нестанак војника десио се када је у грађанском рату у Шпанији (1709-1714) нестало потпуно опремљених пет хиљада војника који су у маршу стигли до Пиринеја. Ту су поставили своје шаторе и пошли у брда и ту им се изгубио сваки траг. Никада се нису нигде појавили, нити их је организована потера нашла. Ту причу сам желео да проверим у Барселони, у Национално-историјском музеју, где сам пронашао аутентичне историјске податке, али сам добио и препоруку када сам већ ту да погледам у суседној

Андори. Отишао сам одмах у Андору и наишао на скоро исте податке, али мистерија је остала са обе стране Пиринеја.

Генерал Сир Алан који је командовао Британском Осмом армијом, оставио је записан извештај у коме је тврдио да је у октобру 1915. године Прва норфолошка пуковнија са око четири хиљаде војника умарширала у облак из кога никада више није изашла. То се десило код Галипоља у рату са Турцима. Када су 1918. године Турци капитулирали, Британци су тражили од њих да одмах врате ту пуковнију из заробљеништва јер су мислили када су ушли у облак који се спустио до саме земље да су их заробили Турци. Турци су изјавили да никакав сукоб на тој коти нису ни имали са Британцима, па самим тим нису ни видели Британце а камоли да су их заробили.

НЕСТАЛИ БРОДОВИ И АВИОНИ

Наша планета крије тајне које ће још дуго да нас збуњују, јер ми још нисмо довољно упознали Земљу и све њене хирове. Као доказ тој тврдњи је најкарактеристичнији загонетни троугао Флорида-Бермуди-Хаити. У том троуглу већ годинама загонетно нестају читаве ескадриле бомбардера, бродова и једрилица. Не треба заборавити да су са њима нестали и многи људи, једини сведоци тих несхватљивих и запањујућих догађаја.

Када нестане неки брод или авион увек се помисли на неки удес, трагичан пад или потонуће. Али када авиони и бродови редовно нестају на извесним секторима, у пределима света што су тачно лоцирани, онда човек не може а да не задрхти од ужаса и помисли да су све у то умешане неке натчовечанске силе. Од безбројних примера у последња два века навешћемо само неколико ради илустрације.

Петог децембра 1945. године пет бомбардера узлете-ло је из базе Форт Лаудердан на уобичајни рутински лет који траје само око два сата. То је дакле био нормалан рутински лет који су пилоти редовно обављали. Тог дана је било лепо време, што је увек карактеристика свих наста-нака авиона и бродова, да је лепо време. Авиони су не-стали, свих пет, у свим околним базама настала је узбуна и почела је потрага. Један велики хидроавион са читавом спасилачком екипом од тридесет људи са најмодернијом опремом узлетео је у правцу мора. Али за мање од десет минута и он се изгубио, није се одазивао на позиве, на

радио поруке. Једноставно је нестао! Без трага, без позива у помоћ. Одмах је у потрагу кренуло више од стотину бродова и три стотине авиона који су претраживали тај тајанствени троугао. Трагање је трајало две недеље по врло лепом времену али без икаквих резултата. Сада се поставља питање: ко су пирати који киднапују бродове и авионе у близини Флориде? Да ли киднаповање врше летећи тањирри? Јесу ли то дела ванземаљских бића? Можда је у питању и несрећни прелаз из треће у неку другу димензију, или прелаз у неко другачије време од нашег? Атерирања у неком паралерном и невидљивом свету?

Педантни поморски статистичари забележили су да је прво нестао шведски теретни брод „Лота“ који је 1866. године из Гибралтара пловио за Хавану. Нестао је близу северне обале Хаитија. Тог дана било је лепо време као и увек.

Ипак најстрашнији догађај десио се 1880. године. Тада је са Бермуда запловила британска фрегата „Атланта“ са посадом од 250 кадета и морнара. Никада се више није никоме јавила. Нестала је без трага.

Затим се ређају један за другим нестанци бродова, тако да је 1918. године из Барбадоса испловио брод „Киклоп.“ Брод је био последње достигнуће поморске технике тога времена. Био је грдосија, носивости 19.500 тона. Товар је носио за Норфолк, у Вирџинији (САД). Имао је 57 путника и 221 морнара. После само неколико дана нестао је заувек.

Нестанци авиона и бродова се настављају и даље, 1931. године, изгубио се сваки траг у Карипском мору норвешком броду „Старенжер“ и његовој посади.

1950. године нестао је амерички брод „Сандра“. 1963. године нестао је амерички танкер „Мартин Сулфур“ и никада се о њему ништа није сазнало.

Напустимо за тренутак овај загонетни троугао. Кре-
нимо ка југоситочним обалама Јапана, у подручје између
Ајво Циме и острва Маркус у Ђавоље море, како један
рукавац Пацифика називају сви поморци света. Остало је
забележено да је само од 1950. до 1954. године нестало де-
вет великих супер модерних трговачких бродова. Постоје
неке сличности између Карипског и Ђавољег мора прили-
ком нестајања бродова и авиона. За време нестанка увек
је било лепо време. Никада ни један пилот или капетан
брода није позвао у помоћ. У последњим тренуцима на
магнетофону забележеним изјавама сви су говорили са
запрепашћењем у гласу. Никада није пронађен ни један
траг несталог авиона или брода.

Такође једна нерешена енигма састоји се у томе што
су прво почеле приче по морнарским крчмама да круже о
уклетим бродовима, бродовима који плове са мртвом по-
садом или без посаде и њихов сусрет са другим бродови-
ма, овим другима доноси несрећу. Убрзо су те приче до-
биле потврду када је теретни брод „Сорнадо“ наишао на
једрењак који је одавно проглашен несталим. Једрењак се
звао „Марлборо“ и нестао је у једној бури 1890. године а
„Сорнадо“ га је сусрео 1913. године. Шта се са њим од та-
да дешавало, не зна се ни колико је несрећа изазвао? При-
ча о уклетим бродовима или лутајућим „Холанђанима“ ка-
ко их поморци зову рођена је заправо много раније. Према
старим поморским архивама она се први пут помиње кра-
јем шеснаестог века када је холандска флота имала пре-
власт на свим морима. Колико су у то време, а и касније
приче о бродовима луталицама узбуђивале свет и расплам-
савале људску машту, најбоље сведоче многи филмови на
ту тему. Познати сликари посвећивали су многа платна тој
теми, а њоме су се инспирисали многи познати писци и
у свету чувени музичари. Али ни научници ни поморски
експерти нису успели да разреше ту мистерију.

Јавности је мало познато да у Лојдовом регистру постоји рубрика у коју се искључиво уписују бродови који су на мистериозан начин нестали негде на пучини. Известан број тих бродова се поново појављује после низа од више година на пучини, али увек са мртвом посадом или без ње.

Интересантна је прича везана за један перуански брод „Франциско Морено“ који је пронађен на Пацифику 1921. године. Иако је брод нестао седамнаест година раније, у једној пећи на њему још је горела ватра.

Такође је интересантна прича о уклетом броду „Мери Челесте“ који је пронађен после дванаест година лутања код Азурних острва. На њему није било живе душе изузев једног црног мачка, наравно живог! Брод је напустио њујоршку луку 5. новембра 1872. године. Натоварен сандуцима пића упутио се за Кубу, тачније Хавану. Брод је примећен 5. децембра негде испред Ки Веста, најјужније тачке САД, које је познато склониште гусара и место где су живели гусари. Када су други бродови пришли броду који се беживотно љуљашкао на слабир таласима, на броду није било ни једног морнара. Све је било на свом месту, роба и залихе хране били су нетакнути. Отпала је сумња побуне, јер је оружје било нетакнуто, такође ни гусари нису ништа урадили јер све је било нетакнуто, отпала је и могућност бродолома. Једноставно све је било на свом месту само посаде није било и никада се нигде није појавила а мачак није могао да објасни шта се десило са људима.

У марту 1932. године свет је потресла још једна прича о уклетим бродовима. Те године је на једном малом острву пронађен морнар Тед Контицер, који је посади америчког брода „Дијабло“ која га је пронашла испричао невероватну причу. Он је као морнар пре три године пловио на трговачком броду „Изабела Кејн“ који је носио товар

памука. Једног дана на пучини десило се нешто чудно, читав брод је бљештао у жарко црвеној светлости. Када је погледао према пучини, према броду се ваљала нека бљештава светлост, нека кугла налик на Сунце. Освестио се на неком пустом острву где је провео три године док га нису пронашли.

ТАЈНЕ МОРСКОГ ДНА

Нигде на свету нисам видео тако чаробна јутра као у Полинезији. Сунце се рађа врло рано у облику огромне ватрене кугле која дуго израња из азурно плаве морске пучине нудећи раскошну лепезу пурпурних боја. И све у тим фасцинирајућим тренуцима, на разбацаним пацифичким острвима делује нестварно; и препланули домороци што хитају ка пенушавај морској обали и витке палме што пркосе небу, и дрвене колибе, и птице у лету, и зверињи урлик, и земља и море.

.Све заправо гори у калеидоскопу необичних боја излазећег сунца, подсећајући неодољиво на нестварни приказ из научно фантастичних филмова на некој удаљеној планети.

Најјужније и најлепше острво у том необичном поднебљу, где међу шездесет хиљада староседелаца живи само пет стотина белаца, зове се Тангатабу.

Већ знамо да су се у богове који су створили царство Астека, Маја и Инка разочарали, и да су их напали на обалама језера Титикака и велики број њих побили. Богови су се повукли преко мора где су се настанили на Полинезијским острвима. Чак и данас они имају своје потомке који су беле пути, плаве или црвенкасте, риђе косе који живе са домороцима мрке пути.

Тај траг је лако доказати, али на тим острвима међу тим белцима постоји легенда о „златним људима“ црвене косе који су се једног јутра довели „Ватреним куглама“ с

неба и нестали у океану. Ту мистерију наука до данас није чак ни покушала да реши, јер се сконцентрисала на истраживање космоса а не морских дубина.

Одувек се у мору чула нека бука, што су домороци тумачили као да богови у морским дубинама праве своје градове. Откуда овде такве легенде тешко је објаснити. Но, једно је сигурно, у овом крају су се у прошлости збивале чудне ствари. Тако је у историји остало забележено да је острво Фонуафо, које се налази недалеко од Тангатабуа, 1885. године заиста изронило из мора, да је после неколико година поново потонуло, да би се јавило поново тек 1927. године. Легенде кажу даље да су богови излазили из мора на својим ватреним куглама само онда када су желели да потопе неко острво.

Ако одемо на други крај света, видећемо да у ирским легендама постоји мистериозно острво Бразил које је регистровано 1452. године код Ирске, да се затим у 18. веку региструје близу Северне Америке, затим поново се враћа на своје место, на обале Ирске. Такође постоје старе келтске приче о девет малих острва што се сваке седме године издижу из мора и да су на њима виђена нека човеколика створења.

Шта заправо знамо о мору? Да ли смо га потпуно истражили? Какве загонетке, коначно, крије морско дно у дубинама које ни најмодерније атомске подморнице и амфибије још нису успеле да посете. Колико има истине о боговима, необичним бићима, што су дошла у ватреним куглама са неба? Зар не би требало да схватимо озбиљније истраживање Сер Чарлс Лауфтона, енглеског чувеног природњака, који је у свом извештају Краљевском институту за океанографију у Лондону, доказао да је успео да на четири хиљаде метара испод површине Антлантика сними јасне трагове стопала неких двоножаца. Нису ли

то можда отисци „богова мора“ који се често спомињу у легендама?

Идеја о животу људи под морем у специјално изграђеним грађевинама није нова. Сетимо се да су међу плановима „Појседонових коњаника“ тајне нацистичке организације, која је бројала петнаест хиљада чланова, налази нацрт подводног града из којег би се могло владати широким воденим просторствима. У нацрту су предвиђени и специјални уређаји који би рецимо, потапањем америчке или руске атомске подморнице кондензовали нуклеарну енергију довољну за потребе целог града за следећих пет хиљада година. Завршетак рата је спречио нацисте да то остваре.

Да легенде нису без основа, потврдио је амерички експерт за морску флору и фауну али се све то већ држи годинама у најстрожој тајности. Он је са групом својих сарадника у марту 1962. године, на морској обали Тасманије, пронашао необични организам који заправо није био ни биљка ни животиња. Тело тог загонетног организма било је чудног облика, дугачко седам метара а широко шест метара, покривено неком врстом крзна без очију, без уста и скелета, отпорно на ватру и хемијске супстанце. Вероватно одатле датирају дечије приче о Тасманијском ђаволу. Амерички природњак дошао је детаљним испитивањем до необичног закључка. Организам који је подсећао на гуму није састављен по било којој до сада познатој формули, већ је изван сваке стандардне класификације. О чему се заправо ради? Није ли поменути мистериозни организам избачен из мора на којима су снимљени трагови стопала двоношца! Разумних двоножаца, или?

Море је по много чему налик на космос, што га више испитујете, откривате све више тајни! Морске дубине су својеврсна мистерија и данашњег времена. Најневерова-

тнџе приче које су колале светом последњих неколико векова биле су, као по неком правилу везане за море. Море и океани непрестано „гутају“ бродове, нестају подморнице, појаљују се неидентификовани пловехи објекти и изнад и испод површине. Зато није ни чудо што многи људи тврде да се у морским дубинама налази база мистериозних летећих тањира.

Присетимо се вести које су до нас доспеле средином фебруара 1960. године. Тих дана, посаде бродова Нуево, хиљаду и триста километара јужно од Буенос Ајреса, приметили су неколико мистериозних подморница. Одмах је дат аларм, у залив су бачене челичне мреже и пошто подморнице нису хтеле да се идентификују, у помоћ су позване и америчке снаге. Пошто се мрежама које служе за лов на подморнице затворио залив тако да нико није могао да изађе из залива. 17-тог јануара аргентинско министарство иностраних послова предало је ноту амбасадорима двадесеттрију земаља, са питањима да ли нека од непознатих подморница припада флоти њихових земаља. Одговор на ову ноту гласио је негативно. За то време аргентински и амерички стручњаци затворили су залив Нуево према отвореном мору. Затим је упућен позив неидентификованим подморницама да се предају и изађу на површину. У противном употребиће се специјалне дубинске бомбе. Пошто одговора није било неколико часова одјекивале су дубинске бомбе у заливу Нуево. Али све је било узалуд. Када су подигнуте челичне мреже, ниједна мрежа не само да није била пробијена него није чак ни оштећена. Подморнице су нестале без трага. Уређаји које су Американци донели са собом регистровани су мистериозне подморнице, после бачених бомби регистровани су да подморница једноставно нема. Да ли су имале способност да се крећу кроз дно, кроз копно никада се неће сазнати.

После извесног времена све се то опет поновило али сада у Карипском мору, Американци су бацили неколико тона дубинских бомби без упозорења, али све је било узалуд. Септембра 1960. године Аустралијски ратни бродови установили су у близини Сиднеја, на дубини од само 150 метара, присуство непознате подморнице. Било им је исувише лако да је заробе, то су и покушали али је она једноставно нестала на просто несхватљив начин.

И онда се догодило нешто што је потресло целу Америку, као да се неко шегачио са Американцима зато што су притекли у по моћ Аргентини у уништавању мистериозних подморница. У самој њујоркшкој луци непозната подморница се сударила, боље рећи намерно се показала и оштетила огромни танкер „Алкаид“ и нестала без трага.

Исте године или мало касније на разним поморским меридијанима у Тихом океану, Индијском океану, на Атлантику, око Бермуда, око Хаваја виђени су мистериозни пловећи објекти који не припадају ни једној држави наше цивилизације. Нису увек били баш мирољубиви, 12. фебруара 1959. године, јужно од Њуфаундленда неко или нешто је пресекао дебеле и добро обезбеђене поморске каблове. Четири године касније изненада је потопљена америчка подморница „Треше“ која је крстарила Атланским океаном! Како је потопљена? Ко ју је потопио? Зашто није звала помоћ?

Не само легенде него и археологија потврђују да је на острвима дуж Санта Барбаре живела нека ишчезла раса. И сада се поред тих острва јавља један необичан феномен, из не тако удаљеног мора, попут неког сигнала, још увек са времена на време, букне пламен разноликих боја!

Исто тако недалеко од Кумамота на јапанском острву Кијушио, сваке године у ноћи између 31. јула и 1. ав-

густа, догађа се заиста необична ствар. Чим зађе сунце, и околину покрије блага тама, са морског дна почиње да избија нека магична светлост наранцасте боје, која траје све до првих сунчевих зрака. Пошто наука не даје никакво објашњење, онда морамо да прихватимо неке легенде, где нама нека непозната цивилизација из космоса, која је некада настањивала морско дно на земљи, на тај начин жели да нам нешто каже! Можда како је дошла и где се сада налази? Или пак нешто друго? Некако у исто време пилот Јокомо Шиу враћао се у своју базу када је изненада, изнад Ошима, јужно од Токија, приметио нешто стравично испод њега. Море се одједном отворило, испод њега и уз муклу експлозију из морске пене виноуло се нешто налик на сребрни диск. Јавио се бази и рекао шта је видео и питао шта да ради. Речено му је да летећи објекат прати на одређеној раздаљини и чека даља упутства. Летелица је почела да мења боју, од јарко црвене прешла у наранцасту и нестала муњевитом брзином.

Како је недавно јавила јапанска агенција Кјодо, јапански биолози већ одавно раде на конструкцији вештачких шкрга, које би човеку омогућиле да буде под водом без ограничења, као риба. Успех није изостао па је недавно ова конструкција испробана. Том приликом први човек који је истински дисао на „шкрге“ провео је под водом читавих пет сати, удишући искључиво кисеоник издвојен из саме воде. Вештачке шкрге ни мало не личе на природне; то је, уствари, херметички затворена комора, опремљена батеријом плоча од силикона. Кисеоник које ове плоче упијају из воде, сада већ у гасовитом стању доспевају унутар, у комору, одакле га човек нормално дише!

Судећи по овим експериментима нисмо далеко од времена када ће човек заронити у мрачне дубине мора како бисмо доле градили предивне градове. Ако то можемо ми,

зашто то није и могла нека далеко технички савршенија цивилизација која нас је посетила у давна времена?

Открића до којих долазе археолози и природњаци то донекле и потврђују. И још нешто, тешко је уопште тврдити да тренутно на земљи живимо једино ми. Јер како објаснити појаву летећих тањира, тајанствених пловећих објеката и необичних сигнала са морског дна, за које је утврђено да су вештачког порекла?

Ако легенде и предања могу да послуже као веродостојни показатељи, онда је заиста много доказа да су нашу планету посетили гости из свемира.

На јапанском острву Хокаидо и данас живи легенда о путницима који су дошли са неба у блиставим чамцима и необичним бићима од којих су домороци научили безброј корисних ствари.

18. јула 1954. године како је писао један од најтиражнијих листова Земље излазећег сунца „Јапан Тајмс“ посада једног јапанског брода забележила је заиста необичан феномен. Када је брод пролазио источно од Сахалина, са морског дна почеле су да допиру потмуле експлозије које су одјекивале у правилним временским размацима. Зашто су се експлозије чуле у одређеном ритму, попут сигнала? Још једна посада регистровала је детонације у тренутку када је пролазила недалеко од острва Кокоандо, и другом делу наше планете, у Северном леденом мору. Исто то су тада слушали и морнари једног совјетског брода чији је капетан поднео званичан извештај о том догађају. Неки совјетски научници су тврдили да се те експлозије чују када летећи тањир прелази из мање у веће брзине, и да заправо не постоји пробијање звучног зида само на једном нивоу.

Само да се још једном подсетимо симпозијума у Мексико Ситију где је познати мексички палеонтолог и археолог Монтез донео аутентичне доказе да нисмо сами живели на земљи! Цео регион између река Џајла и Сент Џон - каже Монтез - покривен је рушевинама спаљених градова и кратерима проузрокованим ватром, довољно врелом да истопи сваку стену и метал. Даље, ка северо-западу пустиња се завршава у подножју планине Шаста, за коју је изнео доказе да је била настањена директним бићима из свемира! Постоје очевици који тврде да су у планини видели мистериозне светлости и чудна створења у близини.

Такође изнео је нешто што се увек може проверити, да на малом бразилском острву Леносос, живе „деца месеца“. Ти људи се сакривају од сунчевих зрака и живе практично само ноћу. Зашто наука није заинтересована да испита тако очигледне доказе, или зна и само ћути о томе из неких нама сасвим несхватљивих разлога.

Колико наука није заинтересована за откривање истине и колико дуго живимо у заблудама најбољи је можда пример, откривање Америке.

Опште је прихваћено мишљење да је континент Америка добио име по хришћанском имену Америга Веспучија, богатог трговца из Севиље, који је пловио до новог света 1499. године, седам година након Колумба. Такође се верује да су многи Европљани и Азијати доспели на континент много пре ових познатих експедиција које су финансирали Шпанци. Претпоставља се да су темплари отишли у потрагу за земљом испод вечерње звезде коју су знали као „Мерика“.

Њих су 1307. године прогласили за јеретике, имали су одличан мотив да напусте стари и пронађу Нови свет.

Њихови навигациони магнетски компаси и астролошке мапе биле су довољне да остваре тај пут.

Све то наводи да су неки од темплера једрили према западу у непознато, виорећи своју поморску заставу на којој се налазила лобања са прекрштеним костима. И да су пронашли земљу западне звезде сто осамдесет година пре Колумба. За такву претпоставку потребни су и докази. Одговор, односно докази за такву тврдњу налазе се у Шкотској. Близу Единбурга налази се сеоце Рослин, где се налази Рослинска капела. Увидом у историјски музеј у Единбургу сазнао сам да је Рослинска капела саграђена 1441. године. Цела унутрашњост грађевине је украшена дуборезом масонског и ботаничког значаја. Све греде и стубови су прекривени мотивима различитих биљака. Међу биљкама се налази алоја кактус и кукуруз. Колумбо је дошао на Бахаме 1492. године, Порторико 1493, на Кубу 1494. године. То нам говори да је неко пре њих видео кактусе и нацртао их овде. Питање је само ко?

ЛЕТЕЋИ ТАЊИРИ

Летећи тањири почињу да се појављају од 1946. године, зато ћемо да набројимо неколико најкарактеристичнијих примера.

Амерички пилот Кенет Арнолд добровољно се јавио за једну рутинску акцију потраге, коју је је 10. јуна 1947. године организовала Америчка војна авијација УСАФ, након нестанка једног транспортног авиона. За време повратка у базу угледао је изнад Стеновитих планина девет летећих објеката како клизе у правилном размаку. Кенетов извештај натерао је министра да о читавом случају обавести тадашњег председника Трумана. Тада је први пут формирана специјална комисија коју је држава држала у тајности, али не за дуго. Већ почетком јануара 1948. године амерички ваздухопловни официр Томас Мантел погинуо је у тренутку када се његов авион сударио са непознатом летелицом, облика изврнутог тањира.

Шта се догодило требало је да утврди комисија у пројекту Плава књига која је дата у искључиву надлежност УСАФ-а, а за руководиоца је постављен Едвард Рупелт. По завршетку књиге Едвард је извршио самоубиство, а иста судбина задесила је и остале чланове који су умирали од инфаркта један за другим.

Нуклеарни физичар Стантон Фридеман први је указао да сматра да летећи тањири долазе ван Сунчевог система. Тамо постоји нека звездана федерација, изузетно развије-

на, која жели да испита примитивно друштво као што је наше, које је почело да се пробија у космос и да га осваја.

Енглески нобелобац Франсис Крик је на основу испитивања камења донетог са Месеца утврдио да постоје жива бића ван Земље.

У научним круговима добро се зна да су „Аполо 12“ и „Аполо 15“ имали мистериозну пратњу и за њих је везана теорија о „добродошлицы“ коју је неко или нешто послао из свемира у време када је први Земљанин ступио ногом на месечево тло. Али нажалост та порука све до данашњих дана није дешифрована.

Астронаут Гордон је 1966. године након успешног лета у капсули „Демини 11“ тврдио је да је видео, и снимио камером у боји, непознату летелицу.

Након катастрофалних атомских бомби које су 1945. године означиле крај Другог светског рата, наша планета је изашла из безличне свемирске анонимности. За њене бучне становнике заинтересовала се нека далеко супериорнија цивилизација, која је послала своје извиднице да прате развој живота на Земљи, и управо од тада се појављују летећи тањери.

Када је у САД лансирана прва ракета В-2, дакле далеке 1948. године, један неидентификован летећи објекат који је био у облику диска, летео је упоредо са ракетом и обишао је око ње. Летећи диск видео се догледима од самог старта, телескопима и забележили су га и радарима.

Радио аматери широм света, који су преко својих пријемника 21. јула 1969. године пет сати пратили дијалог између контроле лета у Хјустону и посаде историјског „Аполо 11“ на Месецу, једног тренутка чули су запањени глас Нила Амстронга: „Видим необичне ствари... Боже мој па овде су и други астронаути! Видим огромне пред-

мете! Изгледају као свемисрски бродови! Гледају нас. По-ређани су на другом рубу кратера! Посматрам их.“ Истог тренутака Контролни центар у Хјустону је прекинуо везу са „Аполом 11“. Зашто?

Требало би сада да се подсетимо изјаве мајора Патри-ка Паурса, тадашњег директора Програма за васионски развој Армије САД, који је говорио о освајању месеца. Он је истакао да први људи који ступе на месец, треба да буду спремни да тамо затекну неку цивилизацију.

Следеће године, децембра 1962. године на скупу Аме-ричког ракетног друштва у Лос Анђелесу, саветник Ору-жаних снага за питања живота ван земље, егзобиолог др Карл Саган је изјавио да човечанство мора бити спремно да се суочи са вероватноћом да су нас интелигентна бића из свемира већ посетила и да она имају или су имала базе на супротној страни Месеца. Он је вероватно имао у виду сазнања до којих су дошли астрономи почев од 1879. го-дине када су на месечевој површини учавали заобљене беле, полулоптасте објекте који су мењали места, односно кретали су се.

Додајмо још један феномен из 1961.године када је совјетски астроном Николај Козирјев изјавио да је на Месечевој површини опазио нешто што светлуца из кра-тера Аристархус! Вулканска активност на беживотном месецу? Немогуће! Козирјевљев извештај су потврдила и четворица америчких астронома који су 29. октобра 1963. године из опсерваторије Ловел опазили два грозда јарке светлости северно од кратера Хердотус. Месец дана ка-сније 27. новембра, црвене тачке су нестале са свог пр-вобитног места и груписале се око јужног отвора кратера Аристархус, исто оно што је видео и Козирјев пре две го-дине.

Први летови на Месец имали су задатак да објасне ове појаве. Првих шест „ренцера“ стигавши на Месец мистериозно су нестали не пославши ни једну слику. Тек седма летелица је послала 4320 фотографија изванредне јасноће. На некима од њих лепо су се видела два велика бела, грудваста објекта у једном удубљењу, али је несхваћиво брзо све то повучено из штампе.

Један од најпознатијих *уфолога* на нашој планети Френк Едвардс први је, крајем јуна 1962. године објавио детаљан извештај о пет свемирских совјетских жртава. За нас је интересантан случај мушкарца и жене који су избачени у орбиту из Бајконура на Аралском мору, 17. фебруара 1961. године. Тог и следећег дана станице за радио праћење у Усали, Бохуму и Торину, између осталог забележили су и њихов последњи разговор: „Ево. Ево нечега! Овде је нешто!“ За тренутак на везама су владале неке необичне сметње, онда је мушки глас наставио: „Ја ћу га дохватити и чврсто држати, тешко је, ако се не извучемо свет никада неће сазнати о овоме!“ Нису се, нажалост, извукли и свет никада није сазнао шта се дешавало.

У архиви Националног Комитета за испитивање појава у ваздуху налази се и фотографија званичног дневника са уређајима за праћење из Кејп Кенедија у Флориди од 10 јануара 1951. године. Главни програм тога дана био је испаливање ракете „Поларис“. Док се „Поларис“ пео, изненада је добио сапутника који је од ракете био дупло већи. То су забележили радари па се могло видети чак голим оком.

Извљачим сада документе везане за случајеве геодетске сфере „Ана“ и комуникационог сателита „Телстар 2“ који су својевремено збуњивали научни свет на нашој планети. „Ана“ је лансирана у орбиту у октобру 1962. године и била је опремљена са четири бљештава светла

да би лакше снимала величину и облик земље. Сателит је два месеца стално снимао и онда се одједном прекинула веза. Престао је да функционише, светла су се угасила а инструменти престали да раде и шаљу податке на Земљу. Када је читав случај почео да пада у заборав и „Ана“ је била отписана, одједном у августу 1963. године почела је изненада да поново радио. Сличан случај догодио се и са америчким комуникационим сателитом „Телстар 2“. Сателит је избачен у орбиту 7. маја 1963. године и савршено је функционисао све до 16. јула када је престао да функционише. Само три дана од оживљавања „Ане“ оживео је и „Телстар 2“ и наставио нормално да ради. Зашто су сателити ућутали? Да их није неко или нешто у међувремену проучава? Да можда њихови инструменти нису „смели“ да забележе нечије присуство, или да нешто сниме.

Када је 30. априла 1962. године пилотирао мајор Џо Вокер авионом Х-15 са камерама постављеним на задњем делу авиона, установљено је да је он био праћен са пет летелица у облику диска.

За време лета „Џеминија 8“ у априлу 1964. године придружила су му се четири контролисана летећа објекта.

Када је прослављени мајор Гордон Купер у мају 1963. године правио задњи круг око наше планете, збуњено је јавио станици за праћење у Мукеи, недалеко од Порта, у Аустралији, да га прати неки зеленкасти предмет.

Док се „Џемини 4“ у јулу 1965. године, налазио на двадесетој орбити око земље, контролу лета у Хјустону, обавестили су астронаути Џемс Накс и Едвард Вајт о приближавању сребрнастог летећег објекта.

И астронаути Јонг и Колинс видели су два летећа тела која су подсећала на цилиндре и повремено су зрачила пулсирајућом зеленкастом светлошћу, пролазећи поред њихове капсуле „Џемини 10“.

Сонда „Маринер 9“ на путу до Марса срела је такође загонетно светлеће тело које ју је великом снагом скренуло са предвиђене путање. У Хјустону су васионски стручњаци уложили много напора да је врате на праву путању.

Сада моје набрајање, које сам прено из архиве Националног комитета за испитивање појава у ваздуху за одбрамбени временски период од 1965. године, да завршим нечим што је видело више милона људи. Приликом директног телевизијског преноса са „Апола 12“ тајанствена летелица је снимљена и видели су је милиони телевизијских гледалаца широм света. Мистериозни предмет пресрео је „Аполо 12“ када се враћао са месеца. Тачно у 11 часова и 47 минута по средњеамеричком времену, 24. децембра, када се капсула са астронаутима налазила изнад Индијског, океана Чарлс Конрад је јавио да су опет угледали неидентификовани летећи објекат који је бљештао јаком црвеном светлошћу

Посматрања и праћења показала су да се НЛО-и понашају веома разумно. Лете у одређеним формацијама и врло често их региструју над аеродромима, атомским станицама, централама и новим техничким постројењима.

Када је тако очигледно да они постоје поставља се логично питање, зашто се НАСА држи тако тајанствено, зашто ћути? Које одговара да летећи тањири и даље остају најчуднија мистерија савременог човечанства?

Да ли Владарима из сенке, да ли Ватикану? Ако би то прихватили као чињеницу, онда би добили и доказ да наше Сунце није једина звезда способна да подржава и развија живот. То би свет окренуло наглавачке.

Ако смо констатовали да НЛО постоји, сада се јавља следеће питање, одакле долазе? Ако проучавамо легенде

старих народа све оне тврде да долазе из ваздуха, из свемира. Без обзира на дневну политику, коме шта одговара, или на Цркву као једну догматску целину, научници из целог света труде се да одгонетну да ли смо сами у космосу. Полазе од претпоставке да нисмо сами и зато покушавају да успоставе контакте са другим цивилизацијама.

Шкотски радио-астроном Данкан Лунаи верује да сателит „Црни принц“ чије је постојање утврђено 1966. године, емитује када до њега доспеју радио сигнали са земље. Он се такође налази у орбити Месеца и увелико смета да сигнали са Земље продру дубље у свемир. Тај необични и загонетни кибернетички апарат већ годинама враћа све сигнале које емитујемо у том правцу. Данкан Лунаи верује да је дешифровао део поруке коју емитује „Црни принц“. Она гласи: „Наш брод налази се у орбити поред вашег Месеца. Ми смо из сазвежђа Волар, звезде Ипсилон. Ми живимо на шестој планети бројано од центра нашег система. Имамо два сунца и један месец.“ Ту се порука прекида. Направљена је нека грешка намерно да бисмо ми морали да је откријемо и докажемо колико смо интелигентни.

Поред логичније хипотезе да летећи тањира долазе из космоса није на одмет да споменем и претпоставку која има своје следбенике у научном свету, да НЛО имају своју базу у Калифорнији - у Долини смрти. Она је стварно необична, као да не припада нашој планети. У њој влада температура од 70-80 степени целзијусових. Окружена је злослутним планинама које од памтивека носе стравична имена: Врата пакла, Погребни врхови, Ђавољи кланац, Мртва река. У једном делу ове долине диже се велики број стена које саме шетају! Долина смрти је позната по киши која никада није успела да дође до дна, већ на неких 700 метара висине испари, претвори се у пару. Многе екс-

педиције које су испитивале ову долину никада се нису вратиле. Она је препуна камуфлираних амбиса, који су прекривени жућкастом земљом на којој не расте ништа. Неки уфолози тврде да су базе НЛО-а на дну тих замки. Свему томе можемо да додамо и легенду са Исланда, која каже да се кроз тајни отвор на вулкану Хекла може доћи у подземне градове где живе потомци једне старе и нестале цивилизације. Десет хиљада година пре наше ере становници фантастичне Атлантиде прибојавајући се катаклизме изградили су у унутрашњости Земље систем тунела дугих 2200 километара. Ту су нашли спас за време земљотреса, а касније и за време потопа, најдаровитији мушкарци и жене. Они су конструисали летеће тањире којима посматрају живот на земљи.

Можда су летећи тањире времеплови, из којих нас наши прапрауници или прапрадедови свеједно, забављајући се на наш рачун, на рачун наше неупућености, пажљиво посматрају. Тој се могућности може приговорити да је нарушен временски редослед узрока и последица, јер ту последица претходи узроку. Зашто не бисмо посумњали у тако нешто, на овом степену науке то је немогуће, али ако се јави сумња наука ће свакако напредовати много брже него што можемо и да замислимо. Уколико је све ово практично неизводљиво, онда су отворена врата свим бесконачним противречностима. Шта би се догодило, на пример, ако би праунук убио свог прадеду. Да ли би се он опет родио? Изгледа сулудо са аспекта данашње науке. Али шта ако је тачно оно што тврди професор Ј.А.Вилер добитник значајне медаље „Алберт Ајнштајн“ један од проналазача хидрогенске бомбе. Он тврди да упоредно са нашим универзумом постоји и други универзум, Суперпростор, из којег су разумна бића већ одавно открила начин за посећивање у „трен ока“ нашег универзума. У Суперпростору,

како тврди Вилер, не постоје простор и време! У том тешко схватљивом свету све се догађа истовремено и одмах. Сваки се покрет збива тренутно, јер у овом универзуму путник је оставио простор и време иза себе. Где се налази тај Суперпростор, како се улази у њега? Где почиње и где се завршава? Када наука достигне такав степен да ће моћи да прати летеће тањире, онда ћемо и схватити како се улази у тај Суперпростор одакле вероватно излазе летећи тањире. Тада би нам Суперпростор омогућио да брже од светлости стигнемо из једног дела нашег универзума у други део. Наши би се свемирски бродови увукли пратећи летеће тањире у најближу рупу и кроз Суперпростор стигли до неког другог сунчевог система где би поново изашли из рупе и то би уствари био временоплов, којим бисмо ишли у будућност и у прошлост по жељи.

Научник Маркони је 1899. године послао у космос слово „Б“ морзеовом азбуком. После двадесет и две године, 1921. године примљен је на Земљи морзеов знак „Б“. Такође последњих дана 1901. године Маркони је послао своју прву бежичну поруку преко Атлантика. То је била шифра слова „Ц“ и сигнал је био много јачи него они које је слао раније. Време од децембра 1901. до августа 1924. године када је слово „Ц“ дошло из васионе, само је за неколико месеци дуже од периода од двадесет и две године. Да ли је то случајност?

Од 1924. до 1946. године када су се појавили летећи тањире дели нас двадесет и две године. Значи ли то да је неко ко је удаљен једанаест светлосних година од нас, за све време јављао да нас чује? То би могла да буде звезда Ипсилон Еридани која је удаљена од земље 10,8 светлосних година.

Тесла је такође 1899. године слао серије правилних импулса радијације на подручје високе фреквенције са

снагом од много милиона волти. Они су били регистровани на звезди Алфа Кентаури која је од земље удаљена 4,3 светлосне године. Одговор чекан девет година стигао је 1908. у облику свемирског брода, који је нажалост експлодирао изнад сибирских шума 1908. године.

Научници су оптимисти. Фотонска ракета ће једног дана остварити ту невероватну брзину, а тада оно што ми називамо време, готово да неће постојати за њену посаду. Претпоставимо да се фотонска ракета креће константним убрзањем од десет метара у секунди, онда би за 365 дана лета достигла брзину светлости. У тој летелици до Проксима кентаури лет би трајао шест година, али само за посматраче на Земљи! За посаду би трајао по закону релативитета, само три године! Што је циљ у космосу даљи релативна брзина фотонске ракете је већа, а истовремено се повећава разлика између сопственог и релативног времена. Пут до центра наше галаксије за посаду брода трајао би двадесет година, а за посматраче на земљи 60.000 година. Пут до границе свемира, ако је уопште има, за посаду би трајао само 42 године, а Земља би за то време остарила равно дванаест милијарди година.

Вероватно најстарији записи о изванземаљским посетиоцима откривени су у планинама кинеске покрајине Хунаи. Цртежи урезани у гранит, стари су четрдесет пет хиљада година, а приказују необичне ликове, васионске летаче, како стоје на ваљкастим летећим објектима!

11. октобра 1492. године у десет сати, шетајући палубом „Санта Марије“ Кристофер Колумбо је угледао „светлуцање у великој даљини“. Светло на небу је шетало, нестајало па се опет јављало а за све време мењало је сјај и јачину.

На дугој листи људи који су од заборава отргли појаве необичних летећих тањира и бића из свемира, налази се и

Гетеово име. У својој шестој књизи аутобиографије описује сусрет са необичним бићима, која су по својој прилици били Свемирци.

Године 1897. примећене су чудне летелице јарке црвене боје. На небу изнад Сакрамента, Сан Франциска, Њујорка, Чикага и Канзас Ситија. У исто време Јосе Бонила, мексички астроном с опсерваторија Затекас, посматрао је Сунце када га је запањила појава читаве армаде чудних летећих објеката. Бонила је избројао скоро сто педесет летелица, док су у непрекорном реду пролазиле испред Сунца. Ову необичну појаву успео је да фотографише.

Да се ванземаљске летелице појављују и дан данас најбољи је доказ догађај који се одиграо маја 1971. године за време лета ДЦ-9 немачке авиокомпаније „Атлантис“. Након што је са групом туриста узлетео са Дубровачког аеродрома јавили су загребачкој обласној контроли летења да је непозната летелица облика диска управо пролетела испод њих. Питали су да ли на тој маршрути лети можда још неки авион. Тог тренутка на дужности су били контролори Марко Доган и Томислав Карнер. Добили су одговор: „Не, само сте ви“. Одмах затим позвала их је контрола летења из Будимпеште и питала да ли имају пријављен неки авион који иде према Будимпешти. Одговорили су да немају, али су им скренули пажњу да на радару прате неки неидентификовани објекат. Мало касније југословенски контролори летења приметили су како се са аеродрома у Будимпешти дижу са земље два авиона, по процени била су то два МИГ-а која су пошла у сусрет том неидентификованом објекту у сусрет. Само тренутак касније југословенски контролори су на екрану видели како су се та два авиона поклопила са тим трећим и нестали су сви са екрана. У Мађарској је објављено да су им нестала два авиона, вероватно побегла у неку западноевропску земљу.

Прекаљени амерички војници у Вијетнаму су огуглали на неочекиване ствари за време дугих година ратовања у џунгли. Али, оно што је 40.000 људи доживело 19. јуна 1966. у логору На Танг памтиће као шок свог живота - и то шок који је дошао са неба. Неколико стотина њих било је напољу и гледало филмове на тек добијеном кинопројектору, кад је одједном, из чиста мира, забљештала снажна светлост. Најпре су помислили да је пожар који се повремено појављује, а онда су схватили да то није. Кретало се час врло споро, а час необично брзо. Неки од пилота борбених авиона су проценили да се светлост налази отприлике на око 8.000 метара изнад земље. Затим је настала паника јер се светлост устремила на њих и зауставила на 150 до 200 метара изнад земље. Читава долина и околна брда су обасјани као усред поднева. Све је било осветљено. Онда је почело да се диже и нестало је за неколико секунди. Оно што их је шокирало било је то да када се то тело поново појавило, настао је мркли мрак и у логору је све стало. Искључили су се сви генератори и угасили су се сви мотори авиона и аутомобила који су радили.

ДА ЛИ СМО У КОСМОСУ САМИ

Деценијама су људи који су тврдили да су видели неидентификоване летеће објекте исмејавани и сматрани лажним будалама. Ипак опажања НЛО-а су се низала. Свака година доноси све више доказа поузданих и угледних очевидаца. Њихове изјаве стижу са свих меридијана глобуса. Нису то само обични грађани. Немачка филмска звезда Елке Зомер, која је касније прешла да живи у САД, је 1978. године у врту своје куће у Лос Анђелесу видела сјајну наранџасту лопту, пречника 7-8 метара, како се претвара у плаву. Сијала је и пловила небом попут великог месеца.

Боксер Мухамед Али је био на јутарњем тренингу у њујоршком Централ парку када је сусрео НЛО. Било је то 1972. а славни шампион је тим поводом рекао: „Подсећало ме је на велику електричну сијалицу на небу“.

Сер Ерик Гејри, премијер карибског острва Гренада, је 1978. године безуспешно покушавао да од Уједињених нација издејствује покретање званичне истраге о НЛО-има. Тврдио је да је и он сам видео један.

Најчувенији очевидац НЛО-а био је Џими Картер, који је још као гувернер Џорџије 1973. седео на својој веранди са још двадесеторо људи, после једне званичне вечере у Томстауну, када су сви по његовим речима видели НЛО који је био величине Месеца и неколико пута мењао боју од црвене у зелену. Касније, када је постао председник САД, наредио је покретање истраге о НЛО-има и одобрио 20 милиона долара у ту сврху.

Милиони људи тврде да су видели летеће тањире. Неки од њих чак мисле да су имали блиске сусрете. Има безброј књига у којима се појављују многи који тврде да су имали сусрете са ванземаљцима али ми те појединачне случајеве у овој књизи нећемо обрађивати. Има људи који одједном схвате да не могу да објасне извесне „празнине“ у свом животу. Многи су те изгубљене сате или дане оживели тек под хипнозом, а њихове сензационалне приче постају стварност овога света.

Обично се мисли да су НЛО-и феномен модерног доба. У ствари, научници и астрономи су регистровани неobjашњиве objекте на небу много векова раније. Све док човек није успео да полети, није ни могао да има јасну представу о пореклу тих objеката. Данас нам нова сазнања о васиони и летови у свемир пружају могућност за нова objашњења старих опажања и нове одговоре на неке од најзагонетнијих тајни у историји.

Ако су светски владари и оружане снаге избегавали одговоре када су у питању људски губици у покушајима борбе са неидентификованим objектима, они су још тајанственији када се ради о могућим хаваријама приликом слетања НЛО-а. И поред свега, процуриле су приче о томе како је у последњих 30 година на Земљу пало неколико летећих тањира, и да су тела ванземаљаца оживела сама од себе.

О НЛО-има су стизали извештаји из готово свих земаља света. Али, поједине тачке на глобусу су, изгледа, интересантније за ванземаљске летелице од других. У Великој Британији, Бразилу и Европи постоје области у којима су регистровани необични догађаји и у којима је становништво сведочило о невероватним стварима. Дакле, јесу ли НЛО-и навођени на специјалне циљеве? Ако јесу, зашто?

Огромна већина људи који су видели НЛО-е још увек је у животу и прича своје догодовштине са ванземаљцима и њиховим летелицама, које су се лепо завршиле. Други нису били те среће. Они су из оваквих, превише блиских сусрета, изашли са озледама и обољењима која одолевају тренутно познатим методама медицине. Постоје и други докази да бића из НЛО-а имају застрашујуће могућности за захвате над људима који уливају страхопоштовање.

Обесхрабрујући досијеи са подацима о НЛО-има прикупљени током низа година значи да се они више не могу одлагати у страну као пука случајност. Јер, ако прихватимо чињеницу да летелице управљане неком ванземаљском интелигенцијом могу да контролишу наш ваздушни простор, има много узнемирујућих питања на која треба одговорити. Одакле они долазе? Ко их контролише? И, због чега су они овде?

Највећа мистерија је ипак везана за један догађај који се збио у бившем СССР-у. Била је то највећа свемирска катастрофа свих времена. Погођени међузвездани брод је променио курс према најближој планети, док му се нуклеарни мотор неконтролисано прегревао. Посада је била у лудој трци са временом и – изгубила.

Само на неколико километара од површине дошло је до заслепљујућег блеска и они и њихов брод су се распа-ли у заборав. Догодило се то на Земљи... 30. јуна 1908.

То је последња запањујућа теорија којом су научници покушали да објасне једну од најзагонетнијих тајни XX века. Велику сибирску ватрену лопту. Годинама су се истраживачке екипе враћале са опустошеног терена на подручју Тунгуске реке, где је дошло до експлозије, не могавши да објасне природу огромног разарања другачије него гигантским метеоритом из васионе који се ту зарио

у земљу. А онда су људска достигнућа у области васионских летова бацила нову светлост на цео случај.

Ватрена лопта је примећена одмах по свитању дана. Каравани преко кинеске пустиње Гоби су се зауставили на свом вијугавом путу да виде шта то гори на небу. Убрзо затим и становници на југу Русије су угледали цилиндрично цевасто тело осветљено плавичасто белом светлошћу, које је за собом остављао разнобојни траг. Временом, траг се полако губио. А онда у 7 часова ујутру дошло је до експлозије. Становницима ретко насељених области мочвара и шума чинило се да је смак света.

„Најпре је бљеснуло јако светло“, испричао је сељак Сергеј Семенов, који је седео на трему испред своје куће у Ванарви, 70 километара јужно од центра експлозије. „Било је толико топло да сам морао да устанем. Кошуља ми је била готово изгорела на леђима. Огромна ватрена лопта је прекрила велики део неба, после чега се све смрачило.“ На оближњој пијаци људи су лица прекривали да се заштите од несносне топлоте. Неколико секунди касније били су одбачени у ваздух када је ударни талас огромне снаге погодио село. Сељак Семенов је такође пао и оневестио се. Кровови кућа су се рушили а комади земље су летели у ваздух.

Још ближе реци Тунгуски, разарање је било веће. Сплавар Илија Потопович је имао рођаке који су поседовали крдо од 1500 ирваса. Од крда су остала само угљенисана тела животиња.

Ватрени стуб који је настао могао се видети из града Киренска који је удаљен 400 километара. Густе црни облаци издигли су се двадесет километара изнад Тунгуске. Удари громава који су уследили могли су се чути на 80 километара удаљености. Сеизмографски центар у Иркутску, 900 километара јужно од Тунгуске, је регистровао

подрхтавање слично земљотресу. После пет сати једна енглеска метеоролошка станица забележила је јаке ваздушне таласе изнад Северног мора. Научници широм света су касније упоређивали своје записе и установили да су ударни таласи сибирске експлозије два пута обишли глобус.

Практично сво дрвеће у зони од 70 километара је било спаљено и ишчупано. Земљиште је изгледало нестварно. Леонид Кулик, који је руководио првим истраживањима Совјетске академије наука, је изјавио: „Тресетне мочваре у овој области су просто изобличене и цео крај је пружао доказе о неизмерној катастрофи“. Куликова истраживања су показала да се експлозија могла видети и чути на површини која је четири пута већа од Енглеске. Он је ревидирао своју првобитну теорију да је удар изазвао један метеорит и закључио да је то последица читаве кише метеорита. Баш та хипотеза је била проблематична. Кад год су метеорити раније погађали Земљу, остављали су кратере. У Аризони је један од највећих метеорита за које се зна оставио кратер дубок 200 метара и широк 1200 метара. Један Тунгуз је јавио да је нашао необичан комад сјајног метала. Други су тврди ли да су им се на крдима ирваса јављале красте и болести.

Годинама су научници расправљали о ватреној лопти. Онда је августа 1945. изнад јапанског града Хирошиме експлодирала Америчка атомска бомба на 600 метара површине. Када је совјетски научник Александар Казнацев видео бомбардовано подручје, сетио се призора идентичног разарања у Сибиру. И у Сибиру и у Хирошими је дрвеће испод удара остало читаво, док су стабла под углом срањена заједно са зградама. Печуркасти облак, заслепљујући бљесак, ударни талас, црна киша - све то примећено 1908. готово 40 година пре нуклеарне катастрофе. Он је претпо-

стављао да је изнад Сибира експлодирао нуклеарни васионски брод са Марса. Остали научници су прихватили нуклеарну теорију, мада су се двоумили око њеног васионског порекла, зашто баш са Марса када се то не може доказати. Даља проучавања у Русији и Америци су показала да је енергија ослобођена експлозијом износила 30 мегатона - 1500 пута је била већа од оне над Хирошимом.

Професор Цигел је преко сведочанства очевидаца дошао до закључка да је предмет изводио маневрве на небу, мењајући правац у луку од неких 600 километара пре него што је експлодирао, и да је био цилиндричног облика са репом позади. Узорци земље из области удара су открили куглице силицијума, магнезијума и гвожђа. Та велика вештачка летелица била је тешка, по процени совјетских научника, око 50.000 тона. Верује се да се спуштало ка Земљи пре него што је експлодирало. Руси су тврдили да после те хаварије годинама нису виђени летећи тањири, када су поново примећени били су много мањи и далеко покретљивији.

Да ли је то највећа васионска несрећа свих времена? Ако је НЛО имао посаду, она није једина била жртва уде-са. Совјетски лекари верују да је на хиљаде руских сељака настрадало. Становници уништених села поред Тунгуске реке били су познати по добром здрављу и дугом животном веку. Међутим после 1908. тамошњи лекари су извештавали о великом повећању преране смрти због необичних обољења која пре нису постојала тамо. Биле су то болести изазване радиоактивним зрачењем.

Почели смо поглавље, да ли смо сами у космосу, зато да у прилог тој тврдњи додамо мишљење Америчког научника Харлов Шеплија који је изјавио: „Ко је уверен да смо у космосу с више од стотину хиљада милиона, ми-

лијарди или билиона звезда нешто посебно и надмоћно, напросто је смешан.“

Тврдњу професора Шеплија потврђују и научници Енимс Рисерч Сантра НАСА-е у Калифорнији, који су непобитно идентификовали аминокиселине изванземаљског порекла. То откриће је први неоспоран доказ о ванземаљској хемијској еволуцији, доказ о процесима који су увод у живот!

Те сензационалне аминокиселине, познате као најважнији саставни део сваке живе ћелије, пронађене су у изобиљу у метеориту што је 28. септембра 1969. године пао у Аустралији у близини Мучисона у Викторији. То откриће потврдили су и лабораторијски огледи извршени на материјалу од којег се састоји поменути метеорит. Дакле у свемиру постоји живот. А да ли постоје разумна бића? Шта о томе каже наука?

Професор Карл Саган, истакнути стручњак на подручју егзобиологије сматра да се на многим планетама развио живот. Да ли на њима има разумних бића, који попут нас истражују свемир, тешко је рећи! Нижим облицима живота на нашој планети било је потребно много времена да се развију, даљи развитак до човека збио се, међутим сразмерно брзо. Пратимо ли историју разних народа на земљи, очито је да су се различите високо развијене културе уздигле до извесног „просвећивања“. И тада, уместо да задрже то стање и да чак напредују, све су уништиле саме себе - или жудњом за моћи и ратовима, телесним и душевним пропадањем, или мењањем интереса, што би напokon изазвало сопствену пропаст.

То није чудо ако знамо шта одликује нашу планету, различите расе, различити језици и националности, верске и идеолошке размирице, образовне и класне разлике, супротне политичке институције и економски проблеми.

Укратко, све оно што наше растројено човечанство није решило ни до дана данашњег.

Нашим светом владају жудња за влашћу, грамзивост и површност? Не постоји ли опасност да ће злочин, самозадовољство, душевна тромост, плитка забава, полако али сигурно, заменити старе моралне вредности?

Није случајно што је Бог формулисао десет Божјих заповести и предао их Мојсију да их рашири по свету. Да ли и друге планете на којима живе разумна бића муче муку са оваквим проблемима?

Да ли је нека цивилизација у прошлости открила нашу планету, да ли су нас свемирци посећивали и да ли су они „богови“ о којима говоре многобројне легенде?

У новембру 1961. године на састанку Свемирског одбора Америчке академије науке, који је одржан у „Гри Бенк“ Опсерваторији, донет је једногласни закључак да се постојање ванземаљских разумних бића сматра датом чињеницом, то јест да се на свакој планети са условима за живот, пре или касније појављује и разум.

Сви они покушавају да ступе у контакт једни са другима и све зависи од степена технологије сваке планете посебно. А да ли је важна баш толико технологија? Зар на Земљи није било много народа у којима је цветала култура, али без технологије? Зар технологија није направила од СССР-а, као супротност другој суперсили САД-у, опасност да свет буде уништен у атомском рату! Сада када је та опасност нестала са нестанком СССР-а и Варшавског пакта, остаје друга много већа опасност која такође води потпуном уништењу живота на земљи, која води телесној и душевној дегенерацији човека.

Због тога евентуално ступање у контакт са другим бићима са друге планете донело би прави препород Земљи,

јер би туђа искуства и савети омогућили да се реше сви на изглед нерешиви проблеми. Друго, постојећи страх од неке друге цивилизације са неке друге планете вероватно би ујединио све Земљане.

Зар није могуће да се комуницира са бићима са друге планете помоћу телепатије. Ако смо ми као несавршена бића у могућности да путем телепатије комуницирамо једни са другима на малој раздаљини, зашто не би нека далеко савршенија бића из космоса могла да са нама комуницирају телепатски само у једном смеру. Од њих према нама, без повратне везе. Уосталом ко од нас може да докаже да јединствени генији, што се вековима јављају на нашој планети, у свим крајевима наше планете, нису створени преношењем мисли изванземаљских разумних бића? И ако ти генији нису свесни тога, они можда обављају задатке својих „наредбодаваоца“ са других планета? Они ће нас једног дана можда и спојити са становницима других планета на исти начин као што нам помажу да нам технологија иде брже напред.

Нека сада поставимо само теорију да нас представници неке галактичке цивилизације усмеравају да постигнемо виши степен технологије сопственим умом и који нам повремено дају ињекције научног надахнућа. Средином осамнаестог века дошло је до првих почетака, до првих додира с непознатим извором драгоцених информација. Неко или нешто престало је са посматрањем и испитивањима живота на Земљи, па су почели људима да сервирају изванредно значајне информације које су се односиле на природне науке. Ширење информација је вршено преко изузетних личности, преко нарочитих гласника, људи високих моралних вредности, који нису ни помишљали да извуку неку материјалну корист из знања којима су располагали. Зато није случајно што су ти највећи умо-

ви умирали као пуки сиромаси у једној хотелској соби са неколико центи у џепу. Да бисмо поткрепили ову тврдњу да набројимо само неколико најзначајнијих научника тога времена.

Прослављени енглески писац Џонатан Свифт је први човек који је описао један летећи тањир још 1726. године у свом делу „Гуливерова путовања“. Био је то уствари округао облик пречника седам километара којим се управљало магнетски и који је лебдео над Тихим океаном! Астрономи тог летећег острва Лапута су двеста година пре открића, знали да постоје два мала Марсова месеца. Да није можда Свифт био гост интерпланетарних бића, која су базе имала на Месецу и Марсу па је тако уз помоћ маште могао да опише фантастична путовања свог јунака Гуливера.

Затим Хенри Кавемдиш. Два века пре Алберта Ајнштајна, он је успео да израчуна девијацију и да дође до истог резултата као Ајнштајн. 27. маја 1775. године он је извео невероватан експеримент, производио је електричне шокове. Како је Кавемдиш црпио своје податке за те експерименте, поставке и научна решења? Како је могао да наговести изуме који ће се догодити тек два века касније? Није ли био у вези са мисионарима из свемира, њихов представник, човек који је требало науку на Земљи да усмери у правом смеру.

Према наводима Мадам де Помпалур у њеној књизи „Вечите теме“ гроф од Сер Жермена је тврдио да поседује тајну вечне младости. Увек је изгледао као да има четрдесет година и онда када је имао деведест и неколико.

Истраживајући релативитет, кванте, свеприсутност или биолокацију, антигравитацију, путовање кроз време и паралелне универзуме, Руђер Бошковић није ни слутио да ни научници два века касније неће доћи до значајнијих

открића од његових, а о његовим поставкама вероватно ће расправљати и научници у двадесетпрвом веку.

Значи ли то да су наши преци пре потопа у древној прошлости живели према својој вољи? Значи ли то да су тачне белешке на глиненим плочама, што су их Сумери исписали клинастим писмом, а које су говориле о 23 сумерска краља који су живели укупно 24 510 година.

Да ли се мистерија Жил Вернових предвиђања крије у чињеници да је био видовит и парапсихолошки феномен, или је на необјашњив начин постао средство бића из Свемира? Можда он није био свестан неке своје везе са космичком цивилизацијом, можда је једноставно био програмиран. Понашао се и писао онако како му је „унутрашњи глас“ говорио. Жил Верн је тачно знао када ће умрети. Баш на тај дан спалио је све своје белешке и свој радни дневник тако да ништа није оставио и онда је легао и једноставно умро.

Наш славни земљак Никола Тесла одрицао се својих патената у средини где је све засновано на профиту и брзом уновчавању идеја и изума. Умро је као што је и дошао у Њујорк, са хрпом књига и четири цента у џепу. Тесла је за време свог научног рада успео да многе своје невероватне идеје претвори у реалност. Покушавао је да успостави везу са другим цивилизацијама у свемиру, што значи да је био уверен да Земља није једина планета настањена разумним бићима. Био је на путу да открије на који начин неутралисати гравитацију.

Веома је добро позната чињеница да се неки изум рађа онда када је време зрело за то. Због тога се често дешава да исти изум готово истовремено открију двојица или више њих, који су радили и истраживали независно у различитим крајевима света

Као прилог оваквом размишљању да на крају додам мој сусрет у Амсердаму у Холандији са двојицом познатих антрополога, Иваном Сандерсоном и Бернадом Хелвелмансом који су боравили у САД, где су прикупљали нове доказе о постојању „снежног човека“! Наишли су у једном циркусу на нешто невероватно. У леденом блоку налазио се Неандерталац. Они су до били дозволу од власника циркуса, који је тај ледени блок купио у Кини да могу да фотографишу. На тој слици мртви Неандерталац је на лобањи имао сасвим јасне трагове ране од куршума. Ватрено оружје у праисторији? Тада су ми показали снимке из Музеја природне историје у Лондону у коме се налази један необичан експонат. То је једна лобања, која је својевремено пронађена у једној Родезијској пећини. Али, то не би било толико интересантно да лобања на левој страни нема савршено обликовану округлу рупу. Лобања војника убијеног пушчаним зрном. Ништа чудно, да није лобања стара 40 000 година. Тада сам то упоредио са оним што сам видео у московском музеју за палеонтологију, а то је лобања бизона пронађена код Лене (Јаку-тска Социјалистичка Совјетска република). Она има савршено кружни отвор који, према резултатима стручне експертизе, потиче од дејства зрна неког ватреног оружја. Лобања је стара неколико стотина хиљада година. Откуд оружје у праисторији, уколико није припадало посетиоцима из свемира или некој савршеној цивилизацији која је уништила саму себе у неком атомском рату.

Ово поглавље можемо да завршимо човеком који је још пре четири деценије најавио телекомуникационе сателите, свемирске бродове, методу лета на Месец - Жил Верн данашњице, британски астрофизичар Артур Кларк.

ВАСИОНСКИ СУДАРИ И ЕКСПЛОЗИЈЕ

За нас је веома интересантна теорија коју је поставио још 1950. Имануел Великовски, научник руског порекла који се доселио у Америку, зато што нам одговара да је упоређујемо са догађајима из Библије за коју сматрамо да је најверодостојнији писани докуменат.

Он тврди да су заправо друге планете играле пресудну улогу у развоју живота на Земљи - чак су и одговорне за облик Земље какав ми данас познајемо. Он објашњава потресе у Свемиру, што је проузроковало избацавање Венере и Марса у орбиту ближе земљи. Катаклизме забележене у Библији и предањима Маја, Кинеза, Астека и Египћана су вероватно последице тих потреса у Свемиру.

Према Великовском, Венера је била део Јупитера, све док се пре 4.000 година после експлозије није одвојила од њега. Ковитлала се према Сунцу пламтећи и вукући за собом пругу од прашине и гасова. Земља се померила ка ивици те струје средином XV века пре нове ере и фина црвена прашина је обојила кишу. Сетимо се Библије: „Сва вода Нила се претворила у крв“, записано је у Библијској књизи о Егзодусу. Затим је уследила метеорска киша, зар није по предању Астека: „Из облака уместо воде падала ватра и ужарено камење“.

Када су се гасови сјединили и образовали нафту, „људи су се давили у лепљивој материји која је падала са неба“, према запису у Попол Вуху, светој књизи Маја. На дру-

гим местима нафта се палила приликом уласка у земљину атмосферу, па су од Сибира до Јужне Америке забележени пожари страховитих размера.

На крају каже Великовски, Земља је била предмет јаког деловања гравитације ове нове планете и избачена је из своје осе. Урагани и поплаве су уништили острва, потопили континенте за које смо тврдили да су нестали у једном атомском рату. Можда је ово логичнија претпоставка него атомски рат, сравнили су градове и изменили лице континентата. „Небо и земља су изменили места“. Персијанци су са страхом посматрали како после три дана светлости дођоше три дана таме.

Зар није можда баш тада Мојсије повео Израелћане преко Мора. Чудне гравитационе и електромагнетне силе, као и потреси земљине коре, су нагомилали воду уз обе стране морског корита. Док су Египћани следили своје бивше робове, снажна електрична муња је прошла између Земље и Венере, а вода се излила натраг на своје место и потопила их. Зар то није логична хипотеза. Неколицина преживелих после ове светске катастрофе суочила се са глађу. Међутим храна је изненада почела да пада са неба - мана Израелћанима, амброзија Грцима, маду Индусима. Зар то не би могла да буде последица деловања бактерија или електричног пражњења у Земљиној атмосфери и утицаја на угљенике у репу Венере како је тврдио Великовски.

Баш када се земља привикла на своје ново рачунање времена, Венера је поново претрпела велике промене, око 1400 година пре нове ере, и исто тако катастрофалне ефекте. Након свега овога усталила се у својој орбити и оставила наше претке на миру. Али у XIII веку пре нове ере она је прошла сувише близу Земље. Опет је дошло до географских промена које су у Библији записали

пророци Исаија, Јован, Јаков и Амос, а Хомер у *Илијади*. Још једном је требало ревидирати календар, јер година од дванаест месеци са по тридесет дана више није била тачна. Према кинеској књизи бамбуса, „звезде су падале као киша, а земља се тресла“. У неким деловима света Сунце се одмах по изласку спуштало назад иза хоризонта, док се Земља поново померила из своје осе. После тога Венера и Марс су се усталили у својим орбитама и више нису на нас утицали. Ова теорија уједно даје и одговор на питање зашто је Марс заменио Венеру као надмоћније божанство код Грка и Римљана.

Великовски је устао не само против прихваћених научних принципа и начела, већ и против Дарвинове теорије непрекидне еволуције. Тек у наредних тридесетак година, када су васионска путовања открила многе тајне о Марсу и Венери, његове теорије су потврђене више пута. Исмевали су га када је говорио да Венера има реп сличан комети, да је много топлија од Земље, ругали су му се када је говорио да Марс има површину пуну кратера и да његова атмосфера садржи ретке гасове аргон и неон. И данас они представљају феномен који смо делимично у стању да објаснимо.

СТАРИ ЗАВЕТ

Позваћу се опет на Библију. Хебрејски пророк Езекиљ је у Старом завету записао да је у VI веку пре нове ере посматрао необични облак како се спушта на пустињу у близини реке Чебар у Вавилону. Био је боје ћилибара, слично ужареном металу, окружен ватром која се сама од себе палила. Из њега су изашла четири предмета са много точкова и много светиљки, а из њих су изашла човеколика створења одевена у светлуцава одела са „кристалним ореолима“ на главама. Мора да је описао нешто слично астронаутима из XX-тог века. Ако наставимо да утврђујемо истинитост библијских легенди, не можемо заобићи ватрени стуб који је водио Мојсија кроз дивљину, а пророк Илија се на небо одвезао у ватреним кочијама. И једно и друго ће се касније поновити са Исусом на Планини преображења, када су били ужарени од „облака“ на коме су стајали.

У Новом завету су ватрени стуб и гласови „војске са неба“ јавили пастирима о Христовом рођењу у Витлејему, а „сјајна звезда на истоку“ је водила мудраце до корпе са дететом које је родила девица. Исус је имао магичне и мистичне моћи и уздигао се ка небу на облаку. „Кад бих вам причао о земаљским стварима ви ми не бисте веровали“, говорио је ученицима, „како ћете ми веровати ако вам будем говорио о небеским стварима“? Анђели Господњи су били божји гласници који су долазили са неба - Данило их је звао чувари - и било им је дозвољено да склапају

брак и једу људску храну. Да ли су то заиста били дошљаци са НЛО-а који су подучавали и „спасавали“ примитивне народе? Да ли је то заслепљујуће светло, које је преобразило Павла на путу за Дамаск, био НЛО који је вратио Исуса да понови своју мисију? И да ли је други Христов долазак, са застрашујућим призорима и појавама на небу и групом облака и анђела, заиста представљао инвазиону флоту свемирских људи у НЛО-има?

Док са једне стране читајући Библију покушавам да схватим шта се заправо дешавало, са друге стране наука тапка у месту и не даје праве одговоре, једино можемо само да набрајамо разне претпоставке, као што је једна коју је изнео Сер Фред Хојл, професор астрономије на Кембриџу. Он верује да је људски живот дошао из свемира - развијајући се од вируса и бактерија које су на земљу донеле комете. Хојл је међу првима који су идентификовали облаке прашине који су нечујно летели свемиром и који су у себи садржали микроорганизме. Тврдио је да се једна комета пробила кроз један од тих облака пре 4.000 милиона година, сакупљајући из њега вирусе и бактерије који су затим кондензовани залеђеним капима воде на њеном репу.

Када се комета, наш први НЛО сударила са Земљиним атмосфером, треће је истопило залеђене капи прљаве грудве залеђених гасова. Телије које образују живот су се распршиле у магли стварајући касније на планети биљке, животиње и људе.

Ја сам такође пронашао да је грчки филозоф Анаксагора имао сличне идеје 500 година пре нове ере, доказујући да семе биљака и животиња лебди у свемиру, чекајући да нађе погодне услове за развој.

Нове научне методе су доказале да облаци васионске прашине садрже такве хемикалије као што су метан,

мравља киселина, формалдехиди, супстанце неопходне за стварање једноставних живих ћелија. У једном облаку било је целулозе, виталног везива за молекуларне везе.

Да ли су онда комете могле створити живот и на другим планетама, и у неком другом облику. Др Шервуд Чанк из Истраживачког центра Ејмс у Калифорнији каже да су милиони кратера на Марсу и Венери настали углавном од комета. По речима Др. Волфрама Тимана са Универзитета у Бремену, Немачка, хемијска еволуција се дефинитивно развијала на другим планетама од међузвезданог материјала. Он каже: „Све је више доказа да у космосу има још планета као што је Земља.“

Сер Бернард Ловел један од водећих радио астронома на свету, верује да у нашој галаксији има око 100 милиона звезда у Млечном путу, које по хемијском саставу и температури потпомажу органску еволуцију. Зато су шансе да је Земља једина планета са животом... врло, врло мале.

ДА ЛИ НАС НЕКО ПОСМАТРА?

Милиони људи широм света су извештавали да су их видели. Ипак, данас све више влада признаје постојање објеката на небу који долазе однекуда изван људске контроле. Упркос америчкој пракси да пориче могућност постојања НЛО-а, њихова армија има упуства како да поступа са њима. ЦИА је 1957. године признала: „Једно је сигурно, ми смо посматрани из свемира“. Русија, Италија, Бразил и Аргентина су издали званична саопштења о опажањима у којима недвосмислено прихватају постојање НЛО-а. Француски министар одбране Роберт Галеј је 1974. године изјавио: „Непрекидно се гомилају опажања светлосних појава које су час округле, час јајасте и које се одликују изузетно великом покретљивошћу.“

Ни Енглеска не одбацује могућност постојања летелица са ванземаљском посадом. Представник Краљевског ратног ваздухопловства је изјавио: „Министарство одбране не одбацује могућност да интелигентна жива бића постоје и у другим деловима галаксије.“

Изгледа да на Земљу стижу у таласима - 1947, 1952, 1954, 1966, 1973 и 1975.

НЛО-и, су изгледа били у стању да одоле свим законима природе, барем онако како то ми схватамо, па је то могући разлог због чега научници одбацују њихово постојање, залажујући се за свет у коме је све рационално и објашњиво. НЛО-и се крећу брзином разорном за људска бића и лете брже од звука без експлозије звучног зида. Мењају

правац и висину као да се шале са земљином тежом и производе високонапонске електричне набоје од којих не само што су осветљени, него и прекидају снабдевање струјом на земљи. Познати су чувени нестанци струје у Њујорку и Паризу без икаквог логичног објашњења; наука каже да је то немогуће, а више милиона људи кажу да је могуће јер нису имали струју више часова.

Многима од њих управљају бића која би се могла поделити у три категорије: мала створења нижа од 1,20 метара, са несразмерно великим главама и једноделним сребрнатим и зеленим униформама; на дошљаке човековог раста са крупним очима и танким уснама и на дивове више од два метра.

Одакле они долазе? Најпопуларнија је она теорија по којој су то посетиоци са других планета. Уфолози су запазили да се рекордне године по опажањима 1967. и 1973. подударају са временом када је Марс у својој орбити најближи земљи и питали су се морају ли Марсовци да чекају погодне услове за пут, баш као што Руси и Американци прецизно одређују тачан термин лансирања својих станица на Венеру.

По другој теорији, дошљаци из НЛО-а потичу са саме Земље. Ајнштајн је први развио теорију да два света могу постојати у различитим димензијама, да се међусобно преплићу, при чему сваки остаје, углавном, невидљив оном другом.

По трећој теорији се доказује да су се интерпланетарни путници давно настанили на Земљи, привикавши се на језик и обичаје Земље у коју су се спустили. Ралф Блум, троструки добитник награде Америчке научне фондације, каже да научници нису никада на задовољавајући начин одговорили зашто су неки људи интелигентнији од других, или рођени за вође, и верује да та супер бића могу

спроводити експерименте са људским животом. „Најозбиљније, особа којом сте ожењени може бити потомак бића изван Земље“ - каже он.

Кенет Хјуер, бивши предавач астрономије на Њујоршком Хејден планетаријуму, каже: „Могуће је да су наши преци дошли из свемира као бића у васионским бродовима. Или су они, можда присутни у великом броју а да ми нисмо ни свесни њиховог присуства. Они могу бити у сасвим непрепознатљивим облицима али и у облику човека кога ви знате, са ким се дружите, са ким уосталом и живите.“ Таква тврдња би можда објаснила „људе у црном“ које су пријављивали неки очевици НЛО-а.

Четврта теорија каже да НЛО-и потичу из средишта Земље. Вековима су неки научници доказивали да Земља није чврста, већ шупља. Платон је говорио о „широким и уским тунелима у унутрашњости“, а будистичка доктрина учи о подземном свету Агхрти, где милони људи живе у правом тропском рају, у којима влада Краљ света, шаљући људима на површини поруке преко калуђера, који путују тајним пролазима чији је излаз, вероватно у Хималајима, на Тибету. Требала би да се посвети пажња предањима да преживели са Атлантиде, живе испод земље са далеко напреднијом технологијом од наше.

У XX веку је Адолф Хитлер организовао масовну потрагу за тунелима у унутрашњости Земље. Веровање у подземни свет чуда се појачало када је контра-адмирал Ричард Бирд 1947. летео 2700 километара око Северног пола, а 1956. године 3700 километара око Јужног пола. После оба лета он је тврдио да је прешао преко планинског подручја без леда, са језерима и зеленом вегетацијом, које није забележено на мапама.

Затим су 23. новембра 1968. снимци са америчког сателита ЕССА- 7 приказали Северни пол без свог уобичај-

ног покривача од облака - и открили савршено правилан, таман круг. Присталице идеје о шупљој земљи су одмах поверовали да је то улаз у подземни свет. Говорили су да она није округла, већ спљоштена на врху и дну, тако да се прави полови уствари налазе у ваздуху. Због тога, кажу, компас одступа за по 240 километара и на Северном и на Јужном полу, док оба отвора - и на Арктику и на Антарктику - представљају места где се појављују НЛО-и.

Било да одакле долазе, шта НЛО-и намеравају? Зашто их интересује Земља? Јесу ли то богати, млади галатички плејбоји у међузвезданим спортским возилима који уживају да муче Земљане? Или, ипак имају озбиљније намере?

Можда је њихова планета постала неподесна за живот па траже нову?

Можда су забринути што се човечанство уништава игра чкама као што је нуклеарна енергија, коју не могу разумети нити одговорно користити и контролисати?

Можда виде човечанство као неку врсту зоолошког врта који се редовно медицински контролише да би се видело како се развија, с тим што се поједини људи повремено киднапују у циљу укрштања и побољшање врсте у будућности.

Верујем да је наш проблем нуклеарног загађивања заинтересовао неког у свемиру. Мислим да се налазимо пред званичном посетом ванземаљаца Земљи.

Можда су то само извиђачки летови који најављују Христов долазак за 2009. годину

Можда њих не интересује да се овде настане, њих је једино брига шта ћемо урадити када се отиснемо од Земље. Они знају да је питање само времена, можда не више од 100 година, када ћемо ми послати своје бродове у поку-

шају да постанемо део Галактичке федерације. Пре него се то догоди они желе да знају колико нас добро познају, јер они тренутно на Земљи виде примитивно друштво које се само бави племенским ратовима без икаквог смисла и сврхе.

Мислим да дошљаци неће завршити своју мисију док већина људи на Земљи не прихвати постојање НЛО-а и док их човек не буде могао разумети на научној и техничкој основи. Они својим надлетањем заправо читају наше мисли и слушају наше разговоре. Вероватно да сви ми верујемо да имамо посла са неком напредном цивилизацијом у односу на нас. Ја претпостављам да ће временом њихово појављивање постати нешто сасвим обично. Када их схватимо и када већина прихвати њихово постојање, тада ћемо их срести лицем у лице и знати да су ту.

На крају све зависи од нас. Ми држимо кључеве свемира за које нисмо ни знали да постоје. Од нас самих зависи хоћемо ли искористити тај кључ или нестати у бесмислу рата.

БИБЛИЈСКИ КОД

Да ли ћемо искористити тај кључ или нестати у неком бесмисленом рату, да ли је баш тако? Да ли то стварно зависи од нас самих? Зато ћемо се сада при крају овог првог дела наше књиге позабавити тиме, односно да ли је све детерминисано, одређено или није?

Тај код је открио др Елијаху Рипс, један од највећих стручњака математике, која лежи у основи квантне физике. Библијски код је откривен у оргиналној хебреској верзији Старог завета. Тако је написана прва Библија. То је оргинални језик Библије. Први је Исак Њутн сматрао да се у Библији налази скривено пророчанство о људској историји.

Скривени текст Библије кодиран је једном врстом временске браве. Она се није могла отворити све док није пронађен компјутер. Библија је конструисана као циновска укрштеница, кодирана је од почетка до краја речима које се повезују дајући једну скривену причу.

Постоји Библија испод Библије. Библија није само књига. Она је компјутерски програм. Она је прво уклесана у камен и руком записана на свитку пергаментa, најзад штампана као књига, чекајући нас да је сустигнемо проналаском компјутера. Запањујућа је чињеница да је Библија кодирана да открива догађаје који су се десили након што је она написана. Чак се и датум кога је Нил Армстронг ступио на Месечеву површину, 20. јул 1969. године, налази у Библији.

Ако се будућност може предвидети, може ли се она мењати? Да смо знали за Хитлера раније, да ли смо могли да спречимо Други светски рат? Да ли је Кенеди могао да буде спашен? Ако су ту кодиране све вође Другог светског рата Рузвелт, Черчил, Стаљин, Хитлер, ако је кодиран Наполеон, Шекспир, комунистичка револуција у Русији 1917. године, ако је све кодирано, на први поглед оно што може да се декодира јесу јаке, јавне, историјске личности и историјски догађаји. Они се могу декодирати јер је управо предвиђено шта ће се догодити. Зар није могуће нешто што ће звучати као научна фантастика, да је у Библији која је бесконачна, са безброј милијарди комбинација је управо свачији живот, сваког обичног малог смртника, уписан и предвиђен како ће да га проживи. Сетимо се само лотоа где треба да се погоде седам бројева од само тридесет и девет, па то не може да се погоди са вишемилионским комбинацијама. Можда је Бог дозволио да се са проналаском компјутера декодира само оно што је најважније за људски род, а касније ће можда дозволити са свако декодира свој лични живот, како би имао прилике да га промени, избегне несреће које га чекају. Зар није Библија можда књига Живота.

Ајнштајнова теорија релативности такође је кодирана. Очигледно да ће одговор који је Ајнштајн тражио бити нађен не у наше три димензије, нити у његовој четвртој димензији, времену, већ у петој димензији за коју се сви квантни физичари слажу да постоји. Најстарији религијски текстови такође тврде да постоји пета димензија. Они је зову „дубина добра и дубина зла“, Рај и Пакао?

Библијски код је чврст научни доказ да постоји нека интелигенција која је пре 3000 година написала Библију, да постоји Бог. Он је једини могао да напише и предвиди све оно што ће се десити за 3000 година и много касније, све до самог краја, ако уопште има краја?

Бивши Совјетски Савез постао је једно отворено тржиште, радикалне арапске државе су потенцијални купци а Израел је очигледна мета. Распала се империја која је поседовала 30.000 нуклеарних оружја, 40.000 тона хемијског оружја, и десетине хиљада научника и техничара који знају како се прави то оружје, али не знају како да преживе.

Сада када се вратим опет Библији ту је кодирано и име Гадафија, Либије. И речи либијска артиљерија су кодирани. Атомски артиљерац је такође кодиран у Библији и дата је тачна локација са које ће, по Библији како гласи: „Господ ће довести народ против њих из далека, који ће се стуштити као лешинари“. Локација је дата, Пизга, планински венац у Јордану, иста планина на коју се Мојсије попео да види Обећану земљу. Изгледа невероватно да стварне речи Старог завета, писане пре 3.000 година, откривају локацију једног атомског оружја које треба да се лансира против Израела. Ако је заиста постојао код у Библији, ако је заиста говорио о будућности како би земља Библије могла бити уништена, када би народ Библије могао бити збрисан, било је упозорење које је најкасније декодирано, довољно важно да се појави чак и у нормалном тексту.

Рекао сам већ да је Библија једна циновска укрштеница. Ако се знаци који се спуштају одозго на доле укрсте са знацима који иду од лева на десно, онда се добија јасна реч. Ако знамо да је у Библији буквално све било записано, оно што се већ десило и што се може лако проверити, да видимо шта стоји у Библији што се још није десило и што је најважније за нас.

Трећи светски рат! Упозорење о месту, времену и начину на који би се наш свет могао суочити са стварним светским, ну клеарним ратом било је скривено у најсве-

тијим стиховима Библије пре 3000. година. Када смо отворили „запечаћену књигу“ у трагању за трећим светским ратом, открили смо да је година у којој би он почео била приказана у свитку од двадесет и два реда који су централни у библији. Тај свитак се зове „Мезуза“. Он садржи 170 речи за које је од свих 304.805 слова оригиналних пет књига Библије. Бог је наредио да се чувају на једном посебном свитку и поставе на улазу у сваку кућу. У старојеврејској години 5766. односно 2006. години кодирано је тих 170 речи. Светски рат је кодиран као „Атомски холокауст“.

Такође је било кодирано да ће Други светски рат започети у 5700. години, односно по модерном календару 1939. године. У 5700. дошао је крематориј, говори пуни скривени текст, предказујући не само рат, већ и крематорије Холокауста. Уместо нуклеарног рата између суперсила, свет се сада може суочити са једном новом претњом - терористима наоружаним нуклеарним оружјем.

Тероризам је кодиран са „Светски рат“. Изненадни колапс Совјетског Савеза променио је свет. Он је укинуо америчког главног противника, али и направио највећу светску залиху нуклеарног оружја доступног терористима. Пад комунизма је био предказан у Библијском коду. Реч комунизам се укрстио са речима, пад и руски. Кина је кодирана одмах испод.

Ако је Библијски код исправан, (мада се дубоко у души надам да није), нуклеарни терористи могу изазвати следећи светски рат. Када нуклеарно оружје падне у руке неодговорних земаља, Други светски рат се завршио атомском бомбом. Трећи светски рат може такође започети атомском бомбом. Јерусалим, град за који се највише борило у историји, јасно је кодиран у Библији као мета предсказаног нуклеарног напада.

Сада независно од овог декодирања Библије, та мета Јерусалим, потврђена је у најстаријем пророчанству Апокалипсе, оном нађеном нетакнутом међу Свцима Мртвог мора, 2500 година старој књизи пророка Исаије „Изненада у трену, Господ Свемогући доћи ће са громом и земљотресом и великом буком, са олујом и пламеновима прождирујуће ватре“.

Ово је тачно визија једног „атомског холокауста“ какав је предвиђен пре хиљада година, изражен речима које је један древни пророк могао искористити да га опише.

Сада опет послушајте Исаију: „Спуштен ниско, говорићеш из земље, твој говор ће мрмљати из прашине, глас ће ти бити као духа из земље, из прашине ћеш шаптати. И твоји многи непријатељи постаће као фина прашина, десиће се то изненада и у тренутку.“ Ово је необичан опис једног древног мудраца, али савршена визија стања после атомског напада.

Јерусалим, центар три главне религије западног света, град у коме је владао Давид, у коме је умро Исус, у коме се Мухамед уздигао до неба, могао би бити збрисан у једној коначној бици до које би довела верска мржња.

Пророчанство је толико конкретно, да ће после атомског удара на Јерусалим доћи до инвазије на Израел са севера, односно да ће напад предводити Сирија уз помоћ Ирана и Либије и да ће у рат одмах бити умешани и Русија, Кина и Америка.

Такође у Библији су кодирани и сви важнији догађаји који немају везе са људима. Кодирани су и препознати сви већи земљотреси који су потресли свет. Такође стоје кодови са тачним датумима и локацијама на којима ће се дешавати земљотреси. По тим предсказањима критичне су године 2014-та и 2133-та. Тада би најјачи земљотрес

потресао целу земљину куглу, а епицентар би био у Јапану. Такође следећи најјачи земљотрес погодио би Калифорнију коју би скоро збрисао са лица земље.

Значи, предвиђена апокалипса неће почети у некој далекој земљи већ у Сједињеним америчким државама, Кини, Јапану, Израелу. Највећи земљотрес који је икада погодио Сједињене државе, земљотрес у Сан Франциску 1906. године био је кодиран пре 3000 година. Такође је и велики земљотрес у Кини који у коме је настрадало 800 000 људи био кодиран пре 3000 година.

Такође у Библији су кодирани сусрети земље са небеским телима. Тако је пре шездесет и пет милиона година један астероид већи од Монт Евереста ударио у Земљу на месту где се сада налази Мексички залив, експлодирао снагом већом од 300 милиона водоничних бомби, и убио све диносаурусе. „Астероид“ и „диносаурус“ кодирани су заједно у Библији.

Пошто се полако приближавамо крајњој дефиницији шта је заправо Бог, успут не можемо пребећи и божански број, број ПХИ. Број ПХИ је изведен из Фибиначијевог низа прогресија познатих не само по томе што је сваки наредни члан низа једнак збиру претходна два, већ и по томе што се количник суседних чланова запањујуће приближава броју 1,618—ПХИ !

То је основни елемент компензације природе. Број ПХИ је одредио сам Творац универзума. То је Божанска прогресија. Однос мужјака и женки у једној кошници даје тај однос у корист женки. Ако у свакој кошници у свету избројите женке и поделите број женки са бројем мужјака увек добијете број, ПХИ. Ако посматрамо шишарке, сунцокрет, распоред листова на стабљикама, у свему се види доследност природе, односно божанске пропорције.

Леонардо де Винчи први је указао на божанску структуру људског тела. Био је први који је указао да је људско тело буквално састављено од грађевинских блокова чији је пропорционални однос једнак броју ПХИ. Измерите растојање од врха главе до пода. Потом тај број поделите са растојањем од пупка до пода. Добићете ПХИ. Измерите растојање од рамена до врхова прстију на руци, и поделите са растојањем од лакта до врхова прстију. Поново ПХИ. Растојање од кука до пода поделите са растојањем од колена до пода. Поново ПХИ. Сваки човек је ходајући пример Божанске пропорције.

У хаосу овог света постоји неки дубински ред. ПХИ се налази свуда, у пирамидама, знаку Уједињених нација у петокраци.

ПОРУКЕ СА НЕБА

Свет је сведок спектакуларних призора на небу. Очевици са свих континената извештавају о чудној светлости која се спушта са неба. Треба да се питамо да ли требамо ове посетиоце да дочекамо добронамерно, они су овде да нам помогну да пређемо у нову еру мира и глобалног јединства. Колико год ово бизарно звучало до овог тренутка светске владе не нуде никакав друга објашњења. Анђели светлости посећују нас од 1995. године. Зашто се појављују? Зато што се Ново доба веома приближило.

Паранормално и натприродно. Како просечна особа треба реаговати на тврдње о приказима које посећују земљу? Оне су необјашњене Ипак милиони верника полажу веру у могућност да се нешто дешава. Дешавања су забележена готово у свим нацијама.

Да ли нам Бог шаље поруку? Приказе Богородице привукле су милионе у сваком кутку света. Свуда по свету стижу извештаји о местима где је речено да се појављује Богородица. Милиони њих описују прелепу младу жену која зрачи величанственошћу. Имао сам среће да и ја присуствујем њеном појављивању у Гвадалупе у Мексику. Описаћу реакцију неколико њих око мене. „Њена коса се уздиже“, „она је дивна“ коментаришу две Мексиканке које се тискају и дижу на прсте да боље виде. „Она је заиста велика“ коментарише једна мала пегава девојчица поред мајке, држећи чврсто мајку за руку. „Она управо стоји тамо“ објашњава један младић старијем човеку са

великим брковима који вероватно види слабије кроз своје наочаре са великом диоптријом. То нас је просто парализовало. Било је јако импресивно. Из ње је излазила невероватна светлост. Било је као да сам у неком другом свету. Била је таква тишина ни један шапат сви су избежумљено гледали не дишући. Она се појавила као жива, дишућа тродимензионална жена, обавијена јарком светлошћу. Царица небеска превазилази људски опис.

Милиони људи на местима виђења надају се да ће срести Богородицу. Двадесет милиона људи сваке године посећује један олтар испред кога сам имао среће да стојим у Гвадалупе, Мексико. Олтар је посвећен Богородици од Гвадалупе која се први пут приказала видовњаку Хуану Дијегу 1531. године. Многи тврде како се чуда дешавају данас у Гвадалупи као резултат Богородичине сталне присутности.

Тридесет милиона ходочасника посетило је Међугорје у Херцеговини пошто су појаве Богородице почеле 1981. године. Поред шест визионара које редовно примају поруке од Богородице хиљаду ходочасника тврди да виде знаке и чуда, доживљавају исцељења и чују Богородичин глас у Међугорју. Научници дефинитивно тврде да се нешто види, да се нешто догађа али немају објашњење за то. Постоји доста места у Америци где се појавила Богородица и она су документована. Ово није јединствено само за Америку, она се појављује свуда. На много начина по мени XX век је припао Богородици. Са готово сваког континента визионари су известили о више од 400 приказа Богородице, више него у преходна пет века заједно.

У Лурду, Француска, место појаве Богородице, која је објавила себе Безгрешним зачећем, шест милиона ходочасника, успиње се до Девичанског олтара годишње. Јесте било напорно али исплатило се осетити ту чудну појаву,

ту тишину, ту фреквенцију, осетити у себи убрзану фреквенцију због узбуђења јер то се не доживљава свуда и сваког дана. Слушао сам бројне приче од присутних али има и безбројних докумената о исцељењу.

Морао сам такође да обиђем Богородичино светилиште у Пољској. Јасна Гора наше Богородице привлачи пет милиона ходочасника годишње. Драго ми је да сам и ја био један од тих пет милиона. Она је што је јако интересантно за нашу каснију причу позната као Црна Богородица Пољске. Сматрају је пољском краљицом. Краљ Казимир Велики прогласио је нашу Богородицу Пољском краљицом.

У Ноку у Ирској то место је привукло милионе који долазе да се моле и посете прикази. У овом месту дале су почаст четири папе у XX веку укључујући папу Јована Павла II који је дошао на ходочашће у Нок 1979. године. Стручњаци из науке признају да се појављују приказе свуда у свету мада за то немају научно објашњење. Прикази Богородице су натприродног порекла и да су њени мотиви заиста чисти.

Њене поруке које упућују ка Богу, раду и миру упућују на добронамерност. Приликом њеног појављивања постоје конкретни и проверени докази да су на неким особама сребрни ланчићи и крстићи постали златни. Постоје докази да се приликом њеног појављивања у околним црквама из фреске Богородице текло је миришљаво уље. Људи верују да ће Марија донети глобални мир и јединство. Она каже да ће безгрешно срце тријумфовати, ако верујемо да Библија Божја Реч и наш једини извор за разликовање духовне истине. Због испуњених многобројних пророчанстава. Да би смо схватили, посумњали у приказивање Богородице је једини начин да то искуство милиона људи проверимо у Библији. Да видимо шта каже Библија?

Шта се уочава у тим приказаивањима Богородице. Све што је Богородица говорила јесу текстови из Библије. Оно што она ради и говори је оно што ми знамо из Библије да је истинито и то је охрабрење за нас јер говори истину. А да ли говори истину? Зар неко сме да посумња у оно што говори Богородица? А шта ако ја посумњам! Да видимо прво ко влада Црквом.

Силе које су вековима владале Црквом и државом у многим европским земљама контролисао је Сатана преко папства. Непријатна истина је гласила да папа своју легитимност не вуче од апостола Светог Петра, две хиљаде година у прошлост као што је он тврдио, него од једног много световнијег и више земаљског извора: Бискупског већа, које бира и разрешава папе.

„Исус је најавио долазак Царства, али оно што је дошло беше Црква“.

Није посао Цркве да буде званични Институт истине.

Током периода своје власти, папство је скривало Свето писмо од обичних људи, тврдећи како само свештеници могу да га тумаче. Када се Свето писмо и читало, то је било на латинском, које широке масе нису разумеле. Међутим, кад је Римокатоличка црква наметнула диктатуру читавом свету, Свето писмо је скривано од већег дела становништва а катехизис је заменио проучавање Библије. Јеванђеља из Светог писма су помешана са паганским филозофијама обожавања Сунца, а обожавање паганске богиње Мајке је постало идол Римокатоличке цркве путем обожавања Богородице.

Кад је римокатоличка вера изопачила Јеванђеља, Бог је и даље имао неке људе који су проповедали истинску веру током периода од 1260 година у којима је папство погазило истину. Папска власт је ове верне Исусове след-

бенике ловила као јеретике и криминалце. Мучили су их и спаљивали на ломачи, није било важно којих су година или пола, убијали су их у најстрашнијим мукама у име неба. Јеванђеља у којима је одређено да се Стари и Нови завет морају проповедати у читавом свету као сведочанство свим народима пре него што Христос поново дође, намерно су скривана у тами.

Цркви не треба ништа друго осим истине. Вера је драгоцен савезник у потрази за истином, али црква ту веру очигледно није имала и зато је мислећи само на своје сопствене интересе свесно неколико деценија сакривала истину.

Наводно стизале су поруке преко Богородице на адресу Ватикана. Тек 2000-те године Папа је наредио да се тајна обелодани. Да би спречили сваку расправу, још су одштампали дисертацију на четрдесет страна у којој су дали објашњења Богородичиних сложених метафора. Порука је гласила:

„Водите рачуна о мојим речима. Зашто се прогоне мушкарци или жене који воле другачије од осталих? Бог не одобрава такав прогон. Брак могу да склапају сви без изузетка. Свака забрана је глупост, коју је измислио човек, а не реч Божја. Бог веома цени жене. Њима није дозвољено да врше службу Божју и та забрана љути Бога. Христови свештеници треба да буду срећни. Никада им се не треба ускратити радост љубави и потомства и било би добро кад би Папа то схватио“.

Сада се сконцентришите на речи из иове поруке. Зашто се прогоне мушкарци или жене који воле другачије од осталих? Бог не одобрава такав прогон. Брак могу да склапају сви без изузетка. Свака забрана је глупост, коју је измислио човек, а не реч Божја. Ово све до сада је био велики увод да се схвати ова реченица којом Бог наводно

„озакоњује“ хомосексуализам. Као што сте приметили светом почињу да владају хомсексуалци, чак су се толико дрзнули да и у законодавство многих европских земаља и Америке то су озваничили. Једино то не успевају у Православљу у Русији бар за сада. Можемо само да замислимо како су реаговале папе на овакве поруке. Зашто их нису објавили? Шта да објаве? Да жене буду свештеници? Да се свештеници жене и имају децу? Да лезбејство и хомосексуалност нису грех? Да жене имају право на абортус? Последице би биле несагледиве.

Где су они у цркви пронашли ослонац за те њихове теорије? За наводне поруке које су стизале од Богородице? У књизи постојања се описује да мушкарац и жена заједно представљају једно тело, које треба да зачне нови живот, па је црква одавно усвојила учење да је грешно свако спајање које не може дати нови живот.

Она нас упућује да гледамо напред на наше долазеће страдање. Садржај је исти као у Јеванђељима, покајање, обраћање, пост, молитва. Из ових разлога Римокатоличка црква је одобрила неколико ових приказа Богородице. Типично посвећење Богородици од стране цркве заиста је чудесно. Папа Јован Павле је уствари Маријански папа који је обишао сва важна места где се појављивала Богородица Марија.

Богородица је у својим проповедима инсистирала на читање Библије. Да ли је могуће да је Бог послао Девицу Марију да нас пробуди из духовне обамрлости? На први поглед изгледа да је појављивање добронамерно али ја могу да поставим и другачије питање. Да није овај феномен појављивање Богородице велика обмана? Ћаво се може манифестовати у облику истине или појавити као истина а да то ипак буде превара. Он је Бог овог света који запљускује умове неверника да не виде светлост Је-

ванђеља. Да би испитали и проверили ово приказивање истражићемо оне поруке које су примиле пуно одобравања Цркве и самог папе.

Поруке упућује да је Богородица посредник између Бога и људи као Божји изасланик и заступник људи пред Богом. То су супротности са Библијом. Исус Христ је посредник између Бога и људи. Библија објављује да је један Бог. Такође објављује да је Исус Христ једини посредник између Бога и људи. Да би неко био посредник он мора да буде потпуно Бог и потпуно човек. Богородица шаље поруку вере, љубави и наде. Она са том својом поруком доноси помирење људи и нација. Она је једина што може спасити овај свет од рата и вечне смрти. Она се појављује као Божји адвокат у спасењу људи. Све то лепо изгледа и лепо је речено. А Библија каже да је Исус једини пут, једина истина, градитељ моста између Бога и људи. Исус је рекао да долазимо свом Оцу кроз њега. Исус је страдао за нас а не Богородица. Богородица тражи да се у Гвадалупе изгради храм где може показати и понудити своју љубав, самилост, помоћ и заштиту. Највећи број приказа тражи да се изгради светилиште, има их на хиљаде широм света. Нико никада се није молио и кљањао Богородици чак ни на рођењу Исусовом. Падали су на колена пред Исусом а не пред Маријом. У месту Фатими у Португалији видео сам вернике крвавих колена који су на коленима не само клечали него и ходали како би добили милост од Богородице јер је она то тражила јер ове приказе траже од људи да јој подају велико поштовање.

То је контрадикторно Светом Писму. Очигледно да Марија из Библије није Марија из ових приказа које се појављују по свету. Маријина приказа привлачи пажњу на себе док Марија из Библије јасно упућује људе не на њу него на Исуса Христа њеног Сина. Ако приказе нису Бого-

родица, ко се онда појављује? Иронично, сама приказа даје нам одговор: „Ја сам Марија Краљица Небеска и краљица Анђела“. Приказе често долазе под термином „Краљица Небеска“. У Старом Завету сам нашао где Јеремија врло јасно говори о Краљици небеској као гнусоби пред Богом. У Јереминијом књизи сам Бог идентификује Краљицу небеску као паганску богињу и укорава свој народ што је следе: Краљица небеска се често појављује са дететом које је наводно Исус. Исус је био распет као човек и он се неће вратити као беба. Библија објављује да ће се вратити као човек да суди овом свету. То је доказ да све визије или приказе нису од Бога. Краљица небеска је овде хиљадама година заводећи и варајући Божји народ. Да ли Свето Писмо упозорава на Злу Жену, Краљицу која ће обманути све народе? У књизи Откровења указано нам је баш на ту Краљицу. Јован нам открива део своје визије. У последње време биће једна зла жена која ће бити део обмане која ће преварити цео свет. Приказа која се идентификује као Марија говори да све цркве треба поново да се уједине тако да буде само једна Црква. 8. октобра 2000. године папа Јован Павле са 1600 бискупа са највећом групом која се икада сабрала на тргу Светог Петра у Ватикану, поверила је човечанство и трећи миленијум Богородици.

БОГ ПОСТОЈИ

Вернике широм света узбудиле, а колеге физичаре поделиле су речи: „Има Бога. Сматрам да је то сада научно доказано.“ Руски академик Генадиј Шипов, директор московског научног центра физичког вакуума који делује у оквиру Међународног института за теоријску и примењену физику Руске академије наука - изговорио је ове речи које су се понајмање очекивале од једног доктора физике, поготово у земљи која је дуже од седам деценија исповедала милитантни атеизам.

Шипов је био убеђен да у васиони постоји информација „неповезана са материјалним носиоцем“ која дејствује тако да ствара саму материју. Сви су људи повезани на „космички интернет“. У неку руку може се рећи да Шипов верује да материју заиста рађа празнина, односно физички вакуум, и да до тога уистину долази уз помоћ речи „И реч би у Бога и Бог би реч“.

Конкретније Шипов уверава, да електрони, када прелазе са једне орбите на другу луче тзв. торзионе таласе чије постојање доказује честица неутрино, а чији импулс (спин) се притом може одвојити од самог електрона. А пошто се у васиони, укључујући и њу саму и галаксије, све врти при чему се простор-време још и уврће, постоје моћна торзиона поља, док су слободни спинови „носиоци“ информација које условљавају и покрећу многе процесе који су довели до „стварања света“ и на тај начин дејствују и до данас. Овај процес наука није у стању да

објасни, за сада је ово једино објашњење постанка материје. Својим „вакуумским једначинама“ нешто слично је претпостављао и Ајнштајн који је сматрао да структура вакуума представља потенцијално стање материје. Да сада то поједноставимо да би смо могли лакше да схватимо. То значи да стварање материје из ничега помоћу „Речи“ настаје онда када до те „структуре“ допре информација коју преносе торзиона поља. Да се сада закључити да Шипов сматра да у васиони постоји „информација“ неповезана са материјом, која не само да је неповезана, засебно, него да та „информација“ ствара и саму материју. Овде је интересантно споменути да је то као у Библији: „И Реч би у Бога, и Реч би Бог“. Ово је такође доказ да Библију треба схватити много озбиљније него што се схвата.

Све што постоји ми себи можемо представити као нешто што има седам нивоа, од којих су прва четири: чврста тела, течности, гасовита тела и елементарне честице. Овај четврти ниво рађа се из петог, нивоа физичког вакуума, како смо схватили Шипова. То је потенцијално стање свих видова материје. Ако покушамо да схватимо Шипова, онда се на шестом нивоу вероватно рађају торзиона поља, чије постојање се дугује увртању простора. Та поља не само да претходе стварању материје, него су и инструмент помоћу којих се из празнине, из вакуума, рађа материја. Ако прихватимо ову теорију као тачну онда можемо ићи и корак даље и претпоставити да су та примарна торзиона поља такође носилац свести.

Ако то схватимо тако, зашто онда не би постојала могућност да човеков мозак у крајњој инстанци као сам производ свега до сада реченог, има своје „слободне спинове“ импULSE. Значи да је човеков мозак опремљен пријемницима предајницима који му обезбеђују „торизионо општење са васионом“.

Ако смо некако објаснили ових шест нивоа, остао нам је још један, седми ниво. По нама то је претпоставка о постојању Васионског Разума, Универзалне свести, (Торзионог Бога) у форми космичког апсолутног „интернета“ чије су „хелије“ или „неутрони“ и интелекти свих живих људи, зашто не можда и животиња и биљака. Ако сада идемо обрнутим редом, од седмог нивоа на доле, поставља се питање: не производи ли баш Спољни Разум торзију простора-време и није ли људски мозак истовремено и корисник у мањој мери и стваралац тог космичког „интернета“?

Ако сада прихватимо ову невероватну теорију као логичну и тачну, онда нам је лако објаснити како „функционишу“ пророци. Пророци и екстрасенси су људи обдарени способношћу да сопствени мозак укључе у космички интернет, односно у „резонанс са нашом Торизионом Васионом“. Тако је лако схватити како су пророци долазили до информације и како су тачно могли да предвиђају догађаје у будућности. Заправо то можемо да замислимо као један велики точак са информацијама који се окреће у круг. И ви, као пророк, који се налазите у том кругу, када се укључите у тај круг, или космички интернет, ви онда видите и прошлост и будућност. Напр. лево или уназад се налази прошлост а десно или напред се налази будућност. Зависно од пријемника сваког пророка појединачно, неко може да види будућност само 100 година, неко 300, а неко 1000 година унапред.

Да објаснимо још шта су пророци. Најједноставније, то су обични смртници, обични људи који се разликују од нас осталих, обдареношћу да примају информације са тог космичког интернета. Обдарени добијају баш тражене информације и примају је, свака информација има своју

фреквенцију и вибрацију те фреквенције. Ту је сада и питање њихове енергетске обдарености, саме концентрације, слободност информације, количине информација које су понуђене у одређеном тренутку.

Када нам је јако тешко, када не можемо да решимо сами наше проблеме, онда се у очајању молимо. Поставља се питање зашто? Које? Откуд то. Од када то? То су ствари наши покушаји да стварањем усмереног торзион-ог поља утичемо на мисли и планове Васионског Разума (Бога). Сасвим је вероватно да се наши мозгови налазе у директној вези са васионом, које сами нисмо ни свесни, већ да на процесе који чине Торзионог Бога на неки начин утичу на наша људска дела. Изгледа да су многе ствари у нашем животу детерминисане, предодређене и боље речено народним језиком, да постоји судбина. Ако прихватимо да постоји судбина да ли је можемо променити? Већ смо нагостили да можемо да утичемо молитвама које упућујемо том Разуму. Па зар ми нисмо сви повезани преко тог Разума свако са сваким, зар нам о томе не говоре наши снови. Зашто не бисмо били повезани и са мртвима, када ћемо једног дана ми који сада живимо бити мртви. Да ли су многи људи који тврде да могу да комуницирају са мртвима, баш сви шарлатани или можда и код њих има надарених као код пророка.

Информација о нама, о догађајима, о постанку, о свему из прошлости и садашњости, уписана је на нематеријалној енергији, енергији која је Творац свега материјалног, односно сама енергија је Бог Творац. Она је садржана у свему створеном, али све створено није у енергији, тј. енергија прожима све што је створила и што је материјално. Бог је свуда. Бог је у свему и у нама, али ми нисмо у Богу, само су наше информације, и сва збивања у њему. Говоримо стално о информацији, закључак је да је инфор-

мација у Богу, а он је свуда (погрешно је рећи у васиони) и нема никакве везе са материјом. Сама информација је веома битна ради одржавања природне равнотеже кроз поштовање свих природних закона. Да она не постоји, све створено би престало да постоји. Међутим, енергију (Творца) можемо својим језиком ради лакшег разумевања називати и „космички интернет“ на који су сви људи и догађаји повезани. Да ово појаснимо још боље, мада ће многим људима бити непријатно да чују ово, јер су до сада кршили природне законе и заповести и мислили су да Бог не постоји и да ће се из овог живота у коме су живели врло лепо, али врло непоштено, „извући“ и отићи некажњени. Да их у овом њиховом поквареном животу, животу на туђој муци и невољи нико неће казнити, јер они који их требају кажњавати и они су за кажњавање. Свако дело које смо урадили, које се коси са природним законима и са Божјим заповестима, свака реч коју смо изговорили, свака мисао коју смо помислили, све је то забележено на космичком интернету. Значи, ту имамо све податке о нама и наша добра дела, добре речи, добре мисли чине позитиву. Такође наша лоша дела, лоше речи, лоше мисли чине нашу негативу. Када се све то одвага, на основу тога та космичка енергија, тај Разум, одредиће вам и награде и казне. Представља ли смрт човека прикључење „личности умрлог“ Суперразуму, растварање у њему или њену деградацију и њено искључивање - ако се тако може рећи, из „торзионог интернета“? Зависи како је ко заслужио у овом животу.

Није ли Исус Христос на Земљи проповедао учење и морал упрво Васионског Суперразума? Не среће ли душа умрлог на почетку свог бестелесног пута, поготово што многи од оних који су преживели клиничку смрт сведоче о проласку кроз нешто налик на тунел и свом утапању у бескрајно сијање Светлости и Добра, баш тај Суперразум,

при чему и сама смрт може бити „нова форма спајања са колективним Васионским Разумом.“ Васионски Разум (Бог) постоји сам по себи и његово постојање је независно и неусловљено. Све остало и сама васиона су Божје творевине.

Бог је себе великодушно открио у Светом писму, људе је обдарио вером у Његово откривање. Ту престаје физика и почиње теологија. Сва доказивања божјег постојања, па и ово сада што ја чиним показује нешто друго: због спаса човека од самога себе и указивања (њему) шта ваља чинити, енергија, Бог, жуди да себе прикаже постојећом енергијом и да кроз мали број напредних људи, опомене остале, пошто опомена и откриће кроз Библију и Исуса Христа нису уродили плодом, бар у толикој мери колико је потребно за опстанак човечанства. Тачно је да је Исус Христ, син Марије, зачет по вољи Свевишњег Творца, односно божанском енергијом, Богом, ради проповедања морала и правилног понашања. Знамо да његова мисија није дуго трајала, није био опште прихваћен. Оно што је дао, за оно време је било на неки начин мало, али данашњем човеку и много више било би мало. Распећем Исуса, човек који је био одбачен од Бога, сада је почео са новим падањем. Зато сва доказивања Божјег постојања доказују нешто друго: човек жуди да своја сазнања о Богу прошири, продуби, учврсти. Он томе посвећује свој разум и вољу. Тим својим моћима људско биће као творевина не може обухватити Творца.

Ипак сваки покушај је добро дошао па и овај који ја чиним. Пре него што напустим поље физике и уђем у теологију, није на одмет да се каже, да се Бог не потчињава логичним законима, јер је он Логос, надлогичан, него се логици потчињава човек и тако долази до идеје о Логосу. Тако човек упознаје Бога који постоји од вечности, пре

икаквих доказа и апсолутно независно од њих. Дакле, докази не доказују Бога, него само упућују на Њега и указују на Његову егзистенцију. Али када смо већ код логике, није на одмет да се осврнемо на нешто што је чисто људски, нелогично. А то је атеизам. Спор атеиста и теиста стар је колико и трајање човека и света. Ни један ваљан разлог у прилог постојања Бога или против, никада није био довољан да убеди противника. Чим се појави неко ко верује у нешто, будите сигурни да ће се одмах наћи неко ко не верује, а затим неко ко сумња, а на крају неко ко је равнодушан на све то, и за кога то питање не постоји.

Атеисти поричу Бога, али побуна против Бога је могућа само уз претпоставку постојања Бога, јер је борба против нечег што не постоји бесмислена. Атеизам тако несвесно пориче нешто што јесте, а не што није. Атеизам није логички могућ зато што на место негираног Бога успоставља новог Бога. Зашто је атеизам тако брзо пао, одржао се само неколико деценија и то само на неком додуше великом делу земљине кугле. Зато што порицање Бога у већој мери изазива интерес за Бога, него што шкоди његовој величини.

Врхунац глупости и уклањања правог ауторитета и инсталирање лажног на његово место, представља следећи вулгарни стих: „Не верујем у небеса, већ у Маркса и Енгелса“. Бог се не одбацује толико због истине и знања, колико због интереса и дате користи. То је само заблуда, али заблуда у корист једног интереса и то искључиво материјалног. Свакако да су појави атеизма ишли на руку и греси Цркве. Сиромаштво које овде не поистовећујемо са социјалном бедом која се увек може превазићи, престало је да буде идол Цркве. Жеђ за богатством захватила је и Цркву. И на крају да изведем закључак да у људском друштву атеиста у дословном смисли и нема. Почне ли

атеиста себе и свој став да одређује у односу на Бога, он већ показује да има појма о Богу - иначе како би се дистанцирао од њега? Сви они научници који кажу да Бог не постоји, пре или касније прихватају постојање, Апсолута, Вационе, најчешће природе, а под тим у ствари подразумевају Бога.

У читавом Универзуму влада један застрашујући скривени поредак, који не може бити случајан и ниједан поредак који људи заснују не водећи рачуна о метафизичким истинама не може бити ни трајан ни добар. Сваки поредак заснован на неправди и насиљу мора пропасти и одвести оне који су га створили и подржавали! Зар није довољно за ову тврдњу окренути се само мало у прошлост сваке земље, сваке државе, сваке цивилизације и видети како је ко прошао. Најбољи је и најближи пример наша историја, историја Србије. Овакво стање и околности у време када је писана ова књига, за многе следеће генерације које ће читати ову књигу, сложиће се свакако да су и садашњи властодршци отишли како су и дошли и да је све што су радили овом народу уписано на космичком интернету и да сигурно неће моћи да избегну заслужену казну. Земаљски суд у Хагу је дечија играчка у односу на прави Божји суд.

Духовно-интелектуална еволуција људског рода потпуно је аналогна еволуцији људског схватања Бога. У време паганизма имали смо много богова са чисто људским особинама и понекад надљудским способностима, који су људима чинили добро и зло! У старом Завету сусрећемо се са једним Богом, који је склон гневу и кажњавању.

Тек са појавом Христа упознајемо ново лице Бога, а то је Лице Љубави, праштања и безграничног разумевања и тако долазимо до још једног темељног принципа метафизике, а то је закон Љубави, Вере и Наде.

Чиста љубав је „материјал“ од које је сачињена метафизичка (духовна) суштина света, док је сам Бог такође

љубав, која није само атрибут, већ и „примарна супстанца“ из које је све настало.

Вера је најмоћније оруђе са којим човек располаже и нема разумевања без вере, као што нема ни истине без вере, о чему је говорио и сам Христ.

Нада представља снагу духовног погледа у будућност, а манифестује се као машта и способност визуелизације и само у садејству љубав, вера и нада највећа је моћ. Све што није усклађено са ова три принципа метафизичког закона пре или касније пропада, нема никакву вредност, подложно је злоупотребама и неће усрећити човечанство. Као што ћемо видети у овој књизи свет је исувише искомпликован да би се могао објаснити само уз помоћ науке. Само уз помоћ натприродног покушаћемо да разумемо мистерију постојања.

Кроз целу људску историју однос науке и религије се мењао од узајамне подршке до огорченог непријатељства. Религиозна доктрина је пре седам векова потпомагала рађању експерименталне методе, после чега су средње-вековни научници почели да „откривају божански план“. Вера и разум су се убрзо разишли и револуционарни мислиоци као Коперник, Галилео, Дарвин и многи други, чија су се учења супростављала црквеној догми били су жигосани као јеретици. Са просвећеношћу у 18-том веку, наука добија још већи ауторитет и моћ и долази до дефинитивног разлаза. Сада међутим, вера и наука опет постају пријатељи. Теологија и наука улазе данас у један нови однос. Уместо да подривају веру и осећај духовности, научна открића им данас дају потпору.

Теорија „Великог праска“, на пример, данас неким научницима пружа доказ о смислу, који стоји иза постанка свемира. Еволуција, тврде неки научници, пружа доказе о самој природи Бога, а „Теорија хаоса“ којом се описују

процеси као што су климатске промене, тумачи се као „врата кроз која Бог делује у свету“. Физичари су данас открили знаке према којима је космос идеално створен за живот и појаву разума. Према њиховим открићима, природне константе (непроменљиви бројеви, као што су снага гравитације, наелектрисање електрона или маса протона) су тако идеално подешене да би се у било ком другом односу атоми расули, па не би могли да буду међусобно повезани, а звезде, цео космос и живот не би постојали!

Наука, а и ја у овој књизи полако улазим у изузетно танано поље, изгледа, јединствено, или пак непосредно спожено, са фином енергијом наше свести и вере. Теоријски је могуће да се, утицајем можданих таласа, на том нивоу покреће и као физичка стварност остварује оно у шта чврсто верујемо. Рецимо, ако чврсто верујемо у торзионе таласе они ће у огледима почети да се конкретно показују, слично као што се искреном вернику приказује Божја присутност.

Надам се да смо успели да објаснимо да је Бог створитељ света, значи и творац материје. Применимо ли Ајнштајнову теорију релативности, моћи ћемо да извучемо веома занимљив закључак. Принцип релативности нас учи да су простор и време атрибути материје. Значи Бог је створио простор и време, онда простор и време не могу да садрже Бога, односно Бог не може да постоји у простору и времену. И на крају да закључимо питањима која обично постављају деца али и одрасли: зашто не можемо да видимо Бога? Не зато што је он далеко, напротив, веома је близу, свуда је, у нама и око нас. Ово је аналогно нашој немоћи да видимо ваздух који нас окружује. Ваздуха постајемо свесни једино када дува ветар. Слично, Бога постајемо свесни једино кроз Његова дела, кроз која нам открива своје присуство.

ПОРУКЕ ИЗ ЗАГРОБНОГ ЖИВОТА

Постоје докази да мртви успостављају везу са живима и да је одржавају. Претпоставља се да духови успостављају везу са овим светом путем магнетске силе и само неким људима припадну медијалне способности, док су другима ускраћене.

Обично се као докази сматрају развој куцање, пуцкетање и свакојаки шумови који се чују у кући, нарочито ноћу. Ако би такви докази били уверљиви, тада би то представљало крај столећима вођених спекулација о животу после смрти. Тада смрт не би значила крај живота, него би означавала премештање опстанка на један други, виши, нематеријални ниво. Тада више не бисмо требали свој живот на земљи „сматрати биолошким феноменом“ краткога века, него бисмо га могли схватити као трајан процес који тече.

Као прилог тој теорији постоји доста доказа да чак и многи живи писци тврде да заправо њихове књиге не пишу они, него неко други кроз њих. Јер они пишу чак толико стручно а да уствари о томе немају појма нити су икада имали било какво знање о томе што пишу.

Такође, као прилог тој тврдњи налазе се сведочења из разних делова света где појединци који су преживели клиничку смрт, тврде да су видели нешто „тамо“ врло јасно и врло конкретно. Када се упореде запажања која долазе од људи из различитих крајева света, који се између себе нису никада познавали а причају апсолутно исту причу, да су били и видели баш исто.

Као прилог навешћемо једну интересантну причу девојнице која је живела у подножју Хималаја. Мала, тешко оболела девојчица била је клинички мртва четврт сата. Према њеним речима доспела је у један сасвим други свет у коме је сусрела своје умрле рођаке. Пошто јој је отац био војни лекар, убрзо одлазе у Карачи, Пакистан, где сам и забележио ову причу мале Дурдане. То би била само још једна прича више, да се није десило нешто што је запањило научну јавност Пакистана и Индије. Сасвим случајно је у Карачију у посети мајчиној фамилији на зиду видела неку фотографију. Жена на фотографији је уствари била баба њене мајке чију фотографију она никада није видела дотад. Тврдила је да ју је та жена тамо дочекала и водила по врту све док није чула глас свога оца: „Врати се дете моје“. Тада се изненада отргла од те жене и вратила, односно пробудила се из клиничке смрти. Дурданин случај је представљен два пута на телевизији ББЦ где је она цртала крајолик у коме је боравила, цртала је оно што је видела. Убрзо се јавила телевизији ББЦ, немачка Жидовка, која је живела у Америци и која је тврдила да је и она у стању клиничке смрти видела баш то исто. Убрзо су их на телевизији спојили и свака је за себе цртала оно што је видела. Када су цртежи били готови, вртови које су цртале били су идентични.

Из извештаја о искуствима људи којима је смрт била сасвим близу, произилази запањујућа слика о томе како је саздан онострани свет и шта за нас значи смрт.

Познат је случај Пабла Пикаса, који је умро 1973. године а створио је три месеца после своје смрти неколико цртежа кредом, као и бојом. Свакако би било коректније рећи да је цртеже кроз „надахнуће“ Пабла Пикасоа створио у Пикасовом стилу британски медиј Матхев Манинг, који се сам покушао „пробити“ до Пикаса. И док се концептисао на њега, осетио је како му „неко“ води руку, очиг-

ледно Пикасов дух или пак нека моћ која је радила дело заједно са Пикасом.

Интересантан је случај домаћице из Лондона, Роземари Бров најпознатијег медија у Енглеској за коју се тврди да је главна помоћница давно умрлих композитора. Пре свега Бетовена, Брамса, Шуберта и Стравинског. То је скромна жена, средњих година, која не располаже никаквим музичким знањем. Зато се тврди да дела која јој се „диктирају у перо“ леже с оне стране њених нормалних музичких способности. Она сама себе сматра само једном обичном преписивачицом мртвих композитора. Бетовен још увек ради на својој недовршеној десетој симфонији. Посматрачи тих догађаја заиста су изненађени брзином којом она пише ноте и да далеко надмашује своје свесне способности. Чак некада се Шопен обрати на свом матерњем језику, пољском, и она тачно напише на пољском иако пољски никада није научила ни једну реч пољског. Она за сво време писања, заправо комуницира са њима, каже им, успорите мало, не разумем, поновите, да ли то иде лево или десно. Чак се и шали са њима. Просто невероватно али је истинито.

Управо овде видимо класичан пример да је нека особа „овладала“ другом особом или је преузела њен карактер. Тада се као алтернативни узрок за објашњење свих случајева уводи – поновно рођење или опседнутост. Разлика између „правог поновног рођења“ и опседнутости је у томе што се у првом случају тај неко сећа свог претходног живота, а да притом остаје свестан свог садашњег живота. То је као да се неко сећа прошлих догађаја из свог живота.

Насупрот, привремено или трајније „опседнута“ особа није свесна да заправо има други идентитет. Па ипак, опседнута особа има сећања која потичу од особе која је

овладала њоме и показало се да су то сећања на стварне догађаје или ситуације.

Најуверљивије доказе о животу после смрти пружају нам поједини извештаји о комуникацијама са умрлима. У њима се јасно и тачно препознаје одређена сврха тих порука из загробног живота.

Навешћемо неколико примера. Године 1915. свега неколико недеља после смрти свога сина Рајмонда, примио је сир Оливер Лодге поруку из загробног живота која му је предсказала несрећу, али истодобно и обећавала некакву утеху. Одмах након што је Рајмонд пао у рату, чиме се и обистинио први део поруке, породици су почеле пристизати прве вести од погинулог Рајмонда. Наравно те поруке није нико добијао директно из породице, већ су поруке стизале преко познатог медија, госпође Леоноре Пипер.

Чудо у Ватсеки у САД-у, један је од најнеобичнијих и најбоље документованих случајева опседнутости. Тринаестогодишња девојчица тврдила је како је опседнута духом умрле младе жене те да се потпуно пренела у њену улогу. Одселила се њеним родитељима и живела као њихова кћи. Ово је потврђена и документована прича о реинкарнацији у малом америчком градићу.

Катастрофа ваздушног брода Р 101, је потресла свет када је 1939. године нестао у пламену толико хваљени ваздушни брод (цепелин) Р 101. Међутим, оно што је следило након тога још више је узбудило свет: мртви пилот ваздушног брода ступио је у везу са једним познатим медијем. Испричао је тачно шта се десило и због чега је дошло до катастрофе. Стручњаци су провером нешто касније дошли до истог закључка.

Интересантан је случај сестара близнакиња Полок из Енглеске које су изгубиле живот у саобраћајној несрећи

1950. године. Имале су по шест година. Већ следеће године њихови родитељи добијају опет близнакиње. Ништа необично, да оне нису биле физички идентичне са својим умрлим сестрама. Имале су ожиљке на истим местима на којима су имале и њихове сестре које су ожиљке добиле случајно падом са бицикла. Имале су идентичне и младеже. Све то може да буде случајно, али када су мало одрасле када су им родитељи дали играчке њихових умрлих сестара које су сакрили да их не подсећају на умрлу децу, оне су препознале своје лутке и назвали су их оним истим именима којим су их звале њихове умрле сестрице. Препознавале су своју фамилију коју до тада нису никада виделе, препознале су своју школу, свог учитеља, своје другове и другарице.

Можда најјачи прилог реинкарнацији долази од научника, хипнотизера. Они су регресијом враћали своје пацијенте (који су од свог рођења били слепи), који су онда одлично описивали све оно што никада нису могли видети. Једини закључак се може извести да су све то видели и запамтили из неког прошлог света, односно живота.

Џон Кабел (1870-1951) чувени енглески медиј је у своје време збунио научнике целог света јер је кроз њега изненада проговорио Конфучије, кинески филозоф који је умро пре више од двеста година. Говорио је течно на старокинеском .

Или, случај девојчице од своје четири године која је рођена у Индији и живела је у граду Џајапуру, а која је говорила шест страних језика међу којима и три европска. Родитељи су јој били неписмени и није имала од кога да научи чак ни индијски а камоли неки страни језик.

У пролеће 1919. године почеле су се Аустријом да се шире гласине, да се у малом аустријском градићу Браунау, у стану Јозефа Шнеидера, приказују духови. Тај мали

чаробни градић већ је постао славан јер се у њему родио Адолф Хитлер. Синови Јозефа, браћа Вили и Руди Шнеидер постали су још познатији јер су први успели да фотографишу духове. Они су их једноставно сликали када су се појављивали. Постоје такође многи други докази да су обични људи сликајући фотоапаратом успели да „ухвате“ слику духа, поред нечег што су они фотографисали.

ПОСЕТА САИ БАБИ

У Бангалору, главном граду државе Каринатака, налази се најчувенији индијски институт, ту се продире у атоме, или сми шља путовање у васиону. Мање од двеста километара одатле, у градићу Путапатре, живи чувени мистик Саи Баба, који се прогласио за живог бога, у чији ашарм годишње долази преко милион следбеника. Он са њима општи ментално а из прве руке материјализује свети пепео „вибути“. Да општи са нама ментално без иједне изговорене речи уверио сам се и ја, а када је у питању „вибути“ ту сам скептик, јер неznam заправо шта се десило. Да ли је трик, масовна хипноза, илузија, али прах се створио пред нашим очима из ничега.

Одгајани хиљадама година у духу хиндуизма, Индијци су поштоваоци и присталице спиритуалног, често са доста примеса сујеверја. Зато су садуи, гуруи, чудотворци, свети људи и мудраци цењени и поштовани и сасвим лепо се уклапају у невероватну смесу која представља данашње индијско друштво. Када су давно почеле да стижу фотографије из Индије, рашчупаних јогина који на једној нози или невероватно пресамићени стоје данима, месецима чак и годинама остају у истом положају, факири који су закопани у земљу, брадати садуи, људи који ходају по ужареном угљу и слична чудеса, свет је у то једва веровао. Хиндуизам се обраћа онима који отвореним умом траже спиритуална знања.

У првом ударном тиму индијског спиритуализма налази се Махеш, Прасад Верма, прослављени под именом

Махариши Махеш или Махеш Јоги. Његова трансцендентална медитација веома је прихваћена на Западу. Можда тренутно највољенији, најпоштованији, најславнији мистик, за кога и његови следбеници тврде да је живо божанство, јесте Сатјанрајан Педи Раџу, познатији под својим гуру именом Сатја Саи Баба. Он и у нашој земљи има доста поштовалаца. Он се прогласио за реинкарнацију једног од најчувенијих индијских светих људи, реинкарнација бога Вишну.

Верници који су ишли код њега тврде, а исто тврдим и ја, да разговор са Саи Бабом није ни потребан јер он са њима комуницира телепатски, шаље им своје поруке које они примају ма колико да су далеко од њега! Индија има бајковиту прошлост, светлу будућност али вашљиву садашњост.

Откад се зна за Индију људи су из Европе и Америке долазили у ову земљу да сазнају и да открију неке њене тајне за које се дубоко веровало да постоје, да виде чуда која ова земља скрива. Туристи се одушевљавају када присуствују ходању босоногих по врелом угљевљу, представама факира који конопац хитну у небо а уз њега се вере и нестаје неко дете, или се диве Саи Баби кад материјализује свети прах „вибути“.

Када се неко усуди да као ја да зађе у тај лавиринт затрпа них идеја, мисли, догађаја, судбина, обичаја, веровања, људских односа, прохујалих векова, филозофија, лепих ствари али и страве и ужаса, плиме и осеке живота, када се уклони наталожена прашина, наилази се, ако имате среће, на свакојакe дивоте. Ништа се ново неће открити, јер је то све већ једном, некада постојало, али баш је лепо када буде извучено из угла заборавa. То је заправо и био мотив и циљ доласка у ову прелепу, мистичну земљу са безброј контраста. У читавој историји Индије ви не може-

те пронаћи ни једног јединог великог научника или филозофа. То не значи да у њој није било талентованих, па чак и генијалних људи. За нас Европљане звучи невероватно, али та земља није показала никакво интересовање за било какво објективно истраживање а све у циљу подизања стандарда људи који живе на том простору. Овде није био циљ да се упозна било шта друго, прагматично од чега би сви имали користи, осим самога себе.

Ја сам у Индију отишао као туриста, али сам убрзо схватио да ако сте дошли само као туриста, ви никада нећете видети праву Индију. Видећете рушевине, палате у којима су живели и још увек живе раце и махараце, Тац Махал, храмове, Хималаје, али нећете видети Индију. Једноставно прошетаћете се њом, купити по неки сувенир али без правог упознавања Индије. Она је била свуда око вас, али ви нисте били сензитивни, нисте били добар прималац. Нисте упијали ништа од оног правог што вам се нудило. Дошли сте као и сви туристи да видите нешто што уистину није Индија. Видели сте њено тело али не и душу. Имаћете фотографије њеног костура и слагаћете албуме од њега, мислећи да сте били у Индији. Постоји духовна страна Индије. Ваше камере је не могу забележити, ма колико били вешти и образовани. Туристи долазе из разних европских земаља, које су дале славне научнике, песнике, велике уметнике, сликаре, талентоване људе свих професија. Али све те земље нису дале једног Готама Буду, Махавиру, Немината, Кабира или Фариду. Индија држи монопол у целом свету када су у питању мистици. Пошто ми Европљани нисмо добро упућени у тајне Индије, дужан сам да вам објасним шта је то, најкраће речено, мистик. Мистик је једно сасвим другојачије људско биће. Он није просто геније, велики сликар, научник или песник. Он је

посредник божанског изазова, позив божанском. Он отвара врата да би божанско ушло унутра. Тако су, хиљадама година, милиони људи отварали врата божанском и оно је испунило атмосферу ове земље. За мене је та атмосфера права Индија. А да би сте је упознали морате да се налазите у одређеном стању свести.

У овој сиромашној земљи можете открити истину као ни у једној другој земљи. Она је стварно сиромашна, просто несхватљиво сиромашна, али и поред тога поседује богато духовно наслеђе, потребно је само мало да отворите очи да бисте видели сву раскош њеног наслеђа. Она је једина земља која је толико дубоко заокупљена еволуцијом свести и нисачим изван тога. Свака друга земља бавила се са хиљаду других ствари све у циљу побољшања живота својих становника, а Индија је увек била усмерена, усредсређена на један једини циљ. Како да човек развије свест до тачке када се она сусреће са божанским. Како приближити људско и божанско?

Није случајно да свако ко осети жеђ за истином, где убрајам и себе, одједном почиње да се интересује за Индију. Та жеђ за истином заправо је мене и довела у Индију не само као туристу, већ као особу која је желела на лицу места у контакту са људима, сазна бар делић истине коју желим да поделим са вама, драги читаоче, који нисте имали прилике и могућности да сами отпутујете у ту предивну земљу. Не само данас и последњих векова, одувек су људи, чак и у древним временима као Питагора који је пре двадесет и пет векова у потрази за истином, долазили у Индију. Такође, је и Исус провео у Индији осамнаест најплодоснијих година. Вековима уназад трагачи за истином стизали су у ову земљу из свих крајева света. Ова земља је јако сиромашна, она нема шта да понуди, али за сензитивне људе она је најбоље место на кугли земаљској.

То је богатство унутрашњег. Ова сиромашна земља вам може поклонити највеће благо које су људска бића у стању да приме. Индија није само парче земље, или политички ентитет, или фрагмент из историских чињеница. Још мање је она лудачка трка за новцем, моћи, положајем и престижом. Индија је чежња, жеђ за истином, истином која у нама спава под пластом свести, истином која је искључиво наша, премда смо на њу заборавили.

По чему је то Индија специфична у трагању за истином за разлику од других земаља? О Богу се говори у сваком делу наше планете, али Бог је остао далек, даљи од звезда. Једино је Индија утврдила да је Бог у човеку. И разумевајући да је Бог у човеку, једино је Индија човеку доделила моћ, достојанство и лепоту да се преобрази у оно што он буде желео.

Можемо слободно да закључимо да је суштина човекове тежње, једина жеља, једна чежња и потрага, да упозна самога себе. Ниједна друга амбиција није владала људима. Богатство, успеси, моћ, одбацивани су као болест, сматрало се да они који су амбициозни, они који трче за богатством, који желе да буду моћни, психички су уствари болесни а да нису ни свесни тога. А за оне који су заиста били психички здрави, духовно здрави, једина ствар вредна трагања била је упознати себе.

Реч мистицизам значи тајни обред, људи који су додирнули несазнатљиво. Исток је одувек био оријентисан на срце. Запад је био оријентисан на ум. Западни ум је био у стању да подигне велику научну зграду. То источни ум није могао. Како из невиности да се роди наука? Немогуће је. Тако је Исток живео ненаучно. На Западу људи нису могли да развију једну духовну науку, да развију медитацију. Они су претворили медитацију у концентрацију. Концентрација је један умни процес. Када се ум усредреди

на један мисаони процес који постаје једносмеран, настаје мишљење. То нема везе са срцем. Медитација није концентрација. Она је један нементалн, неумни живот. То значи бити у контакту са светом без посредовања ума. Онда када је ум одсутан, не постоји баријера између вас и живота, између вас и божанског, јер срце не уме да поставља границе, оно не уме да дефинише.

Индија је одувек била женствена земља и остала је женствена. Индија има женску душу, посве различиту од Немачке и Америке које су мушке земље. Сама душа Индије је женска. Зато Индија никада није могла да се понаша агресивно. У читавој својој историји Индија никад није била агресивна. Цео свет поседује мушке квалитете, цео свет је агресиван, цео свет је насилан. Оне земље које су се развијале под утицајем мушких особина опасно су се приближиле тренутку сопственог уништења. Земље на Западу које су се развиле у складу са њим стално су ратовале, постепено се приближавајући последњем рату, тоталном рату. Могуће је да сада и немају другу алтернативу осим да ратују и да буду уништене. Једина друга могућност је да се точак историје врати уназад, да се прича о мушкој цивилизацији заврши и отвори ново поглавље. То ће бити поглавље о цивилизацији заснованој на женском уму.

ТАЦ МАХАЛ

Индија је изнедрила просветљене мистике и генијалне музичаре, инспирисала поезију упанишада, очаравајућу архитектуру Тац Махала.

Можда Индија има још лепше споменике исламске архитектуре, али је Тац Махал са меким мермерним одсјајем и романтичном историјом освојио срца људи. Истина, мраморна чипкана ограда око саркофага Мумтаз Махале је прекрасна а исто тако минуциозно рађене су инкрустације полудрагог камена у нежни бели мрамор. Под млазом светлости ручне лампе откривају се у полу тами маузолеја сасвим прозачне латице цвета мака - шах Цахан га је неизмерно волео јер се из њега добија опијум који је страшно пушио.

Скупља се све више света. Сутон се за трен обојио, сунце је зашло и тамноплава ноћ је завила споменик. Око њега, у побожној тишини, седе људи. Маузолеј љубљене жене Цахана који је до малопре, бар мени личио у свом белом савршенству на свадбени колач од сладоледа, наједном се, обасјан месечином, одвојио са своје високе терасе и почео да лебди у модрој ноћи, као дворац вилењака, лак и сребрн. Тако га је сваке ноћи гледао шах Цахан, заробљен прекопута у тврђави Агре. Његов рођени син Ау-ренгзед, збацио га је са престола и затворио. Из одаја и са балкона свог китњастог затвора шах је могао гледати своје елегантно ремек дело и сећати се како је са друге стране реке Цамуне желео да подигне гробницу од црног мрамора и да је споји са белим Тац Махалом златним мостом.

У Индији је све привид, све је уствари, другачије него што изгледа. Гледајући сиромаштво које је за наше европске појмове невероватно, тешко је схватити да та иста сиротиња обилази уметничке споменике и музеје. То је призор који заиста фрапира Европљанина, истовремено га очара и ражалости. Очара, јер схвати колико је духовна култура у овој древној земљи свеопште добро, невезана за материјални стандард, а ражалости што на његовом континенту техничка цивилизација, доступна данас сваком човеку, не условљава било какву духовну културу. Ко је икада код нас видео у Србији пуне музеје сем ако нису обавезне посете Ђака? А у Индији су сви музеји које сам обишао, старе тврђаве, дворци или храмови било које религије били увек пуни посетилаца свих узраста и из свих друштвених слојева. Чак бих рекао највише из оних најсиромашнијих. Многи од посетилаца немају ни сандале на ногама, а одело им се састоји само од комада белог платна вешто умотаног око ногу, које се зове „доти“. Смирени и достојанствени, што је карактеристична црта овог дивног народа, обилазе они своје знаменитости, водећи са собом и сасвим малу децу. Није онда чудо што се без претеривања, не може видети примитивна физиономија. Чак и најбеднији међу њима, они што пружају руку просећи, имају сјајне интелигентне очи, а црте њихових лица оштрог профила веома су племените.

Тако је данас у Агри, малом љупком градићу око Тац Махала, врвело од домаћих посетилаца. Они обиђу око овог маузолеја љубави и после поседају на меки травнати тепих испред њега чекајући ноћ. Јер то је доба кад он блесне својим лепотом. Седим на тргу испред монументалне капије и гледам шаролику гомилу света која улази и излази. Стотине малих продаваца разних сувенира опседају туристе. Они су тако упорни на један благ начин да

и најодлучнији међу нама мора најзад да попусти и купи нешто: корбач од дрвета тако вешто направљен у виду змије, да њгова покретљивост просто плаши, безбројне ниске ђердана од миршљаве сандаловине, стаклене ђинђуве, плодове неког дрвета или полудраго камење, лепезе од пауновог перја, минијатурне печате којима се ставља боја у праху на чело и још безброј других лепих ствари којима нико не може да одоли. Уз то чудни црнопурасти факири отварају своје пљоснате корпе и из њих се увис дижу трогласте главе кобри палацајући језиком, дресери мајмуна воде на ланцу своје питомце обучене у сукњице или униформе. Како човек може бити равнодушан када први пут угледа све те чаролије?

Посетиоци Таџ Махала су исто тако занимљиви као и продавци и њихова роба. Међу њима су најупадљивији Сики са својим кокетним турбанима од ситно набраног платна наранцасте или светлоплаве боје. Испод њих је смотана у пунђу дуга коса и брада уједно. Они су по правилу врло стасити и лепо људи и није чудо што су за време владавине Британаца чинили елитне јединице.

Али много више од мушкараца очи путника привлачи индијска жена. Она је свакако највећа лепота ове огромне, чудне земље. Све су оне танане и праве као стреле, савршеног телесног склопа, финих црта и прелепих дугуљастих очију. Коса им је прича за себе, благо таласаста, густа, сјајна и црна као абонос. Њихова мала, уска стопала и fine шаке, њихов став кад стоје или покрети кад ходају, равни су грацији играчица и достојанству властелинки. Било ком друштвеном слоју да припадају, Индускиње увек изгледају и крећу се као краљице. Свакако дубоко свесне своје лепоте, оне се нису одрекле сарија, традиционалне ношње старе хиљадама година, јер од сарија не постоји елегантнија одећа. Очаран, ја се понекад загледам у про-

лазнице, а оне се само љупко насмеше и мало климну главом у знак поздрава.

Колористични ватромет њихових сарија је тако фантастичан да ми се чини као да се сјајно перје паунова њише равномерно и грациозно покрај мене. Жуто са модрим као индиго, тиркизно са пурпурним, најчудније комбинације боја какве се нигде на свету не могу видети, јаке, сјајне, чисте боје сунца и живота. У сутону, који овде тако брзо пада, само јарке мрље сарија промичу кроз лепу капију и губе се са дугим раскошним вртом ка Таџ Махалу, огледајући се у мирном базену испред њега.

КУЛА ТИШИНЕ

Персијанци, названи Парсима у Индији, који су неколико векова пре тога побегли из своје земље због репресалија муслимана, сада су постали мањина бомбајског становништва, али мањина због које сам дошао у Бомбај да присуствујем нечему што се неда замислити. Покушаћу да опишем тај ритуал који је за нас Европљане језив. Међутим Парси верују да су и земља и ватра сувише свете да би се смеле оскрнавити лешевима. Они су приповедали Заратустрино учење због чега су муслимани применили према њима репресалије. Али у Индији их нико не дира. Они своје мртве стављају на врх једне од цилиндричних кула. Породица остаје у парку, а свештеник у кули забија у груди мртваца нож да би потекла крв и плеска рукама. То је знак лешинарима који стално круже изнад “Куле тишине“. Заиста сам видео те огромне птичурине голог врата, али не само у Бомбају, већ и у индијским селима где су се јата сакупљала и у двориштима кућа. Призор је био за мене мучан, али су лешинари, уствари веома корисни, права санитарска колонија Индије.

Када лешинари прождру мртво тело, оглодане кости пропадају кроз решетке на дно куле. Ту се у води налази извесна хемикалија која их раствара. То су били древни ритуали једне од многобројних религија ове мистичне земље, земље безбројних богова.

КУКАСТИ КРСТ

После неколико дана проведених у Бомбају пошао сам да погледам један храм друге једне индиске вере - џаинизма. Њихов хуманизам апсолутно је подређен идеји „ахимзе“ ненасиља, која укључује сва бића у природи, чак и инсекте. Етика им је крајње ригорозна и иде чак до границе самоуништења. Правоверни џаина, кад остари, одлази у шуму, скида одећу, везује се преко уста (да неби прогутао неку бубу) и умире од глади, као што је и умро оснивач џаинизма Махавира, по сопственој вољи.

На брду Малабар изнад бомбајског залива застао сам пред храмом Бабулинат који је личио на сваки други индијски храм. Али, изнад портала се вијорила застава са једним знаком који ми је за тренутак изазвао језу. Као аветињски црни паук ширио је краке кукасти крст! Но, то је трајало само на тренутак. Сетио сам се да је „свастика“ прастари знак живота у Индији и џаинисти највећи обожаваоци свега живог, узели су га за свој симбол. Какав парадокс и иронија живота, тај исти знак су узели и они који су уништили толико живота и за које сâм живот није имао никакво значење у односу на нацистичку идеологију.

СВЕТА РЕКА ГАНГ

Сад када сам се приближио Бенаресу, помислио сам да ћу можда у граду који је срце хиндуизма моћи бар до-некле да разумем, доктрину трансмиграције која учи да је цео живот исто временом понављање које тече као што теку воде Ганга, пружајући сталну прилику човеку да достигне савршенство. Бенарес има пола милиона становника и исто толико пролазних ходочасника непрекидно. У њему постоји двеста светилишта. Култ стар педесет векова у једном од најдревнијих градова света постојао је давно пре него што се Буда родио. Требало је на обалу реке Ганга стићи пре но што се бог Шива појави у облику сунца из источне обале. Зато сам устао у пет сати и пошао уским прљавим улицама у хладно праскзорје. Кроз њих су се већ полако кретале реке ходочасника.

Што се више ближим обали улице постају све уже и прљавије. Кроз гомилу се пробијају биволи, козе, свете краве, лепих глава и дугуљастих очију, и свет им се склања са пута. У пролазима и кроз отворена врата виде се на хиљаде олтара. Гатови на светој реци су најинтересантнији приказ за путника. Тамо где Ганг прави лепу окуку постоји шест километара камених тераса – гадова дуж западне обале. Изнад осамдесет степеништа која се спуштају у воду, на крају стрмих уличица, уздижу се карактеристичне бенареске палате које су, себи за душу подигле разне раце, затим кућице за ходочаснике у којима се они хране и станују за багателу и силни олтари и храмови.

Према хиндуистичком веровању, свако биће се одмах после смрти поново рађа. У Ганг се баца пепео мртвих али и лешеви деце до седам година и они умрлих од заразних болести. За та мртва тела се веже камен, али понеко од њих исплива на радост лешинарима који ту стрпљиво дежурају. Најинтересантније је од свега да је вода Ганга савршено чиста, мада се у њу све то баца, па се још и болесници купају. Нисам долазио у искушење да се и сам окупам и поред силних прича да вода реке Ганг лечи многе болести. Људи пију ову воду. Научним анализама утврђено је да вода Ганга садржи неке минерале који сву прљавштину пречишћавају. У ову свету реку верују све религије у Индији. Ганг не би постао света река да нема специјална својства.

Избијам на свету реку, широку као Дунав, пре него што је велики пурпурни Сунчев диск почео да се помаља иза источне, пешчане обале на којој нема ничега. Ганг тече са планине Каила са, из Шивине косе. По зеленкастој води пливају упаљене свећице, уткане међу жуто цвеће у лиснатим корпицама. То су жртве речној богињи.

Главни гат посвећен спаљивању мртвих тела зове се Маникарника. На степеништу се виде укочене прилике, умотане само у покрове, мушкарци у беле, жене у црвене. Они су чекали сву ноћ на каменој тераси да ујутру буду прво окупани у Гангу, осушени на сунцу и најзад спаљени.

Ова чудна некако стравична атмосфера кроз коју као мирис тамјана лелуја једна сетна, успављујућа мелодија без краја „Хари Рада, Хари Кришна!“ Она се на гатовима Ганга већ месец дана свира без престанка јер је сад фестивал бога Шиве. Бео дим диже се са ломача крај саме воде. Покрај њих нема никога сем спаљивача који додају дрва на ломачу док тело не изгори. Најстарији син потпаљује

ватру и одлази, а жене никада не присуствују спаљивању. „Колико времена треба телу да изгори“, питам првог до мене. „Зависи од пара“, каже он. „Ко има доста, купи више дрва и ватра зачас букне и прогута тело. Ко нема, ставља мање дрва и тело данима тиња. Али, додаје он, спаљивачи су непоштен свет. И ако много зарађују за свој посао, дешава се често да скину дрва са ломаче и продају их другој ожалашћеној породици. Зато су подигли најлепшу кућу на гату“, завршава он јетко показујући на високу зграду изнад Маникарнике.

Људи из целе Индије долазе да умру у Варанасију. Они долазе да ту живе док не умру, јер ко умре у Кашију, достићи ће ослобођење.

Нема култа мртвих ни гробља у хиндуистичкој Индији. Ово је једино гробље, ова и још неке реке, зеленкасте и бистре и поред толико баченог пепела. Смрт на „хинду начин“ је без икаквог церемонијала, јавне туге и дирљиве музике и зато делује тако обично, чисто и сасвим природно. Зашто би се и тужило за телом које више не представља ништа, само празну љуску, ако се живот умрлог наставио у неком другом бићу?

БОГИЊА КАЛИ

Калкута се сматра најружнијим од свих индијских градова. У њој нема старих споменика, пуна је сиротиње и избеглица из Бангаладеша. Мени је остала у одвратном сећању када сам присуствовао крвавом жртвенику богиње Кали.

Храм као храм је био неугледан, тек у доњем дворишту, иза велике масе света која се тискала напред, угледао сам доста низак храм утонуо у прљавштвину. Наједном сам застао ужаснут. Пред улазом у храм је стајала мала гилотина и около ње у локвама крви, разбацане главе жртвених јарића по којима су милеле муве. Једна млада жена у љубичастом сарију се сагла, замочила прсте у крв и размазала њом свој раздељак у коси. Пошао сам на поклоњење великој свирепој богињи, којој су не тако давно приносили и људске жртве. Било је немогуће ући у њено светилиште од верника који су гурали напред, држећи у испруженим рукама цветне и воћне дарове, умотане у листове банана. Пред самим улазом у храм чукао је један „саду“, свети човек, и кутлачом вадио из посуде неку чудну течност којом је појио оне што су му спуштали неколико рупија у ђасу. Течност је изгледала врло сумњива, а сви су пили из исте кутлаче. И нехотице сам помислио на колеру која је толико пута харала Калкутом. Али као и у свим другим религијама и ово је био причест. Људи су се с муком убацивали у храм кроз уски улаз и ничице падали на под пред богињиним кипом, гласно певајући као у трансу. Пропињао сам

се на прсте да видим богињу и то ми је успело када су се тела за тренутак размакла испред мене. До пола утонула у земљу, сва црна као угаљ, церила се Кали исплаженог језика и зуба као у вампира. Око здепастог врата јој је ви-
сио венац људских лобања, око струка умотане змије, а са људске главе коју је држала у руци као да је капала крв. Овај стравични приказ ме је погодио као и цела Калкута.

ФАМОЗНИ ХРАМОВИ ЉУБАВИ

Из Делхија сам авионом стигао у иначе недоступно мало село Каџурахо у централној Индији, где се налазе ти фамозни храмови љубави. У том селу је подигнут чак и аеродром и све су комерцијализовали. Сеоске занатлије зарађују продајући своје лепе рукотворевине од сребра, миришљавог сандаловог дрвета, коже и полудрагих камења. Али, више од свега дијапозитиве који приказују камене љубавнике са зидова храмова и гипсане минијатуре тих перверзних загрљаја који се продају „као алва“.

На зеленој пространој равници изнад села штрче у плаво небо чудне куле из бајки. Ову изванредну групу храмова саградило је пре хиљаду година племе ратоборних Раџапута, звано Чанделе. Оно што западњаке највише привлачи то су сцене телесне љубави. Али нису само храмови у Каџураху украшени еротским сценама. Сваки хиндуистички храм, издубљен у брдима Елоре има међу орнаментима и камене љубавне парове зване „митхуне“. Али они су, мада наги и загрљени веома чедни и не показују одлике свога пола, већ их скривају овлаш накитом. Међутим, највеличанственији храм у Елори, звани Каиласа, кипти од најразблуднијих сцена. На топлем сунцу ужива у путеној љубави једна огромна војска богова и богиња, нимфи, ратника и дворјанки. Наги и насмешени они не скривају ни центиметар својих лепих тела. Сада ми цела она узбуђеност око сексуалне револуције, изгледа смешна. Па људи су се још пре толико векова волели на све могуће начине, рафинирано, чак јавно, не сматрајући то никаквом срамотом, већ једноставно даром богова који су им сами давали пример својим доживљајима.

ДАЛАЈ ЛАМА

Интересантна је прича о Далај Лами, духовном вођи тибетанских будиста и апсолутном владару мале планинске државе пре него што је 1959. године припојена Народној Републици Кини. Садашњи Далај Лама, што на монголском језику значи „океан мудрости“, четрнаести је по реду, али је, уствари једна те иста личност! У ово не само да верују милиони његових следбеника, већ су се његовим случајем бавили многи озбиљни светски научни умови. За оне читаоце који немају појма о чему се овде ради, изнећемо теорију о наводном „циклусу живота“. Последњи Далај Лама умро је 6.7.1935. Тачно тог дана, пар минута касније, родио се у једној сиромашној тибетанској сељачкој породици дечак. Ако је веровати традицији, у тог дечака који се први родио након што је Лама издахнуо, преселио се неуништиви Ламин дух! На основу чега се сме тврдити да је покојни Лама ушао у баш тог дечака? О томе води рачуна специјална екипа калуђера који су били задужени за бригу и послугу претходном Далај Лами. Уствари, дечак је онај прави уколико изврши препознавање. Пошто су пажљиво прикупили листе све мушке деце рођене тог дана и у току тог сата, калуђери почињу да елиминишу једно по једно дете, док не пронађу дечака који се родио први након Ламине смрти. Дечак без проблема препознаје „своје“ ствари, као и позната лица. Дечака ће васпитавати калуђери, подсећајући га на Будина учења и припремати га за будући позив владара и духовног вођу. Кажу да се овај циклус Ламиних реинкарнација до сада

поновио четрнаест пута, и сваки пут би одабрани дечак „доказивао“ да је баш претходни Лама, односно једна те иста личност!

Један од ретких живих очевидаца препознавања Далај Ламе био је тадашњи војни заповедник Цаса Кинсангце кога сам пронашао у Њу Делхију уз посредство мог пријатеља Др. Ничевана. Драге воље изашао нам је у сусрет и исте вечери испричао све о последњем Далај Лами.

Родитељи Далај Ламе живели су у Амдоу, свом завичају. Тамо су живели као једноставни ратари и имали мало имање, док њихов најмлађи син није откривен као инкарнација Далај Ламе. Село Амдоу налази се у Кини, провинцији Чингхаи, али га настањују готово само Тибетанци. Одатле су дошли на Тибет у главни град, „забрањени град“ Ласу са сином Лобзанг Самтен, живахним, досетљивим дечаком. Далај Лама значи „неизмерни океан“ и тај назив је монголског порекла. Најстарији син је још пре откривања Далај Ламе био препознат као инкарнација Буде, па је живео као Лама у манастиру Тагцхел. Средњи син Гјало Тундроп, школовао се у Кини, а Лобзанг Самтен био је монастички чиновник. Света мати имала је још и две ћерке а од њих млађа, Нгари Римпочеу је такође била реинкарнација једне светице. Тако је света мати, мајка Далај Ламе, као мајка трију инкарнација представљала јединствену појаву у будистичком свету.

Далај Лама, родио се 6. јуна 1935. године у близини великог језера Куку-Нор. Бог Ченрези је постао заштитник Тибета, а његове инкарнације краљеви земље Бо, како Тибетанци сами називају своју домовину. Монголски владар Алтан Кан, који је и сам примио будизам, подарио је Ченрезиним отелотворењима титулу Далај ламе. Садашњи Далај Лама је његова четрнаеста инкарнација. Народ не види у њему свога краља колико Живећег Буду. Један од

ретких живих очевидаца препознавања Далај Ламе био је тадашњи војни заповедник Цаса, управо мој саговорник.

Пре него што је умро тринаести Далај Лама он им је указао како ће пронаћи следећег, четрнаестог Далај Ламу. Када је умро поставили су га у традиционалном Будином ставу окренутим лицем према југу. Али једног јутра затекли су му главу окренуту према истоку. Одмах су се обратили државном пророку. Он их је упутио на ходочашће до језера Чо Кор Гје, неби ли добили тамо савет. Прича се да сви који погледају у језеро виде један део своје будућности. Када је регент (врховни световни поглавар) након дуге молитве приступио чудесном огледалу, указала му се у води чудесна визија троспратног манастира са златним крововима, поред кога је стајала кинеска сељачка кућица са лепо изрезбареним зидовима. Сада су имали све божанске путоказе. Ипак им је требало две године да пронађу такав манастир и поред њега кућицу.

Када су дошли 1937. у ту скромну кућицу, нашли су лепог и бистрог дечака од своје две године. Ако знамо да је тринаести Далај Лама умро пре четири године онда се потврдило пређашње сазнање да после смрти не долази одмах до реинкарнације, већ пролази једно извесно време, у овом случају прошле су две године. То село налази се у области Амдо у кинеској провинцији Чингхаи. Препознавање се врши тако што би дечак требало да препозна своје ствари којима се служио у прошлом животу. Чим су закорачили у кућу дечак је притрчао једном ламом који је око врата носио бројаницу тринаестог ламе. Дечак је повикао „сера лама, сера лама“ и хтео да дохвати бројаницу са ламе који је чучао. Лама се пребукао у слугу али је дечак одмах у њему препознао ламу и бројаницу која је из манастира Сера. Дечак је одмах бројаницу ставио себи око врата. Показали су му многе ствари као бројанице, мале бубњиће којима је Далај Лама дозивао слуге, није ни

погледао нов новцијати штап за шетњу са дршком од слоноваче и злата, већ је узео излизану стару палицу бившег краља. Дечак је из гомиле ствари узео само оно што је припадало тринаестом Далај Лами. Када су се уверили да је то стварно реинкарнација пређашњег ламе, претражили су дечаково тело на коме су пронашли сва физичка обележја бившег Ламе почев од ушију које су стрчале мало изнад главе па све до белега на горњем делу тела, изражени заматак другог пара руку овог четвороструког божанства. Сада су се уверили.

ПАТАЈА ТАЈЛАНД

У једној далекој и немилосрдој игри таласа који су били резултат подмуклих звука са дна Индијског океана, из океана је изронило полуострво на коме су Тајланђани направили предивно месташце које је временом прерасло у туристичко насеље по знато свим туристима света. Назвали су га Патаја.

Тајланд је данас најбудистичкија земља света и за сваког је мушкарца пожељно да буде калуђер бар неколико месеци. За то време он се понаша као прави калуђери, носи жуту тогу, пости до подне, не пије алкохол и нема телесног додира са женама. Три месеца калуђери студирају и размишљају о будистичкој филозофији, чију основу чине две идеје: да патња долази од сувише јаке жеље и да само љубав и самилост могу донети срећу.

Мој домаћин, будистички калуђер долази тачно на време по мене. Прихвата мој предлог да разговарамо не у хотелу већ шетајући поред мора. Пошто смо дан провели у размени мишљења и необавезном ћаскању, договорили смо се да сутра обиђемо његов мали храм и да се упознам са религијом и обичајима Тајланда на лицу места.

Храм се налази на прелепом брежуљку у самој тропској шуми далеко од буке савремене цивилизације која је дошла у Патају са најездом туриста из целог света. Храм је саграђен у десетом веку, од црвене опеке и допуњен са нешто мало вулканског камена. Украшен је богатим рељефима исклесаних у камену који представљају чудовишта

из митологије, змајеве, демоне између рељефно приказане прашумске флоре.

Тамни камени слоновии, три метра високи, са зубима од праве слоноваче, чували су прилазе будистичким манастирима у околини Чијан Маја. Још издалека се видело мноштво огромних белих звона са копљастим врхом, урамљеним тамнозеленим прашумским лишћем. Из храмова, блештавих од плавих и црвених стаклића, излазили су калуђери обријаних глава. Једноставни платнени чаршав који је откривао једно раме био је елегантна одећа, као тога старих Римљана. Савршено озбиљни нису гледали у туристе који су се мували унаоколо не знајући шта пре да сниме, куд пре да погледају. Сваког јутра у Тајланду на стотине младих будистичких калуђера креће из манастира да проси храну. Они то чине немо, држећи бакарни тањир, али сваки Тајланђанин сматра својом дужношћу да пружи калуђеру макар шољу пиринча јер је и сам између двадесет прве и двадесет треће године исто тако просио храну, што није мимоишло ни самог краља Фамибола.

У храму се тог дана одржавала свечаност одгајивача пиринча. Они олтару храма дарују плодове свога рада, а заузврат добијају свету воду коју у посудама од бамбуса носе кући и њоме прскају пиринчана поља да боље роде.

Уз степенице пеле су се шармантне девојке са венцима воћа и цвећа на глави у дугим белим сукњама а погледе су скривале рукама. Најженственија, најљупкија женска бића управо се налазе на Тајланду. Нису то расне лепотице, али имају неодољиви шарм, који су управо показале данас у храму. Остали мештани носили су корпе са воћем да храмовима дарују плодове свог рада, воће, поврће, цвеће, уз одавање почастии својим умрлим и својим далеким прецима за разлику од сличних обичаја Грка, Римљана, Маја,

Ацтека који су умрлима приносили жртве. Ту смо на миру окончали нашу дискусију.

Сутрадан смо се поново нашли и срели са свештеником из неког другог будистичког храма који је стручњак за прорицање судбине гледајући у длан. Да би изрекао судбину, монах мора духом да отпутује из властитог тела. У њега тада улази храмско божанство, које отпочиње са прорицањем судбине гледајући у мој длан. Тако монах својом медијском сеобом омогућује божанску објаву. У такве приче верују сви на Тајланду. Приближавајући се храму, из храма је већ допирала пригушена језива музика. Унутра нас је дочекао сабласан призор, са свих зидова кезиле су нам се ужасне гримасе и мртвачке лобање! У тешко окађеном простору тешко се дисало. Младог монаха управо су довели из његове одаје. Заузевши положај лотосовог цвета монах се задубио у концентрацију. Пришао сам и дао му леви длан који је он окренуо на горе, удубио се у њега, док сам ја помно пратио сваки његов покрет. Изгледао је као да се у њему знакови живота полако гасе. Сваки покрет је утихнуо, остала је само укочена маска. А онда одједном извило се његово тело! Жамор је прострујао двораном. Бог се уселио у њега! Медијум се све више тресао, а крупне грашке зноја облиле су му чело. Ужасни телесни и духовни напори ових сеанси мора да им гутају сву снагу. Трзаји су постали све јачи, лице му је набрекло, осуло се црвеним печатима, а кроз стегнуте зубе почео је да прича. Поред њега стајао је други монах са оловком и папиром у руци и записивао је оно што је он говорио. После мене приступио је следећи знатижељни Европљанин, заправо Немац који је као и ја желео да чује своју судбину. Сада је онај монах пришао мени и упитао ме на ком језику желим да добијем папир који се односио на мене. Одговори сам на српском. Учтиво ми је објаснио

да за тај језик нису ни чули, већ да изаберам један од познатих светских језика. Одлучио сам се за немачки. После симболичне надокнаде добио сам урађен на савременом компјутеру тачан опис моје прошлости, мог садашњег стања, моје будућности на основу описа мојих карактерних особина. Када сам прочитао нисам могао да верујем, па ја који знам све о себи не бих могао тако да напишем о својој прошлости. С обзиром да је од тада прошло тридесетак година могу само да констатујем да ми је погодио и будућност, чак и то да ћу се бавити писањем књига, што ми је тада било смешно. Ја и писање књига, свашта!

Тако сам завршио своју посету мом пријатељу, будистичком свештенику Ћинг Шингу, поздравили смо се и враћао сам се за Бангкок аутобусом да бих боље упознао Тајланд.

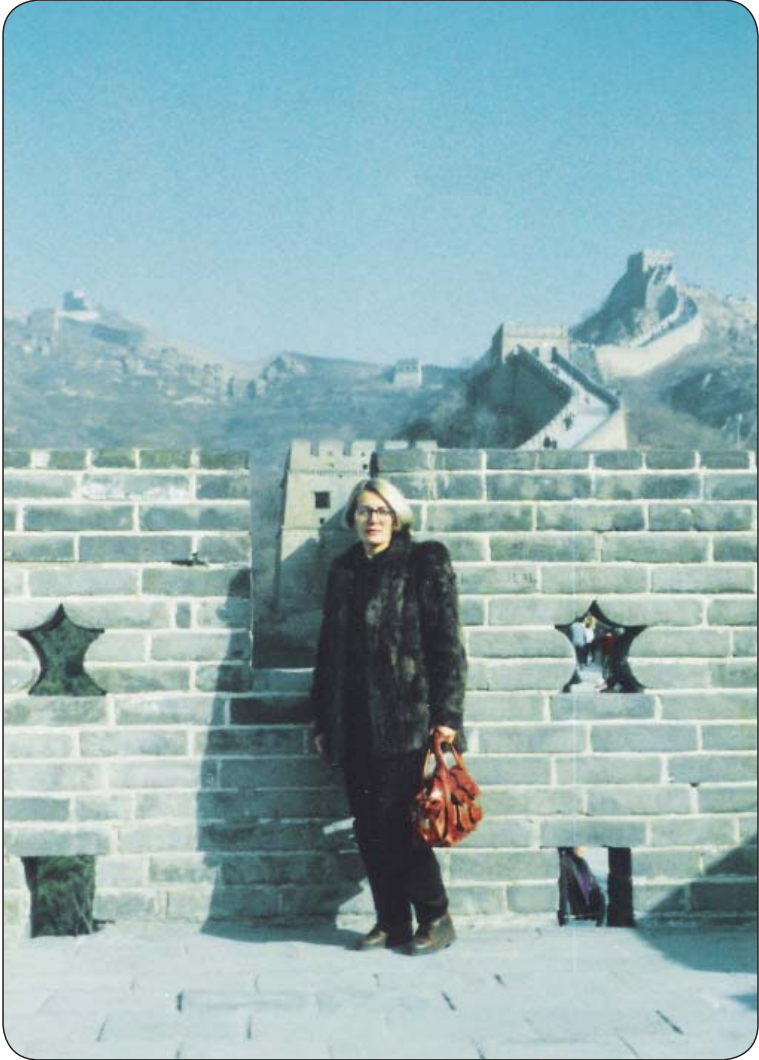
Литература

- Стивен Хокинг:„Кратка повест времена“
Етјен Гије:„Алхемија живота“
Рајмонд Мооди:„Живот после живота“
Сол Шпигелман:„Космос“
Др. Беркли:„Вештачки живот“
Шарл Етјен:„Маје“
Марсел Гријол:„Догони“
Алфонс Касоа:„Свето брдо“
Џозеф Блумрикс:„Каскара и седам светова“
Жулио Тело:„Људи јагуари“
Карл Саган:„Акпалу“
Рене Ало:„Сумери“
Константин:„Вештичији чекић“
Монтез:„Спаљени градови“
Ралф Гебер:„Свемирски компјутери“
Стантон Фридеман:„Летећи тањира“
Франсис Крик:„Жива бића ван земље“
Сер Фред Хајл:„Живот је дошао из свемира“
Шарл Етјем:„Накал плоча“
Великовски:„Марси Венера“
Анаксагора:„Семе у свемиру“
Шервуд Чанк:„Кратери на марсу“
Ед Браун:„Да Винчијев код „:
Волфан Тиман:„Хемиска еволуција“
Сер Бернад Ловел:„Галаксија“
Роберт Галеј:„Светлосне појаве“
Ралф Блум:„Интелигентни људи“
Елијаху Рипс:„Библиски код“
Генадиј Шипов:„Има Бога“
Јан Стивенсон:„Индија“
Зенон Косидовски:„Библиске легенде“

САДРЖАЈ

Ову књигу посвећујем мистерији жене	5
Мистерије религије.....	7
Мистерија постојања Бога.....	9
Мистерија атеизма	12
Мистерија над мистеријама, има ли Бога?	16
Највећа мистерија, где је Бог?.....	21
Мистерија универзума	23
Мистерија планете Земље	26
Мистерија Библије	28
Мистерије науке	33
Да ли постоје прелазне форме?.....	35
Мистерија хелије.....	39
Мистерије живих бића у мору	43
Мистерије лососа, лептира	46
Мистерија дизајна	50
Мистерија самопожртвовања	57
Мистерија дарвинизма.....	61
Мистерија еволуције.....	65
Мистерија духовне еволуције	67
Мистерија фосила	71
Мистерије архитектуре у природи	73
Мистерије природе.....	79
Ко смо ми, одакле смо ми?	81
Богови умиру	87
Мистерије потонулих континената.....	96

Континент Му.....	97
Теотихуакан, Мексико.....	103
Хопи Индијанци	112
Каиро	116
Гости из свемира	124
Сумерска легенда	129
Мистерија жене	132
Утваре Ђавољег језера.....	138
Мистериозни нестанци.....	141
Нестали бродови и авиони	145
Тајне морског дна.....	150
Летећи тањери.....	159
Да ли смо у космосу сами	171
Васионски судари и експлозије.....	183
Стари завет.....	186
Да ли нас неко посматра?	189
Библијски код	194
Поруке са неба.....	201
Бог постоји.....	209
Поруке из загробног живота	219
Посета Саи Баби.....	225
Таџ махал	231
Кула тишине.....	235
Кукасти крст	236
Света река Ганг.....	237
Богиња Кали	240
Фамозни храмови љубави	242
Далај Лама	243
Патаја, Тајланд	247
Литература	251

Кина

Чиле

Пакистан, Мохењо Даро

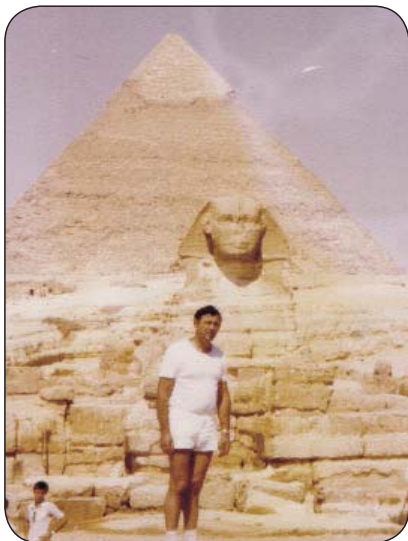
Библиотека у Њу Делхију, Хинду еп Махабхарата

Мексико сити

Перу, постојбина Инка

Гиза, Египат

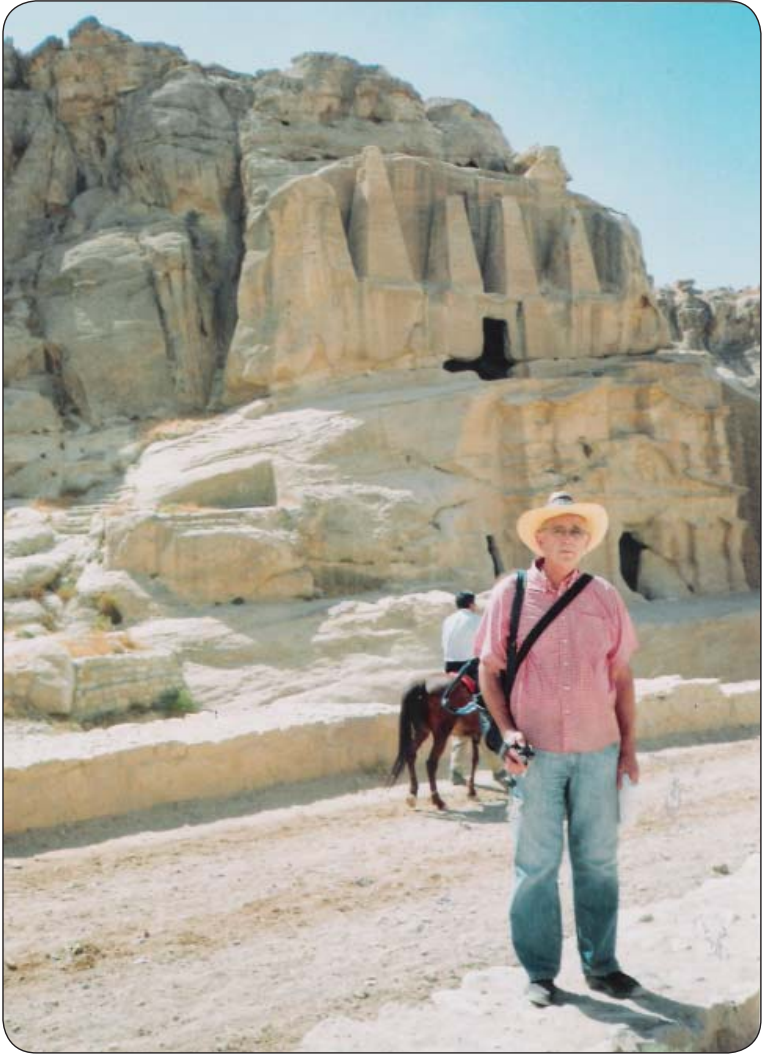
Лорелај, Рајна, Немачка

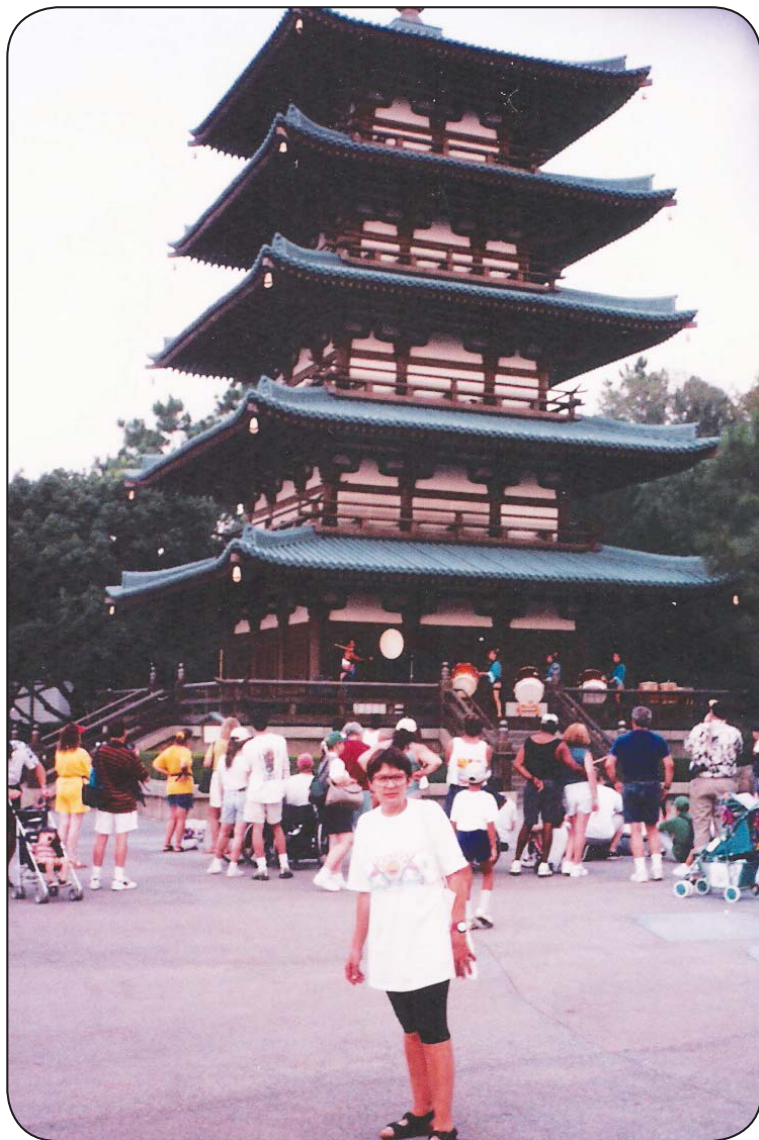
Теотихуакан, Мексико

Титикала, Боливија

Маркухаши, Анди, Чиле

Музеј Јомон фигура, Јапан

Витлајм, Палестина

Бахами

Палестина, обала Леванта

Антартик, топло језеро

Персијски залив

Ускриње острво

Полинезија, Тангатабу

Хаваји, Хонолулу

Xavaju

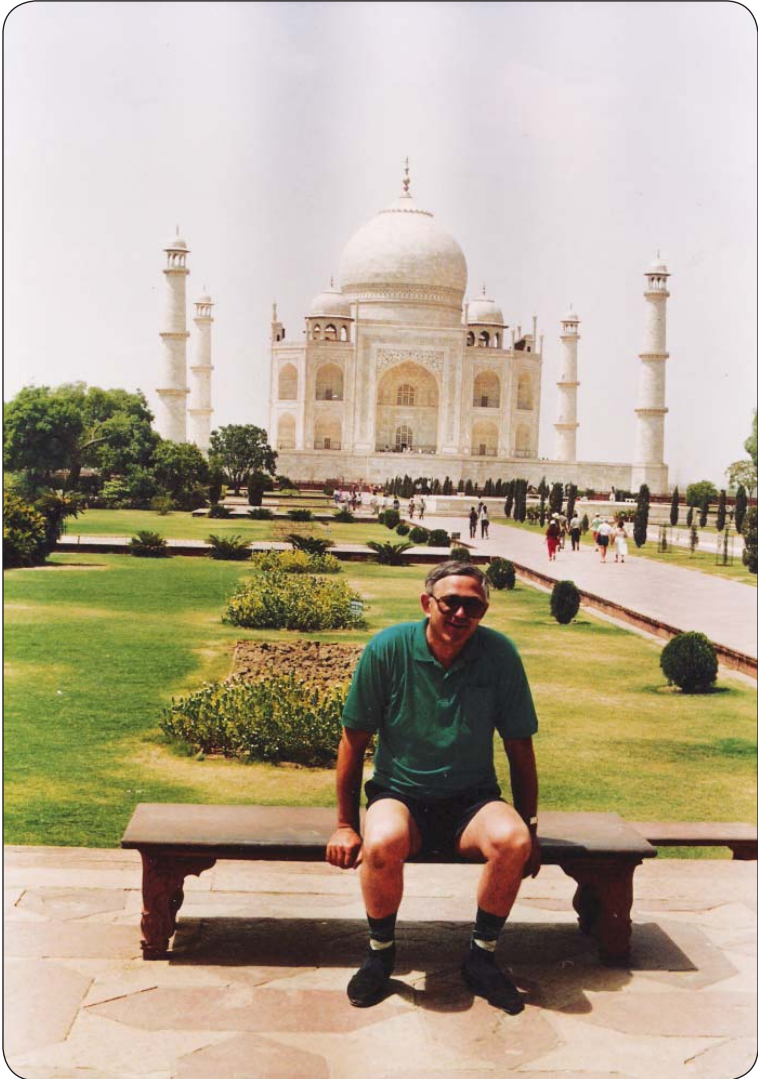
Xaumu

Кейп Кенеди, Флорида

Хаити

Таџ Махал, Индија

Гвадалупе, Мексико

Тајланд

Тибет

Бангкок

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-31

ВАСИЋ, Витомир, 1944-

Мистерије света / Витомир Васић. -
Београд : Беокњига : Беолетра : Хобиспорт,
2011 (Београд : Беокњига). - 351 стр. ; 20 см.
- (Библиотека Бестселер / [Беокњига])

Тираж 300.

ISBN 978-86-7694-344-9 (Беокњига)

COBISS.SR-ID 185703436